

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARI DİZİ
POLİSİYE ROMANLAR

SAN-ANTONIO

MAVİ TAŞLI YÜZÜK

San-Antonio

Fransızca adı : PASSEZ-MOI LA JACONDE

GELİŞİM BASIM VE YAYIM A.Ş. (1984)

Levent - İstanbul

Tel: 169 24 20

Kıbrıs satış fiyatı: 300.-- TL.

Dizgi, baskı, cilt: Ağaoğlu Tesisleri

Kapak renk ayrımı: Emo Grafik

Kapak baskı: Apa Ofset Basımevi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

SAN-ANTONIO

SAN - ANTONIO

MAVİ TAŞLI YÜZÜK

**GELİŞİM YAYINLARI
SARI DİZİ**

POLİSİYE ROMANLAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gerçekten de kıvranan bir köpekmiş bu gördüğüm. Arabamın ışıkları üzerine vurduğunda, önce rüzgârın savurduğu buruşuk bir gazete yaprağı sanmıştım. Ama yaklaştıkça, bunun bir köpek olduğunu fark ettim. Beyaz bir köpek.

Bir arabanın altında kalmıştı anlaşılan. Kıvranıyordu. Görünüşe bakılırsa, beli kırılmıştı.

Onu sollarken, içimin cız ettiğini hissettim.

Aniden frene bastım, arabayı durdurdum ve indim. Zavallı hayvan için yapılacak bir şey kalmamıştı. Çektiği acıdan deliye dönmüş, ön ayaklarıyla asfaltı kazıyıp duruyordu. Kana batmış çenesinden, kesik feryatlar dökülüyordu.

Ona yapabileceğim tek bir iyilik kalmıştı; son darbeyi indirip, bir an önce köpekler cennetine postalamak. Ama bunu yapmak için, elimin altında hiçbir şey yoktu...

Aniden, bagajdaki büyük anahtar geldi aklıma... Gelin görün ki, köpekleri bana mısın demeden mortlatan cani ruhlu heriflerden değilim ben. Pek yumuşak biri sayılmam ama, yine de, sinek, böcek gibileri dışında, hayvanları soğukkanlılıkla öldüremem.

Onun içindir ki, çenesinin tam ortasına anahtarı balyoz gibi indirirken, içim titremedi diyemem.

Heyecandan, epey hızlı vurmuşum. Anahtarı kafasına yiyen hayvan, zımbalanan kâğıt gibi, aniden hareketsizleşiverdi. Gık diyemeden, kas-katı olmuştu. Gören de kendisini, iyice kıdemli bir ceset sanırdı!

Sunturlu bir küfür kaydı dudaklarımın arasından. Köpeğin işini bitirirken, pantolonumu baştan başa kana bulamışım. İşte, iyi yürekli olmanın cezası...

Yolun ortasına dikilmiş, bir köpek cesedinin arkasından sövüp sayıyorum. Gece, bir patron ensesi kadar kalın. Yaprak hışırtısı dışında, hiçbir ses duyulmuyor. Ne bir araba, ne bir ışık var. Civardaki tek varlık, gökyüzünün bir köşesine yapışmış hilal biçiminde bir ay kırpıntısı.

Bir sigara yakıyorum.

Kendimden memnun olduğumu söyleyemem. Yine yufka yürekliliğimin kurbanı olmuşum işte. Ukalalık etmenin ne gereği vardı?.. Pekâlâ bensiz de geberebilirdi bu it! Acaba o benim yerimde olsaydı böyle davranır mıydı? Hiç sanmam. Arka bacağını bir direğe yaslayıp rahatça işerken, aynasızların ölüm debelenişi nasıl oluyormuş diye, keyifle seyrederdi herhalde...

Sigaramdan birkaç nefes çektikten sonra, bu leşi böyle yol ortasında bırakamam diyorum. Gece vakti hızlı gelen bir sürücü buna çarparsa, hali duman demektir...

Gördüğünüz gibi, istediğim kadar sövüp sa-

yayım, içimdeki iyilik diktatörünün buyruklarından bir türlü kurtulamam ben!

Çaresiz, tasmaına yapışıp, daha fazla lekelenmemek için leşini benden uzak tutarak, rahmetli iti yolun kenarına sürüklüyorum. Ama... ne de garip bir tasma bu... Bu kadar kalınına hiç rastlamadım şimdiye dek. Üstelik, deriden değil de, madenden yapılma...

Sahibinin buna artık ihtiyacı kalmadığı ortada. Ben de merak etmişim bir kere. Bu garip tasmayı daha yakından incelemek için, köpeğin boynundan çekip çıkarıyorum.

Ayol, merak etmekte gerçekten haklıymışım. Tasma niyetine, köpeğin boynuna, bisiklet lastiği kalınlığında, üstünde ayrıca fıtık gibi bir kabarıklığı bulunan madenden bir kangal geçirmişler.

Fıtığı andıran kabarıklığın tam üstünde de, minnacık bir anten gibi dikilen kısa bir çelik tel var. Tel, en fazla beş santimetre boyunda, ucunda da delikli bir top taşıyor.

Şu anda beni görseniz, ne kadar aval baktığımı siz bile fark edebilirsiniz. Böyle bir alet, namuslu bir köpek boynundan çok, dünyamıza kötü niyetle yaklaşan bir Marslı boynuna yakışır.

Tasma olma iddiasındaki bu tuhaf nesneyi enine boyuna inceledikten sonra, arabanın ceplerinden birine sallayıp, kontak anahtarını çeviriyorum. Değişik bir tasma yüzünden burada saatler geçirecek değilim ya... Zaten, her şeyde esrarlı bir yön görme hastalığı, bizim meslek sapmaları içinde, en can sıkıcılarından biridir.

Oysa, bir süre için esrar mesrar gibi şeylere kafayı takmamaya kesin karar vermiştim. Tatile çıkıyordum ve yıllardır böyle bir fırsat bulamamıştım.

Dinlenme ihtiyacım öyle bir raddeye varmıştı ki, ilk kez, bizim patron, nereye gideceğimi sormaktan vazgeçmişti. Bütün meslek hayatımda, böylesi hiç olmamıştı. Genellikle, kenefe bile gitsem, bizim moruk adres bırakmamı ister! Sonrasını kolayca tahmin edebilirsiniz; iznimin daha ikinci gününün sonuna varamadan, telefon çalmaya başlar ve amirimin felaket tellalı sesi, bütün tatil heveslerimi kursağımda bırakır.

Bu kez, önümde koca bir on beş gün vardı. Kimseye haber vermeden, Alp Dağları'na kaçmaya karar vermiştim.

Grenoble civarında bir otel işleten eski bir arkadaşım var. Zaten yıllardır beni çağırır durur. Yok şöyle rahatmış, böyle konforluymuş; aşçıbaşı namlı bir ustaymış, sık sık da güzel pilıçler düşermiş...

En çok da, bu son haber ikna etti beni. Sizinle tanışalı, bildircin etine asla dayanamadığımı, salınan bir çift kalça karşısında, hemen kırmızı görmüş boğaya döndüğümü öğrenmişsinizdir. Yanında iç gıcıklayıcı bir aşüfte, önünde de güzel bir sofraya varsa, yeryüzünün cennet olduğuna derhal bütün kalbiyle inanıveren tiplerdenim ben.

Dostum Duboin'ın otelinde, mutlu olmak için gereken her şey vardı.

Benden hemen önce gelen müşteri, sadece adaylığını koymadığı için Kâinat Güzeli seçi-

lememiş olan, kızıl saçlı bir dilberdi.

Hollywood'un en lüks taş bebeklerini düşünün, bir de buna Fransızların o ilahi cilvesini ekleyin, ancak o zaman ne kastettiğimi aşağı yukarı anlayabilirsiniz.

Kız öylesine güzel ki, insan, acaba sahte mi, diye tereddüde düşüyor. Bir tarafından tutsanız, eşsiz bir haya! gibi buharlaşivereceğinden korkuyorsunuz.

Ama inanın bana, korkacak bir şey yok. Bu afet işe koyulunca, önce sekiz, sonra altmış dört, sonra artık sayamayacağınız kadar çok köşe oluyorsunuz ve iliklerinizi tatlı bir ateşle kıvrandıran oluk oluk özsuyunun fışkırdığını hissediyorsunuz. Tek kelimeyle, çıldırtıcı bir mahluk bu!

Otelde, dedesi yaşında bir herifle kalıyor. Onun kapatması. İyice kartlaşmış bir muşmula bu herif. Takma dişleri bir türlü kapanmayan ağzından her an düşecek gibi. Yağlı gerdanı, davul gibi şişmiş karnına, perde perde yayılıyor.

Bu moruk, böylesi bir dilberle ne yapar ki... Anlayabildiğim kadarıyla, bunu, sırf gözlerini şenlendirmek, bu arada da, San-Antonio kulu-nuz gibilerinin gönlünü hoş etmek için yanında taşıyor.

Sonia'yı, daha otele varır varmaz mimlemiştim. Ona attığım ilk bakışta da kancalandığını hissetmiştim.

Böyle durumlarda ne olacağını tahmin etmek için, münecim bilmem nesi yemiş olmaya hiç gerek yok. Bakışlarımı diktiğim bir fıstığın göz-bebekleri hafifçe titremeye başladı mı, bilin ki.

fırında mercimek partisi uzak değildir.

Gerçekten de uzak değildi!

Daha o akşam, odamdan ropdöşambıyla çıkmış, dağ havasını ciğerlerime doldurmak için, oteli kuşatan balkonda dolanmaya başlamıştım. Derken, bizim afetle karşılaştım.

Canı sigara içmek istemiş.

Ateş tuttum ona.

Size sıradan bir numara gibi görünebilir, ama inanın bana, hiç şaşmaz... Hem, böyle kuşaklar boyu denenmiş sağlam yöntemler varken, yeni yöntemler aramaya koyulmanın hiç âlemi yok.

Teşekkür etti. «Benim için zahmet değil, zevk oldu,» diye karşılık verdim.

Beş dakika sonra bana bütün hayatını anlatmıştı bile.

Adı Sonia'ydı. Paris'te mankenlik yapıyordu. Zengin bir koruyucusu vardı; az önce sözünü ettiğim ihtiyar yengeç! Göbekli kartaloz, bilmem ne üreten bir sürü fabrikanın sahibiydi. O kadar çok para kazanıyordu ki, bunların hiç değilse bir bölümünü yiyebilmek için Sonia gibi birinin yardımına muhtaçtı.

Her gece, uyku ilacı almadan uyuyamıyordu. Bu da bizim küçümene, bolca boş vakit bırakıyordu.

Sonia'ya, bavulumda eşsiz bir beyaz Cinzano şişesi olduğunu söyledim ve bir kadeh sunmayı önerdim.

Kabul etti.

Daha on dakika geçmeden, komşu odada kalan profesör, duvarı yumruklamaya başlamıştı bile... Gürültüyü derhal kesmezsek polis çağıracaktı; ancak... onu da aramıza alırsak ses

çıkarmamaya razı olabilirdi!

Ertesi gün, Sonia'nın pompuruk horozuyla tanıştık.

Anlayışlı olmaya mahkûm bir insan döküntüsüydü bu... Kıskançlığın kendisine hiç yakışmayacağını anlayacak kadar aynaya bakma fırsatını bulmuştu. Ne yapsın... bol bol şampanya içiyordu zavallı.

Beni oldukça iyi karşıladı. Kendi kendine, 'Ben veya bir başkası... ne fark eder,' diye düşünmüştür.

Sık sık, birlikte kırlara gider olduk. İhtiyarı çayıra oturtuyoruz, biz de çalı diplerinde keşfe çıkıyoruz. Tabii, masum küçük oynaşmalardan ileri gitmiyor bu. Gerçek operasyon, bizim pompuruk uyku ilacını aldıktan sonra, benim odamda cereyan ediyor.

Yaşlı profesör ölmüş diller uzmanı olabilirdi, ama yaşayan diller uzmanlığında kimse Sonia'yla aşık atamazdı. Kimsede, böylesine kıvrak bir dil bulunamazdı.

Kısacası, hayat hoştu, neşeliydik, mutluyduk. Derken bir akşam...

Evet, bir akşam, Sonia, kartalozu ve bendeniz, benim arabayla şöyle bir gezmeye çıkalım dedik. Kartalozunkini alsak, bizim taşra yollarına uçak gemisi sürmüş gibi olurduk.

Dolaştıktan sonra otele dönüyorduk ki, Sonia'nın canı sigara istedi. Arabanın ceplerini karıştırırken, o garip köpek tasmaını buldu. Son zamanlarda tamamen aklımdan çıkmıştı bu tasma...

«Bu ne?» diye sordu.

«Bilmem,» dedim. «Şimdilik, köpek tasmaı

olma iddiasında.»

Sonia, kahkahalarla gülmeye başladı. O anda, bu nesnenin ne denli garip olduğunu iyice fark ettim. Sonia, tam aleti moruğa gösteriyordu ki, direksiyon fena halde sağa çekmeye başladı. Arabayı durdurup baktım: lastiğin birine çivi batmış, yamyassı olmuş!

Aksi gibi de, bulunduğumuz yer rampa. Krikoyu takabilmek için, arabayı takozla sağlama almam şart. Büyücek bir taş arıyorum civarda. Ötedeki şu taş uygun olabilir. Tam taşı toplamak için eğildiğim sırada, bir patlama sesi geliyor kulağıma.

Dönüp bakıyorum. Arabamdan yoğun bir duman yükseliyor.

Koşuyorum.

Bizim külüstür, üstü açık spor arabaya dönmüş! İçinde, sanki dev bir konserve açacağı çılgınca dolanıp, herşeyi hurdaya çevirmiş. Sonra da, yakıcı bir alev, bu hurdayı kurumla kaplamış.

Yolcularıma bakıyorum: göbekli morukla lüks kapatması, kanlı ve isli bir et yığınınına dönmüşler. Babalığın takma dişi yerde sürünüyor. Sonia ise, anlatılamayacak bir durumda...

Şarampol tarafına dönüp kusmaya başlıyorum. Kusura bakmayın ama, böyle durumlarda yapılabilecek tek şey budur!

Her şey böyle başladı işte...

Yani, 'Bazı insanlar kaderce mimlenmiştir,' diyen Félicie anam, haksız mı?.. Örnek olarak beni alın. Şurada, bir dağ köşesinde oturmuş, kimseye zarar vermeden günümü gün ediyordum. Manzara güzel, yemekler enfes; kucağımdaki bu huriyle kendimi nerdeyse cennette sanıyordum. Felek, benim gibilerin mutluluğuna razı değil anlaşılan!

İçimin bulantısı biraz geçtikten sonra, olan biteni anlamaya çalışıyorum. Patlamanın nede-nini tahmin etmek güç değil. O garip köpek tasma-sı, fiyakalı bir suikast aletiymiş anlaşılan! Cehennem mancınığını uzun boylu kurçaladığımı hatırlayınca, içimin fena halde ürperdiğini hissediyorum. Üstelik, bu barut fıçısını on gün de arabamda taşıdım...

Bu taşra köşesinin tahtakozları, tamamen gerzek.

Beyinlerinin daha çalışmaya fırsat bulamadan paslandığı, alınlarının darlığından belli

oluyor. Saçlarıyla kaşları arasında, bir şapka kenarlığı kadar yer var ancak. Gözleri, üç aylık bayat balık gözü kadar parlak! Dudaklarının kıvrımları ise, bir ineğinkiler kadar anlamlı...

Gizli İstihbarat'ta görevli bir komiser olmam, onları zerre kadar etkilemiyor. Gördükleri, bildikleri tek şey var; arabam, tam ben bir rastlantı sonucu içinden çıkmışken patladı ve kendisiyle birlikte iki yolcumu da havaya uçurdu!

Bu işte kesinlikle bir bit yeniği görüyorlar bizim aslanlar! Bu kadar da talih olmaz, diyorlar...

Bir bakıma, yakamı bırakmamaları işime geliyor. Dağ başında bile olsanız, gürültü kopunca, meraklılar her taraftan üşüşür. Bense, meraklı kalabalıklardan nefret ederim. Sirkte cambazlık yapan biri böyle bir ilgiden hoşlanabilir; ama benim huyum başka.

Taşralı akrep takımının arasında, karakola varıyoruz. Aaaa... bunlar benimle uğraşmaya gerçekten kararlılar. Yeri göğü inletircesine bağıriyorum. Karşıma çıkan kuş beyinli yetkiliye kimliğimi gösterip, derhal emrime girmesi gerektiğini söylüyorum.

Bugünlerde fosfor hapları mı yutuyor nedir; belki de doğru söylediğimi düşünüyor. Belki de gerçekten önemli bir kişiyimdir ve bana karşı yapılmış bir suikastten kıl payı kurtulmuşumdur...

«Peki Komiser Bey, size nasıl yardımcı olabilirim?» diyor.

Hah işte! Benim duymak istediğim hitap tarzı bu.

«Paris'e telefon etmek istiyorum,» diyorum.

«Tamam,» diyor, «ama önce Grenoble Emniyeti'ne haber vermeliyim.»

Orasına karışmıyorum. Bizimki işini bitirince, ben de Paris'i arıyorum.

Bir vesileyle size söylemişimdir herhalde, bizim moruğun en iyi tarafı, daima görevinin başında bulunması. Kaçta ararsanız arayın, dairede hazır ve nazırdır.

«Merhaba San-Antonio,» diye mırıldanıyor, resmi bir sesle.

«Merhaba, patron!»

«Tatiliniz güzel geçiyor mu?»

Bilmem bana mı öyle geldi, ama sesinde alay seziyormuş gibiyim. Efendim, Müdür Bey tatili küçümser. Bizim örgütün başına geçti geçeli, hiç tatile çıkmadı. Şimdi ben tatildeyim ya; onun değil de, benim onu aramama pek keyiflendiğinden eminim.

«Harika bir tatil!» diye homurdanıyorum.

Sonra da, yolda mortu çeken itten deminki havai fişek gösterisine kadar, olan biten her şeyi ona anlatıyorum.

Moruğun bir başka özelliği, asla hislerini göstermemektir.

«Çok garip,» diye mırıldanıyor.

«Tam dediğiniz gibi,» diye karşılık veriyorum.

Benden çok kendi kendisiyle konuşarak, «Bu tasmada, gerçekten güçlü bir patlayıcı varmış,» diyor. «Demek ki, küçük anten, tasmadaki bombayı patlatmaya yarıyordu. Sözüünü ettiğiniz hanım, anteni çekmiş olacak...»

Bir anlık bir sessizlik oluyor.

Sonra, birdenbire, «*Kaputt*'u okudunuz mu?» diye soruyor.

Doğrusu, bunu hiç beklemiyordum. Haksızdım tabii. Patronla konuşurken, daima her şeyi beklemeli insan.

«Malaparte'nin *Kaputt*'unu mu?»

«Evet, Malaparte'nin.»

«Okumuştum, ama çok oldu, efendim.»

«Hatırlayacaksınız, *Kaputt*'ta, Malaparte, savaş sırasında Rusların, köpeklerini Alman tanklarına karşı nasıl eğittiklerini anlatıyor. Köpekleri, yemeklerini tank altında aramaya alıştırmışlar. Alman tankları görününce, açlıktan kudurmuş köpeklerini onların üzerine saldırıyorlarmış. Zavallı hayvanların boynuna patlayıcı madde sarıyorlarmış. Tasmalardaki küçük anten bir yere dokununca da bomba patlıyormuş. Hatırladınız mı?»

«Tamam!» diyorum. Arkasından da, «Demek bu köpeğin Sovyetler Birliği'nden geldiğini düşünüyorsunuz...» diyerek dalga geçiyorum.

Moruğun şakadan anlamadığını yine unutmuşum.

«Tabii ki öyle bir şey düşünmüyorum... Nerede gördünüz o hayvanı?»

«Lyon-Grenoble yolunda, La Grive adlı küçük bir kasabacıkta.»

«O halde, ne dersiniz? Oraya bir...»

Sözünü kesiyorum.

«Tabii, ben de hemen oraya uzanmak fikrindeyim patron. Ama Grenoble Emniyeti'nin peşime düşmesinden korkarım. Acaba bu işi halledebilir misiniz?»

«Elbette. Grenoble'u hemen ararım. Orada

serbestçe çalışabilirsiniz.»

«Mükemmel. Sizi tekrar ararım...»

«Telefonunuzu bekleyeceğim,» diyor, yine en resmi sesiyle.

Ahizeyi bırakıp, artık bana saygılı bir salaklıkla bakan yetkiliye dönüyorum.

«Şimdi tek sorun, bir araba bulmak,» diyorum.

Otelci arkadaşım Duboin, eskiden gazeteci-ydi. Sonra, otelciliği daha heyecanlı buldu.

İlginç bir tiptir Duboin. Bir zamanlar, Lyon Konservatuvârı'ndan ödül alacak kadar iyi orgçalardı. Savaş sırasında, başarılı bir subay olarak dikkat çekti. Kendisine gereksiz yere sorun yaratmaz. Yaşamayı sever.

Olayların üzerinden aşağı yukarı bir saat geçtikten sonra, otele dönüyorum. Bizim arkadaş, yaşlı profesörle kâğıt oynamakta.

«Seninle konuşmam gerek,» diyorum.

Kâğıtlarını masaya bırakıp beni salonun öteki ucuna doğru izliyor.

«Başıma gelenleri bir bilsen,» diye başlıyorum.

«Biliyorum,» diyerek sözümü kesiyor. «İki iyi müşterimi havaya uçurdun!»

Şaşıyorum.

«Nasıl bu kadar çabuk haber alabildin?»

«Serçe parmağım söyledi. Ona da postacı haber vermiş...» diye dalga geçiyor. «Neyse, benim için üzülme,» diyor. «Gerçi iki müşteri kaybettim, ama tonla yeni müşteri kazandım demektir. İnsanlar, akbaba gibidir; leş kokusuna hiç dayanamazlar... Her zamanki siparişlerimi iki

katına çıkardım bile. Göreceksin, yakında burası ana baba gününe döner...»

Gözlerini yüzüme dikmiş, ısrarla bakıyor. Güçlü, babacan, kurnaz bir görünüşü var.

«Demek, morukla aşüfte bir işler karıştırıyorlardı, ha?»

«Hayır, hiç öyle değil,» diyorum.

«Ya ne öyleyse? Yoksa patlayıcı madde nakliyeciliğine mi başladın?»

Köpek hikâyesini ona da anlatıyorum.

«Gazeteciliği bıraktığıma üzüldüm,» diyor. «Böyle bir habere, rahat üç sütun koparırdım!»

«Orası şüphesiz,» diyorum. «Ama, lütfen bu iş şimdilik aramızda kalsın, dostum.»

«Mezar taşı bile, üzerindeki yazı yüzünden, benden daha konuşkandır; merak etme,» diyor Duboin. «Ne olup bittiği konusunda herhangi bir fikrin var mı? Sakin bir taşra köşesinde, barut tasmalı bir itin işi ne? Üstelik, anayolda yürüyüş yapmaya meraklı bir it! Ona çarpan sürücünün verilmiş sadakası varmış desene!»

«Hem de nasıl!»

«Bir diğer talihli de sensin! Ulan, böyle şeyler bir tek senin başına gelir San-Antonio!..»

«Acele bir araba bulmalıyım,» diye sözünü kesiyorum. «Hemen şu La Grive'e kadar uzanmak istiyorum. Hani şu dört ayaklı dinamit lokumuyla karşılaştığım kasabacığa...»

Nerdeyse sıfır numara tıraş edilmiş olan kafasını kaşıyor.

«Cip kullanmayı kendine yakıştırabilirsen, benim külüstürü ödünç verebilirim...»

«Anlaştık!» diyorum.

Beni garaja sürüklüyor.

«Daha yeni benzin doldurdum. Lütfen, bunu da havaya uçurma. Hem seviyorum, hem de buralarda çok işime yarıyor.»

Gideceğim ama, fena halde acıktığımı hissediyorum. Derdimi Duboin'a açıyorum.

«Aç ayı oynamaz,» diyor. «Boş bir karın, ancak dümbelek olmaya yarar. Şansına, bizim aşçı nefis bir tavuk hazırlamış. Gel, butuna bir el atalım!»

Yedikçe, insanın iştahı açılıyor. Kaldı ki benim, daha yemeden de karnım zil çalıyordu. Eh... içmemek de olmaz... Bizim Duboin'in mahzeni, saray mahzenine bedelmış vallahi! Biz şölenin sonuna geldiğimizde, saat nerdeyse gece yarısını gösteriyor.

«Bu saatte yola çıkamazsın,» diyor Duboin.

«Niye olmasın?»

«‘Köpek leşi’ kasabasına, gecenin ilerlemiş bir saatinde varacaksın. Bütün kapıların çift kilitli olacağına muhakkak gözüyle bakabilirsin. Köylülerin uykusunun ağır olduğunu, sana kimse söylemedi mi?»

Bir an düşündükten sonra, «Daha iyi ya,» diyorum. «Köylü kısmının ağzı sıkıdır. Malları veya paracıkları tehlikeye girer diye, asla gevezeliğe yanaşmazlar. Gece yarısı üzerlerine varırsam, belki şokun etkisiyle açılırlar. Öyle değil mi?»

«Vallahi, ben karışmam. İstedğin gibi yap.»

El sıkışıp ayrılıyor. Cipi, Alp Dağları'nın yılan gibi kıvrılan yollarına vuruyorum. Gece, pırıl pırıl. Ay da var. Ama şimdi artık Japon bay-

rağı pozunda; Dario Moreno'nun suratı gibi tostoparlak maşallah! Hava güzel. Önce Grenoble'u, sonra da Voiron'u geçiyorum. Duboin'ın cipi tam formunda. La Grive'e, saatte yüz kilometre hızla dalıyorum.

Kasaba, hiç de iç açıcı bir yer değil. Anayol boyunca dizilmiş birkaç hüzünlü bina... Yaralı köpeğe son iyiliği yaptığım yeri buluyorum. İki adım ötede bir kahve var. Bu saatte kapalı tabii.

Hemen saldırıya geçsem ne olur?

Bildiğim kadarıyla, kahveciler, civarda olup bitenlerden haberdar olurlar.

Camlı kapıyı tıklatıyorum. Kendi soluğumdan başka hiçbir şey duyulmuyor. Daha hızlı vuruyorum.

Bir süre daha geçiyor. Sonra, kahvenin üst katındaki bir pencere aydınlanıyor.

Bir kadın sesi, «Kim o?» diye sesleniyor.

Bu soruya, bildiğiniz sihirli yanıtı yapıştırıyorum hemen: «Polis!»

«Ulu Tanrım!» diye kekeliyor kadın.

İki dakika geçmeden, kahvenin kapısı açılıyor.

«Kahvenin sahibi siz misiniz?» diye soruyorum.

«Evet...»

Gözlerini kırıştırıyor. Saçları, suratının iki yanından sarkıyor. Sabahlığı, dosdoğru çöplükten toplanmış gibi. Elli yaşlarında bir hatun bu. Temizliğin T'sinden habersiz. Son sağanağa tutulduğundan beri, vücuduna su değmediğine kalıbımı basarım. Hareket ettikçe, bir salhane kokusu salıyor.

Kahvesi de kendisi gibi dökülüyor.

İçeri giriyorum.

«Ne var?» diye soruyor kadın. Sesi endişeli.

Kopmak üzere olan terliklerinin içinde, ayakları çıplak.

Kimliğimi gösteriyorum ona.

«Sizi gece vakti rahatsız ettiğim için bağışlayın. Ama, görevin saati yoktur.»

Yalan söyleme fırsatı bulamasın diye, gözlerimi gözlerinin içine dikiyorum.

«On gün kadar önce, buradan iki adım ötede bir köpek ezildi. Hatırlıyor musunuz?»

Kadın, şaşkınlıktan iyice kerizleşmiş bir suratla bakıyor.

«Bir köpek mi???» diyor.

«Evet, biliyorsunuz,» diyorum. «Hani şu dört ayak üzerinde yürüyen, sivri çeneli, 'Hav! Hav!' diye bağırان sevimli hayvanlar... Size sözünü ettiğim köpek, beyazdı. Cinsini sormayın Bu kadar karışık bir meseleyi ben bile çözemem...»

«Tamam, hatırladım!» diye bağırıyor, Bayan Pislik. «Hendeğin kenarında, benzin pompasının oradaydı, değil mi?»

«Tam üstüne bastınız,» diyorum.

Gözlerine dimdik bakarak, gerilimi daha da artırıyorum.

«Kimin köpeğiydi bu?»

«Bilmiyorum,» diyor.

«Yani, kasabadaki köpekleri tanımadığınızı mı iddia ediyorsunuz?»

Telaşlanıyor.

«Elbette tanırım,» diyor. «Ama bu sözünü ettiğiniz köpek buralı değildi. Çöpleri toplayan Boklu Dédé'ye sordum, o da tanıımıyormuş. Her-

halde, geçen bir arabadan düşmüştür, diye dü-
şündük...»

Söylediklerinin doğru olabileceğini düşünerek, suratımı buruşturuyorum.

«Leşi ne yaptınız?»

«Ne yapacaktık ki... Dédé, onu toplayıp çöpe attı.»

«Nerede oturuyor bu Dédé?»

Eşiğe çıkıp, uzakta, tarlaların arasında duran bir evi gösteriyor.

«Orada,»

«Teşekkür ederim.»

Ona, burnumu buruşturarak bakıyorum.

«Sizinle yarenliğimizi burada kesmek zorundayım. Korkarım, sizi daha fazla tutarsam, banyonuzun suyu soğuyacak.»

Şaşkın bir kazın sonsuz hödüklüğüyle bakıyor.

Pis kokulu kâbus kahramanını kahvesinin kapısında bırakıp, arkamı dönüyorum.

Köpek buralı değilmiş!

Amma da şiştim, değil mi!

Çöpçü Dédé'nin evine giden patıkada ilerlerken, kendi kendime bu cümleleri söyleyip duruyorum.

Hem, şu anda çöpçünün evine niye gitmekteyim ki ben? Köpeğin leşini ne yaptığını mı soracağım?

Ne yapacak? Çöplerin arasına savurup gitmiştir.

Köpeğin kokmuş cesedini bulsam bile, bununla nereye varabilirim ki? Köpek leşleri, insan leşleri gibi geveze değildir. Ne emniyet dosya-

larında parmak izleri, ne de postlarında terzi veya konfeksiyon adresleri vardır... Otopsilerinden de bir şey öğrenilemez. Kısacası, şu anda baştan sona anlamsız bir iş yapmaktayım. Paris'teki meslektaşlarım bu halimi görseler, herhalde kasıklarını çatlatırcasına gülerlerdi bana!

Böyle diye diye, Dédé'nin kulübesine varıyorum. Tam bir fakirhane burası. Çatıda delikler var; pencerelerde, camdan çok karton parçaları görülüyor; kapının menteşeleri sallanıyor...

Dédé'nin, boş zamanlarını, birikmiş altınlarını saymakla geçirmediği belli oluyor.

Kapıyı çalıyorum.

Ev sahibinin uyanmasını beklerken, saate bakıyorum. Sabahın üçü olmuş bile.

Ev تنها bir yerde olduğu için, avazım çıktığı kadar bağırmakta bir sakınca görmüyorum: «Hey! Dédé!!»

Arada da kapıyı tekmeliyorum.

On beş dakika uğraştıktan sonra, tam kuşatmayı kaldıracağım bir sırada, bir esneme sesi duyuyorum. Kulübenin içinde birileri homurdanıyor, geçiriyor, gürültüyle geriniyor...

«Hey, Dédé!»

Ayak sesleri. Arkasından da, bir türlü tutuşmak istemeyen bir dizi kibrit sesi.

«Hastir...» diyor bir sarhoş sesi.

Dédé bulutmuş; geçit vermez uykusu bundanmış... Lambayı yakmaktan vazgeçerek kapıya kadar sürünüyor ve sürgüyü çekiyor. Benim fenerim, elimde hazır bekliyor. Kapıyı açar açmaz, zalim bir ışık tutuyorum suratına.

En iğrenç ayrıntısına kadar karşımda gördü-

ğüm şey, saç baş birbirine karışmış, suratı türlü engebelerle şişmiş, tedirgin baykuş bakışlı, eksiksiz bir ayyaş kafası...

«Selam Dédé,» diyorum yumuşak bir sesle.

Onu içeri itiyorum, kapıyı kapıyorum ve odayı gözden geçiriyorum. Dédé, mobilya sorununu iyice basitleştirmiş. Bu yönüyle, devrimci bir yenilik yaratmış sayılabilir. Odanın orta yerinde, koca bir hamur teknesi duruyor. Geceleyin kapağını çıkarıyor ve içine saman doldurduğu teknede yatıyor. Gündüz kapağı kapayınca, bir masa sahibi oluyor. Nalları dikince, birince sınıf bir tabut edinmek için, teknenin ayaklarını testerelemek yetecek!

Rafın üzerinde, bir gaz lambası iliştiriyor gözüm. Yerde, kullanılmamış kibritleri sağa sola saçılmış, açık bir kibrit kutusu yatıyor.

«Bu lambayı yaksak, hiç olmazsa birbirimizin yüzünü görürdük, Dédé,» diyorum.

«Kibritler bir işe yaramıyor,» diyor, içkinin çatallaştırdığı koca bir sesle.

«Ters tarafından sürtersen, kibritler elbette tutuşmaz!» diyorum.

Lambayı yakıyorum. Fitolini ayarlıyorum ve fenerimi cebime koyuyorum.

Birdenbire, yeri göğü titreten bir kahkaha fışkırıyor boğazımdan; Dédé'nin üzerinde kısa bir gömlekten başka bir şey yok. Öylesine leyla ki, üç beş kuruşluk malının meydanda olduğunun bile farkında değil.

Dosdoğru bir uçan daireden inmişim gibi bakıyor bana.

«Günaydın,» diye mırıldanıyor.

Duygulandığımı hissediyorum.

«Pantolonunu giysene Dédé,» diyorum, yumu-
şak bir sesle.

Durumu fark edince telaşlanıyor. Büyük bir
çabayla, sandalyede asılı duran uzun donunu
bacaklarına geçiriyor.

«Telaşlanma dostum!» diyorum. «Sadece sa-
na bir şey soracaktım...»

«Ne?» diyor. Sanki komşusuna hal hatır so-
ran bir kurbağanın sesi bu.

«Geçenlerde ölen o beyaz köpeği sormak isti-
yorum. Biliyorsun ya; hani, yolun kenarında
bulduğun ezilmiş köpek... Ne yaptın onu?»

«*Siz de mi?*» diye mırıldanıyor.

Hopluyorum.

«Ben de mi?!»

Gözlerini ovuşturuyor. Gırtlakını temizlemek
için yutkunuyor.

«Ne dediniz?» diyor.

«Neden '*Siz de mi?*' dedin?»

Gözlerini bir daha ovuşturuyor. Bulutlara da-
yalı merdivenin basamaklarını dikkatle inerek
hayata geri dönmeye çalışmış gibi bir hali var.

Şimdi hoplama sırası onda. Gecenin bu saa-
tinde burada bulunmamın ne kadar garip oldu-
ğunu nihayet algılıyor.

«Benden ne istiyorsunuz?» diye homurdanı-
yor.

«Hani o beyaz köpek...»

«Benim köpeğim yok,» diye sözümü kesiyor.

Korktuğu belli. Gözlerinin çevresini, binlerce
küçük kırışık sarmaya başlıyor.

Böyle birdenbire korkmaya başlamasının ne-
deni ne ola ki?

«Ben de, senin köpeğin var, demiyorum dos-

tum. Geçen gün yol kenarından topladığın beyaz köpekle ilgileniyorum sadece...»

Ayakları üzerinde salınıp susuyor.

«Ayı gibi oynamaktan vazgeç de soruma cevap ver: Köpeğin leşi nerede?» diye bağıryorum.

Aniden, Dédé hiç beklemediğim bir tepki gösteriyor; ağlamaya başlıyor.

Evet, ağlıyor. Tıpkı bir küçük çocuk gibi, hıçkırarak, burnunu çekerek, diliyle gözyaşlarını ve sümüklerini yalayarak ağlıyor...

İçimde kabaran acıma duygusu, beni güneş altında unutulmuş dondurmaya çeviriyor.

Elimi omzuna dayıyorum.

«Anam babam, canım, kuzum, kardeşim... ne oluyor sana böyle?»

«Hayır, tasmaşını ben almadım, ben almadım...» diye hıçkırmaya devam ediyor.

Bu lafı işittikten sonra, gerisini de öğrenmek için her şeyi yapmamı, umarım anlayışla karşılırsınız.

Şu San-Antonio keratasının iyi koku aldığını itiraf edin bakalım cicozlar! İlk bakışta, bir köpek leşinin peşine düşmek belki size kelekçe bir davranış gibi görünmüştür. Ama bakın işte, hırtlık sandığınız bir inat nasıl da meyve verdi!

Dédé'nin zırlama krizinin geçmesini bekliyorum. Gözyaşlarının bir bölümü şaraptan tabii. Sarhoş kederleri, yaz sağanaklarıdır... ilk bakışta pek ciddi görünürler, ama çabuk geçerler. Kısa süre sonra, Dédé kendine geliyor. Gözlerinde sarhoşluktan eser yok artık, ama... başka bir bakış var: Önümde duran yarı uyanık ayyaş, yerini, yüzyılların kurnaz ve inatçı köylüsüne bıraktı.

Ağzını sıkı sıkıya kapalı tutuyor, gözlerini benden kaçırıyor.

«Kendine gelmişe benziyorsun, Dédé. Söyle bakalım, okumasını biliyor musun?»

Kafasıyla, 'evet' diye işaret ediyor.

Polis kimliğimi çıkarıyorum.

«Şunu iyice bir oku bakalım. Şu büyük harflerle yazılı kelime, POLİS demek.»

POLİS!

Köylü milletin petkasını attırmak istiyorsanız, bundan daha sihirli bir kelime söyleyemezsiniz.

Bizimki de bu kurala tamamen uyuyor; karşımda, rüzgâra tutulmuş hazan yaprağı gibi titremeye başlıyor.

«Şimdi istersen, durumu iki kelimeyle özetleyeyim senin için Dédé: Ya ölü köpek hakkında bildiklerini anlatırsın, ya da başın belâya girer. Nasıl bir belâ mı? Şimdiden tam söyleyemem... Ama sözgelimi, cebimdeki tabanca yüzünden, ne gibi kazalara uğrayabileceğini tahmin edebilirsin umarım...»

«Ben bir şey yapmadım, ben bir şey yapmadım...» diye mırıldanıyor.

«Yapmadığını biliyorum. Mesele o değil. Ama bildiğin bazı şeyler var ve onları bana derhal anlatacaksın; anlaşıldı mı?»

«Ben bir şey bilmiyorum, Memur Bey, inanın, hiçbir şey.»

«Bana bak Dédé, böyle keçilik yapmaya devam edersen, başına üzücü bir kaza gelebilir... Konuş!»

Kafasını sağdan sola sallıyor.

«Bir şey bilmiyorum.»

Katır gibi inatçı, mübarek. Bense inatçı tiplere hiç gelemem. Asabım derhal bozulur.

Daha kendimi kontrol etmeye vakit bulamadan, yumruğumun havada hızlı bir yay çizip köylünün çenesinin ucuna indiğini görüyorum.

Bizimki, bir ileri bir geri gittikten sonra, hamur teknesinin içine yıkılıyor.

Zavallı Dédé'nin üzerine eğiliyorum. Kendinden geçmiş! Böylelerini uyandırmanın en iyi çaresi, bir yudum içki içirmektir. Hem, ayyaş evinde içki bulmak güç olmasa gerek...

Duvardaki dolabı açıyorum. Tahmin ettiğim gibi, içi şişe dolu. Ama şişelerin içleri, icra memuru yüreği kadar bomboş!

Dolabı karıştırmaya devam ediyorum. Paslı bir bisküvi kutusu gözüme ilişiyor. Açınca... bir ısıklık patlatmaktan kendimi alamıyorum: İçinde beş tane gıcır gıcır on binlik var!

Belki yanılıyorum ama, Dédé'nin bu parayı biriktirmiş olabileceğine hiç de inanamıyorum... Besbelli, günübirlük yaşayan bir tip Dédé. Böyleleri, eline geçeni hemen içkiye yatırır. Yemeyip içmeyip köy çöpçüsü maaşından bu kadar para artırabileceğini, aklım bir türlü kesmiyor. Banknotları elime alıp hamur teknesinin başına dönüyorum. Dédé de bu sırada yavaş yavaş kendine gelmekte.

«Yolculuk iyi geçti mi?» diye soruyorum.

Gözlerini kırıştırıyor.

«Artık konuşacağına bahse girerim,» diyorum.

«Bir şey bilmiyorum,» diyor hışımla.

Vallahi yanılmışım... Bu Dédé rezilinin böyle çetin ceviz çıkacağına hiç ihtimal vermemiştim!

Gözleri, para tutan elime kayıyor. Hazinesini tanıdı ve heyecandan ölüverecek!.. Bu telaşı, parlak bir fikir veriyor bana.

Cebimden çakmağımı çıkarıp yakıyorum. Sonra da alevi banknotlara yaklaştırıyorum.

«Madem konuşmuyorsun Dédé, günah benden gitti; şu küçük servetin duman oldu demektir!»

Allahtan, karşımdaki herif köylü. Yavrusunu doğrasan böylesine üzülemez.

«Yapmayın!» diye feryadı basıyor.

Alevi uzaklaştırıyorum.

«Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?»

«Tamam, tamam... anlatacağım.»

Alnı kırışıyor.

«Leşi topladığımın ertesi günü, köpeği sormaya geldiler,» diye başlıyor lafa.

«Kim geldi?»

«Bir hanım...»

«Devam et. Seni dinliyorum.»

«Akşam vaktiydi... Çorbamı içiyordum. Bir köpek ölüsü toplayıp toplamadığımı sordu. 'Evet,' dedim. Köpek, adamının hediyesiymiş. Anladığım kadarıyla, onun için çok kıymetliymiş... Hanımı büyük çöplüğe götürdüm. Leşi bulunca, üzerine atıldı. Sonra öfkeyle bana dönüp, 'Tasması ne oldu?' dedi. 'Ne tasması?' diye karşılık verdim. Bana baktı. Öfkesi, giderek kudurukluğa dönüyordu. Köpeği tasmasız bulduğuma bir türlü inanmak istemiyordu. Cebinden bir tabanca çıkardı. Tasmayı vermezsem beni vuracağını söyledi. Veremezdim, çünkü bende yoktu...»

«Biliyorum,» diye araya giriyorum. «Sen köpeği tasmasız bulmuştun.»

«Ha, demek bundan haberiniz var,» diyor Dédé, şaşırılmış bir ifadeyle.

Sonra devam ediyor.

«Sonunda kadın sakınleştı. Tabancasını çantasına koyup bir deste banknot çıkardı. Bana

beş tane on binlik verdi ve bu olaydan hiç kimseye söz etmeyeceğime dair yemin ettirdi. Ağzımı açarsam bunu nasılsa öğreneceğini, gelip beni öldüreceğini ve evimi ateşe vereceğini söyledi.»

Dédé yeniden hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Paniğe kapıldığı belli.

«Üzme canını, anam babam,» diyorum. «Merak etme, kadınlar daima söylediklerinin aksini yaparlar. Hem, bu konuşmamızdan kimsenin haberi olmayacak ki... Paracıklarını keyfince yiyebilirsin.»

Uzattığım banknotlara hemen sarılıp, hazinesini bağrına basıyor.

«Ama bundan sonra artık tamamen rahat etmek istiyorsan, her şeyi en küçük ayrıntıya kadar anlatmak zorundasın,» diye devam ediyorum. «Anlaştık mı?»

Artık mangizini geri aldı ya, yapamayacağı şey yok.

Sahibinin okşadığı köpek gibi, kafasını sallayıp duruyor.

«Şimdi anlat bakalım, nasıl bir şeydi bu kadın?»

Düşünüyor. Gözleri kapanıyor, alnı kırışıyor, kaşları çatılıyor. Toriği var gücüyle çalıştırdığı hissediliyor. Zihni çatlayacak nerdeyse. Kabız ilacı reklamlarındaki suratlara benziyor. Adam, bir ıkınma anıtı adeta!

Sonunda, bir zafer edasıyla, «Güzeldi!» diyor.

«Sarışın mıydı?»

«Hayır...»

«Esmer miydi?»

«Evet.»

«Gözleri, ağzı, burnu, konuşması, elbiseleri... nasıldı? Burnuna çakaralmazını dayayan bir karıya, insan bir nebze alıcı gözle bakar, değil mi?!»

Köylünün ağzından kadının eşkâlini alınca-ya kadar canım çıkıyor. Kafatasının içindeki her ayrıntıyı avlamak zorundayım.

Sonunda amacıma ulaşıyorum. Köpekli kadın, otuz yaşlarında, sevimli biri. Uzun boylu, ince, esmer, siyah gözlü. Etli dudakları var.

Sırtında gök mavisi bir yağmurluk vardı. Sağ elinde —tabancayı tutan elinde—, kocaman mavi taşlı bir yüzük dikkati çekiyordu.

Bu bilgileri topladıktan sonra, sıra arabaya geliyor.

Ola ki, Dédé plakayı da hatırlar diye, delicesine bir umutla soruyorum: «Arabası nasıldı?»

Köylünün cevabını duyunca, şaşkınlıktan sırtüstü düşecek gibi oluyorum.

«Arabası yoktu,» diyor. «Bisikletle gelmişti.»

«Ne dedin?! Bisiklet mi...» diye kekeliyorum.

«Evet, mavi bir bisiklet,» diyor.

Kadının mavi delisi olduğu anlaşılıyor. Yağmurluk, yüzük, bisiklet... her şeyi mavi.

«Onu daha önce hiç görmüş müydün?»

«Hayır, hiç görmemiştim...»

«Bisikletle geldiğine göre, fazla uzakta oturuyor demektir...»

O da aynı fikirde, ama kadını daha önce hiç görmediğinde ısrar ediyor. «İnanın bana Memur Bey. Daha önce hiç, hiç görmedim,»

Artık adamcağızın yakasını bırakmaya karar veriyorum.

«Bu kadarı bana yeter, Dédé. Gidiyorum. Rahat uyuyabilirsin. Ama ben de sana kadınla aynı tavsiyede bulunacağım: ağzını sıkı tut! Gerçi, gevezelik edersen, o yosma gibi seni zımbalayacak değilim. Ama yakana yapışıp seni mutlaka karakola sürüklerim. Oradakilerin melek olmadığını da, sen benden daha iyi bilirsin...»

Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyor. Yine gözlerini korku yalımları tutuşturuyor.

«İyi geceler, Dédé...»

Şimdi, kendimi gerçekten neşeli hissediyorum.

Ufukta, soluk bir parıltı belirliyor. Buna karşılık mehtap giderek sönükleşiyor. Kısacası, şafak sökmek üzere. Ve ben birdenbire, yorgunluktan öldüğümü hissediyorum. Akşamın heyecanı, Duboin'ın içkisi ve gecenin yorgunluğu birleşip ,bacaklarıma bir çift kurşun gülle gibi asılmaya başlıyorlar.

Şu anda yatacak bir yer bulmak için çok şey feda edebileceğimi tahmin edersiniz. Ama bu kasabada otel bulunabileceğini hiç sanmam. İyisi mi, hemen yola koyulmalı.

Cipin direksiyonundayım. Gün yavaş yavaş ağarıyor.

Doğa böyle cilve yapmaya başladı mı, benim aklım başımdan gider. Daha önce söyledim, şimdi de tekrar ediyorum: Şair ruhlu biriyim ben. Polis olmasaydım, mutlaka yazar olur-
dum...

Tan vakti, kadife parmaklı bir peri gibi, yavaşça doğruluyor gümüş yatağından...

Birdenbire, yol kenarında duran bir adam

fark ediyorum. Omzunda bir çapa taşıyor. Kayışını çapraz bağladığı, bir de sırt çantası var.

Yatacak bir yer biliyordur belki.

Önünde durup sorumu soruyorum.

Gözlerini suratıma dikeyor. Beni bir süre süzdükten sonra, cevap vermeye karar veriyor. Yüz metre kadar ötede, pansiyonculuk da yapan bir kahve olduğunu söylüyor.

Gösterdiği evin bacasından ince bir duman yükseliyor. İyi işaret bu.

Kanatlar henüz açılmamış, ama içeride ışık yakıldığı belli oluyor.

Kapıyı vuruyorum. Orta yaşlı bir adam açıyor. Belinde kırmızı bir kuşak var.

Derdimi anlatıyorum. Bütün gece yolculuk ettiğimi, bir fincan kahve ile bir yatak istediğimi söylüyorum.

«İçeri buyurun,» diyor.

Herifin kahvesi, kirli çorap suyu tadında. Vatan için ölen veya nice büyük işler yapan kahramanları düşünüyorum. Bu arada, kahve gırtlığımdan aşağı akıyor.

Tadı tarifsiz berbat, ama hiç değilse sıcak!

Bu son cesaret gösterisinden sonra, bisikletle Fransa turunu bir günde tamamlamış kadar yorgun hissediyorum kendimi. Bacaklarım, pamuktan sanki. Kanım ise, damarlarıma ağda gibi yapışıyor.

«Odamı gösterebilir misiniz, lütfen,» diyorum pansiyoncu-kahveciye.

Kendisini izlememi söylüyor. Her basamağı ayrı bir gürültüyle çatırdayan, yıkık dökük ahşap bir merdiveni tırmanmaya başlıyoruz.

Kırmızı kuşaklı ev sahibim, «Dikkat edin,» diyor.

Uyarısı hiç de yersiz değil. Buraya son tırmanan şimdi mezarlıkta yatıyorsa, hiç şaşmam.

Nihayet, üst kata ulaşıyoruz. Kahveci, önümüze çıkan ilk kapıyı itiyor. Menteşeler, Gestapo'nun eline düşmüş gibi, ana avrat feryat ediyor...

Bana gösterilen oda, çile doldurmaya karar vermiş iman delisi bir din adamına yaraşır ancak. Her yanı çürümüş, kokuşmuş. İçindeki tek süs, örümcek ağları.

«İşte,» diyor kılavuzum, hafifçe sıkılmış bir sesle. «Pek lüks sayılmaz elbette. Ama burası köy nihayet!»

«İdare eder,» diyorum.

«İşemek istiyor musunuz?» diye soruyor.

Bu samimi soru karşısında bir nebze afallıyorum.

«Şu anda değil ama, gelecek yıla kalmaz böyle bir ihtiyacım belirebilir,» diye karşılık veriyorum.

«O zaman helanın yerini tarif edeyim...»

Uzun bir açıklamaya girişeceği belli. Sözünü kesiyorum.

«Zahmet etmeyin, nasılsa bulurum,» diyorum.

«Bulamazsınız,» diye ısrar ediyor. «Ayak yolu evin dışında. Evin arkasında bahçe var... Sonuna kadar yürüyün... Sonra karşınıza sürülmüş bir tarla çıkacak... İşte tam onun başında...»

Allahtan çekip gitti, yoksa pencereden atıverecektim hırboyu.

Tahtakurularına misafir geldiğini haber vermek için, yatağın üzerine şöyle bir iki vuruyorum. Sonra... haşarat cennetine dalıyorum.

Aradan daha iki saniye geçmeden öylesine horluyorum ki, komşuları, kahvecinin yeni bir elektrikli testere aldığını düşünmüşlerse hiç şaşmam!

İçimde garip bir hisle uyanıyorum...

Sağımda solumda birtakım küçük ağrılar var. Geriniyorum. Kalkıp pencereye gidiyorum. Hava fena değil... Derin bir soluk alıp, ciğerlerime kır havası dolduruyorum. Doğa yeşillere bürünmüş. Gözlerim alabildiğine şenleniyor.

Penceremin altında benzin pompası var. Ötesinde de, arabaların gürültüyle geçtikleri anayol. Karşı tarafta, bir dağ köyüne doğru tırmanan dar bir yol var.

Temiz havayı içime çekmeye devam ediyorum. Ama kafamın içinde fikirler, kalabalık trafikte yeşil ışığı kaçırmak istemeyen arabalar gibi birbirini kovalıyor.

Karşıdaki dar yoldan gelen arabaların, anayola koyulmadan önce, bu tarafa geçip benzin aldıklarını fark ediyorum...

Dédé'nin kafasına çullanan köpekli yosma, buralarda oturuyor olmalı... Herhalde, bisikletten başka, biraz daha etkili bir aracı da vardır... Hem, gık demeden elli bin kâğıt rüşvet dağıtabilen bir karının, en azından bir Talbot'u yoksa şaşarım...

Arabası varsa, benzine de ihtiyacı var demektir... Eğer gerçekten civarda oturuyorsa, niye benzini bizim kahvecinin pompasından almasın?..

Aşağı iniyorum.

Pansiyoncu, soğan kavurmakla meşgul. Masanın üzerinde, kocaman bir sığır parçası duruyor.

Midem, kibarca kolumu dürtüyor. Yağda kızarmış bir soğanlı bifteğe asla itiraz etmeyeceğini bildiriyor.

Bu dileğini, benzinciye —yani kahveciye, yani pansiyoncuya!— aktarıyorum.

Bir masaya iki tabak koyuyor. On beş dakika sonra, birer parça etin önünde karşılıklı oturuyoruz.

Pek konuşkan biri değil, bizim patron. İnsanı tepeden tırnağa, durmadan süzmek gibi garip bir huyu var.

Göz göze geldiğimiz bir an lafa dalıyorum. Burasını şirin bulduğumu söylüyorum ve kazancından memnun olup olmadığını soruyorum.

Olumlu cevap veriyor.

«Üstelik çevre çok güzel...» diyorum.

Burada doğduğu için, cennetin bile buradan güzel olamayacağına kani.

«Üstelik yol kalabalık. Gelen giden çoktur,» diyorum. «Bu kadar sevimli bir yere tatile gelen yığınla insan olursa hiç şaşmam,» diye ekliyorum.

«Yok, burada tatilciler fazla değil...» diyor.

Bu peşrevi şimdilik yeterli sayıp, ilk zokayı sallamaya karar veriyorum.

«Ha, aklıma gelmişken sorayım,» diyorum.

«Geçenlerde bir tanıdığıma rastladım, ama duramadım. Yanımda, acelesi olan bir arkadaş vardı. Tanıdığım bayansa, bisikletle gidiyordu... Kısacası, tekrar görüşmek fırsatını kaçırdığım için çok üzülüyorum şimdi. İzini bir bulabilsem, inanın çok sevineceğim...»

«Tabii, anlıyorum,» diyor. «İnsan eski tanıdıklarla karşılaşınca, hele bu bir kadınsa, bayağı seviniyor... Aynı şey benim de başıma geldi. Angèle'i görmeyeli yıllar olmuştu. Oynaşma faslına gelince, onun gibisi yoktu. Gerçekten

neşeli bir kızdı. Kalbi ve poposu kor gibi sıcaktı. Ama işte, hayat bu... Araya bir sürü olay girmiş, birbirimizin izini kaybetmiştik... Sonra işte öyle aniden karşıma çıkıverdi...

Turnayı gözünden vurdum dostlar. Bir adamı rahatça deşmek istiyorsanız, önce anılarına giden maden damarını keşfedeceksiniz.

Bizim kahveci açılıp saçıldıkça, duygulanıyor. Bu da onu susatıyor. Her fırsattan yararlanıp bardağını dolduruyorum.

Söze ara vermesinden yararlanıp bir çıkış yapmayı deniyorum.

«Ah, o kızı nasıl kaçırdım...» diye içimi çekiyorum. «Düşündükçe kuduracak gibi oluyorum... Ama belki siz onu görmüş olabilirsiniz.»

«Olabilir,» diyor, Angèle'in kırmızı kuşaklı zamparası.

Gerçi, benim gönül dertlerimin onu ancak Japon imparatorunun sağlığı kadar ilgilendirdiğinin farkındayım. Ama bunu belli etmemeye çalışıyor. Nihayet müşteriyim ben. Üstelik, köylülerin konuklarına karşı kibar davranma geleneği de benden yana... Adam, sıkılsa da, bana kulak vermeye mecbur hissediyor kendini.

«Çok güzel bir kadın,» diye devam ediyorum. «Uzun boylu, ince, esmer; bacak aranızda matkap gibi saplanan bir çift siyah göz. En sevdiği renk, mavi. Mavi sevgisi, onda gerçek bir tutku. Yağmurluğu mavi, bisikleti mavi... Parmığında, koca mavi taşlı bir yüzük var...

«Yüzük...» diye mırıldanıyor karşımdaki.

«Kocaman bir yüzük,» diye açıklamada bulunuyorum.

«Evet,» diyor. «Onu bir iki kez gördüm.»

«Gerçekten mi?» diyorum, havalara uçacakmış gibi bir sesle. «Nerede oturduğunu biliyor musunuz?»

«Hayır,» diyor.

Hayal kırıklığım büyük. Ama yine de önemli bir bilgi aldım: Ölü köpekli karının buralarda oturduğunu artık kesinlikle biliyorum.

«Ama, kurbanınız olayım kardeşim. N'olur bana onun hakkında bildiklerinizi anlatın. Bu afeti bulamazsam, kahrımdan ölebilirim. Bir düşünmeye çalışın. Onu gördüğünüzde, bisikletli miydi?»

Düşünceli bir sesle karşılık veriyor.

«Bir keresinde bisikletliydi. Birinde de arabalı. Buradan benzin aldı. Koca taşlı yüzüğü de işte o zaman dikkatimi çekti...»

«Arabasının markası neydi?»

«DS.»

«Rengi neydi?»

«Siyah.»

«Kız yalnız mıydı?»

«Yok, yanında biri vardı. Afrikalı gibi biri...»

«Yani bir zenci mi?»

«Tam değil... Daha çok Arap'a benziyordu... Görünüşüne bakılırsa, zengin biri... Arabayı o kullanıyordu.»

«Arabanın il numarasını gördünüz mü?»

«Plakasına dikkat etmek, aklıma gelmedi...»

«Peki, araba hangi yönden geliyordu?»

«Karşı tepeden...»

Herifin suratı bu kadar pis olmasa, sarılıp öpebilirim!

Araba, karşı yoldan geliyormuş... Bu demektir ki, köy yoluna girip her önüne çıkana, zen-

gin bir Arap'ın kullandığı siyah bir DS'i sorarsam, eninde sonunda nasılsa birilerinden bir bilgi alabilirim...

«Şimdi de sizin Angèle'in şerefine içelim, dostum!» diyorum, neşeli bir sesle.

Dar yolu tırmanıp, uzaktan görünen ilk köye varıyorum. Fırının önünde çene çalan iki kocakarı iliştiriyor gözüme.

Şapkamı çıkarıp kibarca selam veriyorum. Derdimi kısaca açıyorum onlara; uzun süredir görmediğim bir yeğenimi aramaktayım. Burarlarda oturduğunu öğrendim. Görünüşü şöyle, arabası böyle... falan filan.

Kocakarılardan biri, buldog yanaklarını sağa sola sallıyor.

«Yok evladım, öyle birine hiç rastlamadım...» diyor.

İkincisi ise, tarifime uygun bir hanım görmüş; ama hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bir iki kez buradan geçtiğini görmüş, ama dikkat etmemiş...

Köyü aşıp yoluma devam ediyorum.

Kaplumbağa hızıyla üç kilometre kadar gidiyorum. Sıcaktan tutuştuğumu hissediyorum.

Gözüme kestirdiğim her köylünün önünde durup, aynı soruyu tekrarlıyorum. Ama deminki kocakarının söylediklerinden öte bir şey öğrenemiyorum: Evet, bir iki kere öyle bir hanıma rastlamışlar. Ama, dikkat etmemişler...

Yola devam ediyorum.

İkinci bir köye varıyorum. İşte orada, tam üstüne basıyorum. Hem de ne basış!

Beni aydınlatan, aydınlatmak ne söz, ışığa boğan kişi, bakka! efendinin karısı!.. Evet, sö-

zünü ettiğim hanımı görmüş. Les Sevres adında, dört hanelik küçücük bir yerleşme merkezinde oturuyorlarmış. Aradığım kişilerin evi, sonuncusuymuş. Burada herhalde tatillerini geçirmekteymişler. Köye nadiren inerlermiş; o da sadece nevale almak için.

Kadının yanında bir yabancı varmış. Yanlarında başka birine rastlamamış.

Yeğenimin yuvasını bulmak için gerekli bütün bilgileri veriyor. Kiliseden inerken sağdaki küçük yola sapılacak. Dikenli telle çevrelenmiş bir dizi tarladan geçilecek. Sonra, birkaç salkım söğütün yan yana durduğu bir yere gelinecek. Oradan sağa dönülüp dümdüz gidilecek... İlk iki ev geçildikten sonra, üçüncü evin karşısına düşen patıkaya girilecek...

Teşekkür ediyorum.

Haydi yola!

Doğada tezek ve nemli toprak kokusu var.

Cipim, çukurlara girip çıkıyor. Lüks arabayla dolaşılacak yollar değil bunlar.

Salkım söğütlere varıp sağa dönüyorum.

İlk iki evi geçiyorum. Üçüncü evin karşısına düşen patıkayı görüyorum...

O noktada, arabamı bir ineğin bekçiliğine terk edip patıkada yürümeye başlıyorum.

Bana tarif edilen ev, olabildiğince basit.

Dört duvar düşünün; üstünde de bacalı bir dam.

Duvarlar kerpiçten. Kaba bir sıva dahi vurulmamış.

Kulübenin çevresini ısırganlarla böğürtlenler sarmış. Anlaşılan, burada oturanlar en ufak bir estetik kaygı dahi taşımıyorlar.

Bahçe, dikenli tellerle çevrili. Görünüşe bakılırsa, bu yörenin sakinleri dikenli tel hastası!

Bahçe kapısının iki kanadı, demir bir kolla kapanmış. Kolu kaldırınca, kapı hiç naz etmeden açılıyor. Şimdilik, buranın esrarlı bir yanı yok. Yine de garip bir endişe hissediyorum içimde...

Altıncı hissimin ne kadar gelişmiş olduğunu artık siz de öğrendiniz, değil mi?..

Kulübeye giden dar yola giriyorum. Her taraf sessiz.

Evin sadece kapısı değil, pencereleri de kapalı.

Arkasını dolanıyorum. Isırganların ve böğürtlenlerin saldırısına uğramış bir meyve bahçesi

var. Bahçenin orta yerinde, bir korkuluk görünüyor. Samanla doldurulmuş kolları, rüzgârın etkisiyle hafifçe salınıyor.

Kapıya dönüp, vuruyorum. Boş yere. Burası ıssız olsa gerek.

Kapıyı itip giriyorum.

İçine girdiğim koca oda, mutfak olmalı. İçindeki eşyaya bakılırsa, kulübenin möbleli kiralandığı belli. Köy modasını bu kadar başarılı taklit etmiş olamazlar!.. Belli olan bir şey daha varsa, burasını tutanların eşyaya filan zerre kadar önem vermedikleri. Anlaşılan, karanlık bir iş çevirmek için gizli bir köşeye ihtiyaçları vardı. Burası onlara, biçilmiş kaftan gibi geldi...

Başka bir odaya geçiyorum. Burası, yatak odası niyetine dün gecemi geçirdiğim odaya benziyor. Yatak, yemek masası kadar yüksek. Duvarın birine yaslanmış bir gardırop var. Açıyorum. Suratıma pis pis sırttan bir dizi boş elbise askısı... Diğer iki odada da durum aynı. Bu evde, in cin top atıyor.

Mutfağa dönüyorum. Evyenin üzerinde bir raf var. Rafın üzerinde, hemen hemen boşalmış bir diş macunu tüpü, bir rimel, bir de kaş kalemi fark ediyorum. Burada, köylü karısı olmayan bir kadının kaldığı aşikâr!

Tel dolapta, konserve kutuları ve süt şişeleri var. Bir kavanoz da nescafé. Kısacası, piknik malzemesi cinsi şeyler.

İlginç herhangi bir şey bulamadım. Dışarı çıkmaya karar veriyorum. Dışarıda, köy ekmeği gibi yuvarlak, güler yüzlü taşra güneşi beni bekliyor... Bu iş oldukça garip velhasıl!

Doğru dürüst bir soruşturma bile denemez buna. Elimde sağlam bir pusula olmadan, burnumun dikine gidiyorum... Meslekte kaşarlanmış biri, bu çalışma tarzıma düpedüz omuz silkerdi.

Çıkıyorum. Çıkarken de kendi kendime bir soru soruyorum. Acaba, diyorum, kulübenin sakinleri arabalarını nereye koyuyorlardı? Soruyu sormakta haksız sayılmam; her yer ısır-gan dolu... Öte yandan, eve gelen patika pek dar. Biraz genişçe bir arabanın buradan geç-mesi olanaksız. O halde?..

Üçüncü eve kadar gelen yoldan geri dönüp, etrafı kolaçan ediyorum. Küçük bir araştırma-dan sonra, köycüğü geçen yolun aniden kıvrı-lıp geri döndüğünü ve dördüncü evin arkasın-dan geçtiğini keşfediyorum.

Demek ki bizimkiler, arabalarını, arka taraf-taki meyve bahçesinin kenarına park ediyor-lardı. Yerde bulduğum lastik izleri, bu düşün-cemi doğruluyor...

Öğrenebileceğim başka bir şey kalmadı. Ama niye bir türlü çekip gidemiyorum? Olduğum ye-re çakılmış, depresim kokusu almış bir hayvan gibi endişeli bekliyorum. Beni böyle felç eden ne? Bastığım yere yapışmış gibiyim...

Bana böyle bir hal gelince, çevrede garip bir şeyler olduğuna bire bin bahse girebilirsiniz. Ama ne?..

Kendi kendime konuşuyorum. 'Tahtakoz bur-nun yine bir koku aldı, ama ne kokusu?' diyo-rum... Evet, koku... KOKU! Buldum işte!

Evet, artık kuşku kalmadı; sinirlerimin böy-le gerilmesinin nedeni, burnuma çalınan iç ba-

yıltıcı, iğrenç, öğürtücü... ve bildik bir koku. Leş kokusu!

Şimdi artık iş, kokunun kaynağını bulmak. Yere bakıyorum, hiçbir şey göremiyorum. Belki de sadece bir sıçan leşi vardır, yakınım-daki bir delikte...

Ama bu tahminin doğru olmadığını biliyo-rum. İnsan cesedi bu. Eminim. Bu kokuyu da-ha önce de duydum. İyi tanırım...

Ne yapacağımı bilemeden sağa sola bakını-yorum. Gözlerim korkuluğa takılıyor... Korku-luk, bir yeşil sinek bulutunun saldırısına uğ-ramış durumda!

Yaklaşıyorum. Evet, bir erkek cesedi bu. Ye-re çakılmış bir kazığa bağlamışlar. Gömleğinin üzerine, çamura bulanmış bir yağmurluk geçir-mişler. Yağmurluğun kollarını samanla doldur-muşlar. Yüzünü bir bezle bağladıktan sonra, kafasına buruşuk bir şapka geçirmişler.

Bezi çekiyorum. Ceset, sırtarak bakıyor su-ratıma. Gözlerini bile kapamamışlar. Bana dik dik bakıp, zalimce gülümsüyor.

Bir yabancı bu.

Daha doğrusu bir yabancı *idi*; bir Arap... Ölüm, bütün insanları bir kılar...

Bu ölü, mavi dilberin arkadaşıydı. Demek ki sonunda, arkadaşını da zımbaladı, mavi tehli-ke! Anlayabildiğim kadarıyla, tam arabaya bi-necekleri sırada işini bitirmiş. Burada görülme korkusu yoktu elbette... Afetin tek sorunu, ce-setten kurtulmaktı. Arabayı alıp paket gibi do-laştıramazdı ya... Uzun boylu kazmaya da vak-ti yoktu. Olduğu yerde bıraksa, civardan geçen bir köylü bunu fark edebilirdi... Sonunda, ar-

kadaşını korkuluğa çevirmeyi düşündü. Onu ne kadar meydana çıkarırsa, o kadar zor fark edileceğini hesap ediyordu... Fikrimi sorarsanız, gerçekten kurnazca bir düşünce bu. Mavili dilbere ilgimin giderek arttığını hissediyorum...

Herifin şapkasını tekrar giydirip, sineklere terk ediyorum. Aşüftenin bir daha buraya dönmeceğine kalıbımı basarım...

Ne dersiniz? Bana kalırsa, iş giderek çatallaşıyor... ve ciddileşiyor.

Cipime dönüyorum. Çevresi, uçan daire görmüş gibi ilgilenen bir alay bızdıkla sarılmış.

Veletleri tam kovacakken, köy yerinde yetişkinlere ağız açtırmanın olağanüstü güç olduğunu, buna karşılık çocukların daha geveze olabileceklerini düşünüyorum.

Cebimden bir beş yüzlük çıkarıp cemaate gösteriyorum. Bir çırpıda, bütün gözler imanla doluyor.

«Beni iyi dinleyin, küçük dostlarım,» diyorum. «Buraya arkadaşlarımı aramaya geldim, ama yoklar. Gittiklerini hanginiz gördü? Hanginiz bana doğru dürüst bilgi verebilerseniz, bu beş yüzlük onun.»

Veletin biri gözlerini bana dikeyor.

«Hanım dün gitti,» diyor.

«Ya peki yanındaki bey?»

«Onu görmedik...»

«Uzun süreden beri mi burada oturuyorlar?»

«Üç hafta oldu.»

«Ev kime ait?»

«Bay Revellin'e.»

«Kim bu?»

«Muavin Bey...»

«Les Sevres'de oturmuyor mu?»

«Hayır.»

«Burada bulunduklarında, hanımla bey nasıl vakit geçiriyorlar?»

Oğlan, kurnazlıkla yoğrulmuş, yan bakışlı, tipik bir köylü fırlaması.

Duraksıyor.

«Gezerler...» diyor.

«Köpekleriyle mi?»

Yine bir an için duruyor.

«Hayır,» diyor, «bir süredir köpekleri yok.»

«Demek öyle ha... Peki, köpeklerini ne yapmışlar?»

«Kazaya uğramış... Fifi, arabaların peşinden koşarmış...»

Böylece, ezilen itin adını da öğreniyorum: Fifi!

«Amma dalga ha!» diyorum. «Yani bu Fifi, karşısına çıkan her arabanın peşinden mi koşardı?»

«Hayır,» diyor oğlan. «Hepsinin değil... Ben gördüm... Onun derdi kamyonlardı...»

«Kamyonlar mı?!»

«Evet, kamyon gördü mü dayanamazdı... Mesela, fırıncı amca geçtiğinde, köpek kendini arabanın altına atardı. Onu çiğnememek için, fırıncı amca her seferinde durmak zorunda kalırdı...»

«Gerçekten mi?»

«Tam dediğim gibi, bayım!»

«Yani Fifi, kamyon dışında hiçbir arabaya saldırmaz mıydı?»

Çocuk derin derin düşünüyor.

Onu sorguya çekmekle, gerçekten akıllılık et-

mişim. Bu yörede kimse, sorularıma bu kadar samimiyetle cevap veremezdi.

Sonunda kararını veriyor. «Hayır,» diyor kesin bir sesle, «onun kamyonlar dışında derdi yoktu. Doktor veya baytar amcalar arabalarıyla geldiklerinde hiç tınmazdı...»

Beş yüzlük banknotu kıvrıp oğlana uzatıyorum. Denizde boğulurken fırlatılmış bir can kurtaran simidiymiş gibi sarılıyor.

Demin bilgi topladığım bakkaliyeye dönüyorum.

Bakkalın karısı, anadan doğma meraklı.

«Aradıklarınızı buldunuz mu?» diyor.

«yle sayılır... Ama bu arada, Bay Revellin diye biriyle konuşmam gerekiyor,» diyorum. «Evi burada dediler; siz yerini bilirsiniz herhalde.»

Cevap olarak, «Hangi Bay Revellin?» diye soruyor.

Aval aval bakıyorum.

«Hangisi olacak, Bay Revellin işte...»

Acele bir parmak hesabı yapıyor.

«Burada on iki tane Bay Revellin var,» diyor.

«Ben yeğenimin... yani arkadaşlarımın ev sahibi olanından söz ediyorum canım!»

«O halde, sizin aradığınız Jules Revellin olmalı.»

«Evini tarif edebilir misiniz?»

«şehitler abidesinin arkasına bakın.»

şehitler abidesi... Anlaşılan, buranın sakinleri, abidelerini dikerken istikbali de düşünmüşler!

Ördek pisliklerine basmamak için bir süre hopluya zıplaya yürüdükten sonra, tarif edilen eve varıyorum.

Burası, lahana çorbası, adi köy şarabı, bayatlamış domuz yağı ve tezek kokuyor. Bir hamur teknesinin çevresine çökmüş üç herif gözüme ilişıyor. Kalçam kalınlığında domuz pastırmalarını gövdelerine indirmekle meşguller.

«Cümleten merhaba,» diye mırıldanıyorum.

Lokmalar ağızlarda beklemeye başlıyor. Sonra, hepsi birden, ağızlarındakini çiğnemedен yutuyorlar.

«Bay Revellin?» diye soruyorum.

En yaşlısı ayağa kalkıyor. Gözüme ilk çarpan şey, papyon biçiminde kızıl bir bıyık.

Bıyığın arkasında, sürülmüş tarlayı andıran, derin kırısklı bir surat var. Kulunuzun üzerine mavi bir bakış konuyor.

Bıyığın altındaki delikten, «Ne var?» diye bir ses çıkıyor.

Öteki ikisi sessizce bekliyor.

«Les Sevres'deki kiracılarınız hakkında konuşmaya geldim,» diyorum.

«Ha... iyi...» diyor delik.

İçi biraz rahatlamış durumda. Tahsildar veya Tarım Bakanlığı denetçisi olurum diye korkmuştu. Parasıyla ve malıyla değil de, sadece emlakıyla ilgili olmam ona rahat bir soluk aldırıyor... Tuhaf bir burnu var bu Jules Revelin'in: yusuvarlak, kıpkırmızı; bıyığının kadife minderine oturtulmuş değerli bir yakut gibi duruyor...

Hamur teknesinin yanında oturup bekleyen iki tip, sağlam yapılı, sırtları fanılalı, kafaları kasketli köylüler. İnsana, emeklilik günlerinin hayaliyle meşgul bir inek kadar anlamlı bakıyorlar.

«Bizim kiracıların arkadaşı mısınız?» diye soruyor köylü.

Adamı kandırmanın anlamsız olacağına karar veriyorum. Zaten, kendisine soracağım sorulardan sonra, maviş yosmaya karşı içimde pek arkadaşça duygular beslemediğimi anlayacak.

«Hayır, Bay Revellin, kiracılarınızın arkadaşı değilim... Genellikle kimsenin arkadaşı değilim ben... Hele katillerin, hiç!»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Ona kimliğimi gösteriyorum.

Sergide gördüğü Picasso'nun tablosu acaba ters mi asılmıştır diye için için merak eden birinin gözleriyle bakıyor kimliğime.

«Po... lis...» diye hecelelemeye başlıyor.

Bir kahkaha koyvermemek için zor tutuyorum kendimi.

«Polis,» diye okuyorum onun yerine.

Diğerleri taşlaşmış durumda. Soluk almaktan

bile çekiniyorlar. Ağda gibi bir sessizlik çöküyor üzerimize.

«Bay Revellin,» diyorum, «evinizi eşkiyaya açmışsınız... Hiç değilse, kadının haydutluğundan kuşku yok. Arkadaşını bile öldürdü. Şimdiye kadar hiç ceset görmedinizse, Les Sevres'e kadar bir uzanın... Orada, oldukça değişik bir korkuluk göreceksiniz...»

Suluk almasına vakit bırakmıyorum.

«Onun içindir ki,» diyorum, «evinizi bu insanlara nasıl kiraya verdiğinizizi bir an önce anlatmanız, inanın, sizin menfaatinize...»

Herif öyle angutça bakıyor ki, sorumu tekrarlamak zorunda kalıyorum.

«Ben vermedim... Onlar gelip kiraladılar...» diye kekeliyor.

«Kiralık eviniz olduğunu nereden öğrendiler?»

«Belediyenin ilan tahtasına bir kâğıt asmıştım... Onu görmüşler. Bana gelip, evi tutmak istediklerini söylediler...»

«Demek öyle... Peki, size ne ad verdiler?»

Alnı kat kat oluyor.

«Allah kahretsin...» diye mırıldanıyor. «Hatırlayamıyorum...»

Sessizce bizi seyreden iki öküze dönüyor.

«Ne demişlerdi... hatırlasanıza yahu!»

Nispeten daha az tıknaz olanı, «Vinay,» diyor.

Sahte bir isim olduğuna şüphem yok. Ama yine de not ediyorum.

«Nereden geldiklerini söylediler mi size?»

«Lyon'dan.»

Düşünüyorum. Bu bilgi doğru olsa gerek.

Arabalarının plakası yüzünden, kendilerini doğru söylemek zorunda hissetmişlerdir. Gerçi köylüler böyle şeylere pek dikkat etmezler. Ama yine de, boş yere kuşku uyandırmak istememişlerdir...

«Kadın nasıl biriydi?»

Verdiği eşkâl, öncekilerin tıpatıp aynı. Ne maviler dizisi, ne de koca taşlı yüzük eksik...

«Bunun dışında dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Kadının şivesinde herhangi bir özellik var mıydı?»

«Yoktu.»

«Evi ne kadarlık bir süre için tuttular?»

«İki aylığına kiraladılar.»

«Köpekleri var mıydı?»

«Vardı ama, onlarla inmedi. Arabanın içine bağlamışlardı.»

Bak sen! İçine bağlamışlar... Tabii, kamyon görünce kuduran bir köpeği, arabanın içinde bile serbest bırakamazsınız...

«Peki,» diyorum. «Aklınıza başka bir şey gelirse, jandarmaya anlatırsınız. Zaten, ceset konusunda karakola hemen haber vermeniz iyi olur.»

«Tabii... elbette...» diye mırıldanıyor, Jules Revellin.

Hâlâ afallamış durumda. Ama, başına çorap örölmek istenmemesi, onu epey rahatlatmış görünüyor... Düşünün bir kere: evinde bir ceset bulunmuş! Bir an için, adamcağız, kendini demir parmaklıkların arkasında görmüştü...

Bu sevimli topluluğu, domuz pastırmalarıyla baş başa bırakıp ayrılıyorum.

Onlara anlattıklarımı sindirinceye kadar, bi-

raz vakte ihtiyaçları olacak şüphesiz!

Anayola doğru yavaş yavaş sürüyorum.

Ortaya çıkan verileri kafamda tartıyorum. İşler gerçekten karışık görünüyor. Karşımda gerili duran esrar perdesinin epey kalın olduğunu, umarım siz de kabul edersiniz!

Her şeyi sil baştan tekrar düşünürken, gözüme küçücük bir postane ilişiyor.

Derhal cipi önüne çekip durduruyorum.

Postanede tek bir görevli var; suratı pek fena sayılmayacak bir genç kız bu. Elinde bir Beyaz Dizi romanı var.

Okuduklarının heyecanından olacak, yüzünü pembe bir bulut sarmış durumda.

Bana, henüz elindeki romanın etkisinden kurtulamamış gözlerle bakıyor.

«Buyurun...»

Kimliğimi uzatıyorum ona.

Kartpostal sanarak, «Zarflı mı, açık mı yollayacaksınız?» diye soruyor.

Kahkahayı salıyorum.

«Bunu mutlaka arkadaşlara anlatırım,» diyorum.

Genç hatun, hızla gerçekler dünyasına dönüşüyor. Artık aşkın hayalini değil, kendisini aradığını gösteren bir ışıltı aydınlatıyor gözlerini.

«Bağışlayın... Sizin için ne yapabilirim, Komiser Bey?»

«Les Sevres köyünün postası sizden mi geçer?»

«Evet, ne vardı?»

«Les Sevres'de oturan Vinay'lere, son zamanlarda mektup gelip gelmediğini merak ediyο-

rum.»

Biraz düşünüyor.

«Yok...» diyor.

«Peki, bu adı hiç duydunuz mu?»

«Elbette!»

Hopluyorum.

«Mektup yoktu da, Vinay adını nereden duydunuz?»

«Bayan Vinay hemen her gün buraya gelir, mektubu olup olmadığını sorardı.»

«Peki, hiç mektubu gelmedi mi?»

«Gelmedi... Sadece, bir keresinde, bir telgraf geldi...»

Bu haber beni fena halde ilgilendiriyor tabii.

«Telgraf ha...» diye mırıldanıyorum.

«Evet...»

«Metnini hatırlıyor musunuz?»

Gözlerini kapıyor. Bütün gücüyle düşündüğü belli.

«Aşağı yukarı şöyle diyordu:

Ayın sekizinde saat yirmi ikiye doğru geçeceğiz. Mac kamyonu. Beyaz haçlı.

«Kutlarım!» diyorum. «Hafızadan yana herhangi bir şikâyetiniz olmadığı anlaşılıyor...»

Hafifçe kızarıyor.

«Değişik bir şeydi de ondan aklımda kaldı...»

«İmza neydi?»

«Onu hatırlayamayacağım...»

Bu telgraf beni çok etkiledi. Bir kere ayın sekizi, benim buraya geldiğim gün oluyor. İkincisi, bir kamyon söz konusu...

Çiğnemen köpek, kamyon tiryakisiydi... Tıpkı, Malaparte'nin anlattığı Rus numarası gibi...

Küçük posta memuresine, «Ulaştırma Bakan-
nı olsam, sizi derhal terfi ettirirdim,» diyorum.

Bunu söylerken de, gözümle selektör yapıyo-
rum. Küçümenin oldukça cömert bir göğsü var.
Gözlerimi içine daldırınca, hayal kurmaya baş-
lıyorum...

«Bir kez yardımcı olmaya başladınız madem,
bir de benim için Paris'i arayabilir misiniz?»

«Memnuniyetle...»

Bir iki dakika sonra, bizim müdürün genel-
likle balgam gibi tükürdüğü 'Alo'lardan biri sağ
kulağıma yapışıyor.

«Ben San-Antonio, efendim...»

«Bir gelişme var mı?»

«Bir bakıma var; ama bunun ileriye doğru
mu, geriye doğru mu olduğunu henüz bilemiyo-
rum...»

Eyvah! Patronun böyle sakız gibi uzayıp sa-
ğa sola yapışan laflardan hiç hoşlanmadığını
yine unuttum!

Derhal toparlanıyorum.

«Aydın sekizinde, Mac markalı bir kamyonun
Lyon-Grenoble yolundan geçtiğini öğrenmiş bu-
lunuyorum. Bu kamyonun özel bir yükü olma-
lı ki, birileri bunu havaya uçurmak istedi. Sa-
nırım, eğitilmiş patlayıcı-köpek konusundaki
tahminleriniz doğrulanıyor... Acaba Lyon ve
Grenoble'daki askeri makamları arayıp, o gece
yollarda özel olarak korunması gereken bir
yüklerinin olup olmadığını öğrenebilir misi-
niz?.. Mümkünse, Emniyeti de haberdar edin...
Meseleye yukarıdan el koyarsanız, benden da-
ha çabuk sonuç alabileceğinizi sanırım... Bil-
mem, yanlış mı düşünüyorum?»

«Yooo, haklısınız...» diyor. «Araştırmanın sonucundan sizi nasıl haberdar edebilirim?»

Bir an için duraksıyorum. Bundan sonra hangi yöne gideceğim?.. Belki de her şeyin başladığı bu yörede kalmak, şimdilik daha akıllıca olabilir.

Kararımı verdim; patrona, bulunduğum postanenin adresini veriyorum. Bir haberi varsa, buraya ulaştırmasını rica ediyorum.

Telefonu, her zamanki gibi, sertçe kapıyor. Onunla konuştuktan sonra, bir süre için, kulağında daima parazitler dolaşır.

Posta memuresi, romanını boşlamış durumda. Hayatına bu sefer gerçek bir maceranın girebileceğini hissetmiş gibi bakıyor...

Dükkânı kaçta kapadığını soruyorum.

«Altı,» diyor. Tam bunu söylerken de, kilisenin çanı altı kez çalıyor.

«Yalnız mı oturuyorsunuz?» diye soruyorum.

«Evet...»

«Dinleyin güzelim, bu memlekette yapayalnızım. Acaba yemekte bana arkadaşlık etmeye ne dersiniz?»

Fena halde tahrik olmuş durumda. Ama nasıl cesaret edeceğini bilemiyor...

Anlattığına göre, bu küçük yerde onun bir erkekle çıktığı görülürse, ayvayı yedi demektir; hemen belediye reisinden köy papazına kadar, herkes başına ekşimeye başlar.

«Sorun buysa, kolay hallederiz,» diyorum. «Arabam var. Sizi köy çıkışında, kavşakta, çeşmenin orada beklerim. Tarif ettiğim yeri bilirsiniz, değil mi? Gezmeye çıkmış gibi yaparsınız, orada buluşuruz. Yalnız basınıza dolaşma

özgürlüğünüzü de elinizden alacak değiller ya?!»

İkna oluyor... Yarım saate kadar buluşabileceğimizi söylüyor. Bu zamana niye ihtiyacı olduğu belli: evine uğrayıp yıkanacak ve bayramlık elbisesini giyecek...

Kalbinin tam ortasına en bayıltıcı bakışımı salladıktan sonra çıkıyorum.

Biraz vaktim var. Rastladığım ilk kahveye girip, kendime bir duble Cinzano ısmarlıyorum. Böylece daha rahat düşünebiliyorum.

Bu iş kafamı iyice kurcalamaya başladı. Ortada bir sürü veri var, ama aralarındaki mantık bağıını bir türlü kuramıyorum.

Örneğin köpek... Görevi kamyonu havaya uçurmaktı. Ama kamyona hiçbir şey olmadı. Onun yerine, köpek nalları dikti.

Örneğin kadın... Köpeğin sahibi o. Hayvanı hedefin üzerine salan da kendisi muhtemelen... Ama, dört bacaklı mayınına ne olduğunu bilmiyor ve akibetini öğrenebilmek için köy çöpçüsüne başvurmak zorunda kalıyor.

Örneğin yabancı... Kadınla sürekli birlikte olmasına, dolayısıyla da, onunla muhtemelen ortak olmasına rağmen, kariyerini bir korkuluk kılığında noktallıyor...

Bana sorarsanız, tam bir Arap'saçı! İçinden çıkabilirsen çık...

Mutlaka kadını bulmalıyım. Bunun için, önümde üç ayrı iz var.

İlki ve en basiti, cesedi teşhis ettirmek. İkincisi, arabalarının plaka numarasını bulmak. Üçüncüsü, ayın sekizi gecesini buradan geçen o meşhur kamyonu tespit etmek...

Ceset için yapacağım tek şey, yarını beklemek. Bizimkilerin iki ayağını bir pabuca sokmanın anlamı yok. Jules Revellin, karakola haber vermiştir. Jandarma da, savcıya haber ulaştırmıştır... Bir ceset bulundu mu, ilk yapılacak şey onu teşhis etmeye çalışmaktır zaten. O halde, bizimkileri niye iteklemeli. Zamanı gelince, sonucu öğrenirim nasılsa. Kamyon işini ise, en iyisi bizim patrona bırakmalı. Onun imkânları daha geniş. Bu konuda öğrenilebilecek her şeyi öğrenir. Kaldı... arabanın numarası. İşin bu yanı bana gerçekten yaş görünüyor. Bilmem bizim köylüleri bilir misiniz? Acı gerçek şu ki, buralardan, bir plaka numarasını aklında tutabilecek kadar parlak bir beynin çıkabileceğini hiç sanmam...

Bir iki Cinzano daha devirdikten sonra arabama dönüyorum. Güzel bir akşam başlıyor. Gökyüzünde mor bulutlar dolanıyor... Horozlar ise tavukları yolun ortasına kadar kovalayıp birdirbir oynamakta ısrar ediyorlar...

İyice hız keserek, kavşağa yöneliyorum. Beklentilerimin aksine, bizim kız gelmiş bile.

Sevimli olduğunu söylemiştim size değil mi? Un çuvalı kadar dökümlü bir yeşil elbise giymiş. Sırtındaki cepken, şarap tortusu kırmızı. Küpeleri, salıncaklarında salınan birer küçük kuş. Boynundaki eşarpsa, gözleri gibi mavi...

Bir içim su, dedim ya... Bir de, tezgâhın arkasında otururken fark etmediğim ilginç bir özelliği var: iki lastiğinden biri patlakmışçasına topallıyor! Eh, ne yapalım, her güzelin bu kadarlık bir kusuru bulunur, diyorum kendi kendime...

Gelin size bir sır vereyim: Bir küçümenin vücudu ne kadar kusurluysa, yatak arkadaşlığı da o kadar cömerttir. Böyleleri, sanki ayıplarını örtmek istemişcesine, yatakta iki misli çaba gösterirler.

Bizim Bayan Yandan Çarklı'yı, önce bir küçük lokantaya götürüyorum. Yumurta, peynir, bir de kayıştan daha sert bir dana rostosu yiyoruz.

Sonra sevgilimle şöyle bir dolaşmaya çıkıyoruz. Gök, tıka basa yıldız doldurulmuş bir bohça görünümünde. Cırcır böcekleri, o iç bayıltıcı melodilerini ısrarla çalıp duruyorlar.

Cipi bir kenara çekip, bayana hafif bir masaj çekmeye başlıyorum. İleride romatizma mı olacak nedir, bundan fena halde hoşlanıyor...

Ooooo... maşallah... kobra yılanı gibi kıvranmaya başladı bile. En hareketli balık bile, onun yanında, inmeli gibi durur!

Kazanı iyice ısıttıktan sonra, biraz istim salması için kıza sarılıyorum. Malum, hiç supap kullanmazsanız, sonunda kazan patlayıverir...

Bayana, bu işi daha rahat bir ortamda, ör-

neğin kendi yatağında sürdürmeyi öneriyorum... Hiçbir itirazı yok, inanın. Aksine, gideyim desem, bu noktadan sonra asla paçamı bırakmaz... Ama yine de tek bir korkusu var: görülmek...

Sonunda kararını veriyor.

«Tamam, bana gelin,» diyor. «Postanenin hemen üzerinde oturuyorum. Ama gizlice gelin. Sizi kimse görmesin. Sakın arabanızı evin önüne getirmeyin. Ben önden giderim. Eve girer, ışığı söndürürüm. Siz de yarım saat içinde gelirsiniz. Anlaştık mı?»

«Anlaştık, güzelim!»

Çeşme başında ayrılıyorum ondan. Aceleci bir ördek gibi, hoplaya zıplaya uzaklaşıyor.

Bir sigara tütürüp yıldızları seyrediyorum. Bir süre sonra, cipimi köy meydanındaki çınarın altına bırakıyorum. Kimseye görünmemeye çalışarak postaneye yöneliyorum.

Arka kapı açık. İçeri bir kertenkele gibi kayıyorum.

Beni merdiven başında bekliyor. Mavi bir gecelik giymiş. Omuriliğim kısa devre yapıyor aniden.

Odasına girip kapıyı itiyorum.

Konut bunalımını çözmedeki ustalığımı nasıl buluyorsunuz?..

Gerçekten, eşsiz bir maç oluyor bu. Böylesini seyredebilmek için, Amerikalı turistler seve seve bir servet harcayabilirler.

Küçük postacı, terden sıırıslıklam... Yalım yalım yanıyor... Eriyor... Bütün vücudundan şıp şıp aşk damlıyor. 'Erkeğim,' diyen bir erkeğin buna duyarsız kalması olanaksız.

Konukseverliğine teşekkür etmek için, ben de

dört numaralı dizimi sunuyorum ona. Hani şu içinde, 'Çilingir darbesi', 'Tropik çiçeği' ve 'Hintli uşak' numaralarım olan dizimi... İnana-mıyor. Vücudunun tellerinin, güçlü bir orkest-ra gibi, hem ayrı ayrı hem de hep birlikte in-lemesi, onu tarifsiz bir zevke batırıyor.

Ateşkes ilan ettiğimizde, saat sabahın ikisi civarında.

Zorlu bir maçı tamamlamış iki pankreasçı gi-bi, kurşun ağırlığında bir uykuya dalıyoruz he-men.

Çalar saatin feryadıyla uyanıyoruz. Sabah olmuş bile...

Yataktan aşağı atlıyor. Alelacele sabah te-mizliğine giriyor.

«Hemen gitmelisin,» diyor. «Temizlikçi kadın saat sekizde burada olur!»

«Tamam!» deyip, ben de şıpınışi giyiniyorum. Tabii, ondan çok önce hazır oluyorum. Vakit geçirmek için, aynanın çerçevesine sıkıştırılmış fotoğraflara bakıyorum.

Resimlerin değişmez kahramanı, bizim küçük posta memuresi. Bisiklet sırtında o; arkadaşla-rıyla o; Eyfel kulesinin önünde o; plajda güneş-lenirken o; postanenin önünde, iki postacı ara-sında o...

Bu son resim ilgimi çekiyor. Nedeni mi? Söy-leyeyim: Resmin sol köşesinde, postanenin öte-sinde duran bir arabanın arka kısmı görünü-yor. Bir siyah DS bu... Açık olan arka pencere-den de, beyaz bir köpek kafası sarkıyor...

Ya hayal görüyorum, ya da yine talih kuşu kafama konuverdi işte.

Total sevgilimi yardıma çağırıyorum.

«Bu fotoğrafı bana anlatabilir misin, bebeğim?»

«Görmüyor musun koçum? İki meslektaşı arasında duran, senin küçük kuzun bu...»

«Farkındayım, güzelim... Ama şu köşede duran arabayı merak ediyorum...»

«Ne yazık ki, benim değil,» diye mırıldanıyor.

«Kimin olduğunu biliyor musun, sincabım?»

«Bilmiyorum... Bu arabayı tanımıyorum...»

«Ne zaman çekildi bu resim?»

«Aşağı yukarı üç hafta önce... Clément çekti. Hani şu sağda görünen bıyıklı postacı. Otomatik bir makinesi var...»

Beynimi mıncıklayıp duruyorum.

«Dinle, karanlık hayatımın güneşi, soğuk gecelerimin ocağı, yakıcı yazlarımın gölgeliği, derimdeki çatlakların merhemi... Şimdi hafızanı sonuna kadar zorlayacaksın ve bu resmin çekildiği gün Vinay'lerin postaneye uğrayıp uğramadıklarını hatırlamaya çalışacaksın...»

Odanın orta yerinde, anadan doğma duruyor. Elinde bir havlu, göğüsleri öğrenci parmağı gibi havaya dikilmiş, alnı çiğnenmiş ambalaj kâğıdı gibi buruşuk... Düşünüyor...

«Oldu!» diye bağılıyor birdenbire. «Hatırladım işte! Evet, akşama doğru geldiler... Resim için dışarı çıktığımda, onların da fırından çıktıklarını gördüm...»

Beyaz köpekli bir DS!

«Sevgilim, bana bu resmi, yaşadığımız hayal gecesinin anısı olarak verebilir misin?»

«Koçumu sevindirmek için her şeyi yaparım!»

Biraz çizmeden yukarı çıkmaya başladı gali-

ba bu küçümen, ne dersiniz?

Yine de kendimi tutuyorum.

«Evet, gerçekten sevindirirsin beni,» diyorum.

«Hem inatlaşırsan, el koymaya yetkim var!»

«Bastır aslanım! Sana sertlik bir başka yakışıyor...» diyor.

Çattık vallahi! Elim fena halde kaşınmaya başlıyor. Ama yönünü değiştirmeyi başarıyorum ve şaplak, suratının ortasına ineceğine kışına konuyor. Seyisinin okşadığı kısarak gibi, bir iki eşeleniyor.

«Öğleden önce uğrar, telgrafımın gelip gelmediğine bakarım,» deyip kendimi dışarı atıyorum.

İlk işim kahveye dalmak. Sıcak bir şeyler içip sağlam bir kahvaltı ediyorum. Sonraki ilk duragım, eczane.

Eczacı, siyah takkeli yaşlı bir amca.

«Ne arzu etmiştiniz?» diye soruyor.

«Bir aspirin, lütfen.»

«O kadar mı?»

«O kadar... Ancak, bir de büyütecinizi ödünç verebilerseniz, çok sevinirim.»

Önce duraksıyor. Ama kararlı görünüşüm onu ikna ediyor sonunda. Çekmeceden bir büyüteç çıkarıp uzatıyor.

Cebimden çıkardığım resmi dikkatle gözden geçiriyorum. Amacım, arabanın plakasını okumak. Sonunda başarıyorum. Numarası: 446 CF 69. Demek ki bizim DS, gerçekten Lyon plakalı. İyi bir işaret bu...

İhtiyara teşekkür ediyorum. Büyütecini geri veriyorum. Aspirini ise çöpe atıyorum. Oldum olası, ne zaman aspirin yutsam, fena halde ba-

şım ağrır zira...

Postaneye dönüyorum. Bu sefer, memurenin değil, posta hizmetlerinin müşterisi olarak.

Aksak bayan, tezgâhının arkasında, uslu bir öğrenci gibi oturuyor.

«Telgrafınız geldi,» diyor, mesafeli bir sesle.

Müdür bey, her türlü gevezelikten nefret eder, dedim ya... Telgrafı şöyle:

Ayın sekizi gecesini olaysız.

O kadar! Anlayacağınız, bu iz batağa saplandı.

Telgraf kâğıdını hışımla buruşturuyorum.

«Grenoble Emniyeti'ni arayın lütfen,» diyorum.

Tahmin ettiğim gibi, bizimkiler Les Sevres'deki cesetle bütün gece uğraşmışlar. Kimliğini ortaya çıkarabilecek hiçbir işaret bulamamışlar. Yine de resmini karakollara dağıtmışlar. Belki bir yerden bir şey öğrenebilir diye...

Bana sorarsanız, şimdilik buradaki işim bitti. Tabanlarımın mantar kapmamasını istiyorsam, yelken açma zamanı geldi demektir.

«Bebeğim,» diyorum, en şeker sesimle, «korkarım sizden ayrılma zamanı geldi... Yakında tekrar görüşebileceğimizi umarım...»

Bu acıklı sözler onu bir yumurta kabuğu kadar solduruyor.

«Gözyaşlarını sil, küçük postacı... Emin ol, tekrar görüşeceğiz...»

Elini iki avcumun içinde son bir kez sıkıyorum... ve işte yoldayım.

Nereye mi?.. Lyon'a tabii!

Vilayette beni kabul eden Emniyet Müdürü-

nün suratı, yeşilaycıların alkol düşmanlığı yaratmak için bastırdıkları afişleri hatırlatıyor. Adam, kanarya gibi sapsarı. Burnunun üzerinde, çerçevesiz bir çift gözlük duruyor. Saçları karman çorman. Fazla yemiş veya hiç yememiş biri gibi, düşünceli bakıyor.

İlgilendiğim sorunu anlatıyorum ona. Bilmem size hatırlatmama gerek var mı; siyah DS'in sahibini arıyorum. Bizimki, hemen bir sürü dosyaya dalıyor.

Kısa zamanda sonuç alıyoruz: 446 CF 69 plakalı araba, Philippe-Gonard Sokağı 12 numara da oturan, Bay André Compère diye birine ait.

Salam verip çıkıyorum.

Bay André Compère, beni lüks bir çalışma odasında kabul ediyor. Çift kanatlı büyük boyutlu penceresi, Saône ırmağının havzasına bakıyor. Oda aydınlık, sevimli ve rahat. Gelmeden, biraz bilgi topladım. Dışalım-dışatımla meşgul bir işadamıymış bu. Dışa açılan bütün Lyon'lular gibi, o da, en çok ipekli ticareti yapıyormuş.

Adam uzun boylu, yakışıklıca, esmer, elli yaşlarında, güleç yüzlü, çapkın bakışlı, pahalı giyimli.

«Mesele nedir, Komiser Bey?» diye söze başlıyor.

«Bir arabanız var, değil mi?»

«Ha, demek konu bu!.. Anlaşılan benim DS'ten haber aldınız...»

Benim yerimde olsanız nasıl tepki gösterirdiniz bilmem... Ben, iğne batırılmış balon gibi söndüğümü hissediyorum.

Kısa bir sessizlik oluyor.

«Bana arabanızdan söz eder misiniz?» diyorum.

«Plaka numarası: 446 CF 69. Rengi siyah. Koltuk kılıfları ekose kumaştan...»

Omuz silkiyor.

«Yañi benim araba bulundu mu, bulunmadı mı?»

Aydan yeni gelmiş bir yolcu kadar şaşkınım.

«Arabanızı kaybetmiş miydiniz?..»

Afallama sırası, bizim işadamında.

«Lütfen gelişinizin nedenini açıkla mısınız, Komiser Bey!» Ses tonu giderek yükseliyor. «Çalındığını bir süre önce mahalle karakolumuza ihbar ettiğim arabam için geldiğinizi sanmıştım...»

«Hayır, arabanız bulunmadı,» diyorum. «Aslına bakarsanız, çalındığından da haberim yoktu...»

«Ama, bildirdim dedim ya...»

«Evet, dediniz, ben de duydum. Ama, Emniyetin tek işi araba hırsızlarını kovalamak değildir. Bundan önemli işlerimiz de çıkar bazen... Sanırım, Bay Compère, arabanız epey şüpheli işlere bulaştı, siz görmeyeli!»

«Ne diyorsunuz!..»

Heyecanlanmışa benziyor. Tam bir ortalama Fransız tepkisi... Gerçek macera kokusu geldi mi, bizimkilerin hemen eli ayağı dolanır.

Bayan Compère bu işle ilgili değil, olayı ona anlatmanın anlamı yok, değil mi?..

«Arabanız nasıl çalındı?» diye soruyorum.

Omuz silkiyor.

«Park etmiştim. Kapıyı açık unutmuşum...

Döndüğümde, arabanın yerinde yeller esiyordu!»

«Mavi meraklısı olan ve parmağında mavi taşlı koca bir yüzükle dolaşan bir kadın tanır mısınız?»

Kafasını sağdan sola sallıyor.

«Böyle birini tanımıyorum.»

«Yanında bir Arap'la dolaşıyor.»

«Tanımadığımı söyledim ya, Komiser Bey!»

«Yabancı öldü...» diye devam ediyorum.

«Siz neler anlatıyorsunuz, Allah aşkınıza?» diyor Compère.

«Tatsız bir hikâye...» diyorum. «Neyse, ayrıntılarını yakında gazetede okursunuz...»

Kalkıp çıkıyorum odadan...

Her asıldığım dal elimde kalıyor. Tam, bir iz buldum diyorum, ucunda dipsiz bir uçurum çıkıyor.

Compère'in kapısına vururken, işin ucunu yakalamış gibi bir his vardı içimde. Şimdi ise şu halime bakın...

Binadan çıkacağım sırada, taahhütlü mektupları dağıtan bir postacıyla burun buruna geliyorum.

Kapıcıya, «Bay Compère'in orada birileri var mı?» diye soruyor.

«Evet...»

Postacıya bakıyorum... Ona bakınca, aklıma topal postacı güzelim geliyor... Postacının söyledikleri ise, durup dururken beynimi tahrik ediyor...

Zaman zaman kafamın tepkili uçak motoru hızıyla çalıştığını bilirsiniz...

Arabamın, daha doğrusu, Duboin'ın cipinin direksiyonunda, bir süre dalgın dalgın dolaşı-

yorum. Sakin sokakları tercih ediyorum.

Çılgınlaşan toriğimin rahatça çırpınabilmesini sağlamaya çalışıyorum.

Bir postanenin önünde duruyorum.

Bugünlerde posta idaresini sömürdüğüm muhakkak... Telefon bölümünde çalışan memüreden, gönlüme iğreti basan topal meslektaşını bağlamasını rica ediyorum.

Meslek dayanışması harika bir şey... Göz açıp kapayıncaya dek, arkadaşını buluveriyor.

«Alo?» diyor bizimki.

«Alo, nasılsın tarlakuşum?» diyorum.

Mayışık bir çığlık koyveriyor.

«Aslanım, koçum benim! Demek beni hemen unutmadın...»

Anlaşılan, içeride hiç müşterisi yok.

«Dinle bir tanem,» diyorum. «Şimdi sana bir isim söyleyeceğim. O eşsiz hafızanı bir güzel yokla bakalım. Sana herhangi bir şey hatırlatıyor mu... İsim: Compère.»

Dalgın bir sesle, «Compère,» diye tekrarlıyor.

Sonra bir çığlık... Ben de bunu bekliyordum ama, kendi umutlarımdan bile korkuyordum.

«Tabii...» diyor, «Bayan Vinay'e gelen telgrafın altındaki imza bu...»

Bu kız, som altın değerinde vallahi!

(Ola ki...) bir daha karşılaştığımızda, ona 1 numaralı aşk dizimi tanıtacağıma söz veriyorum. O zamana kadar hayalini besler diye, dizinin belli başlı bölüm başlıklarını da belirtiyorum: 'Dipsiz aşk çanağı', 'Gece yarısı güneşi', 'Yalaya yalaya bitmeyen çikolata' ve nihayet... Hadi, onu da söylemeyeyim...

Postaneden hemen çıkmıyorum. Size, bugünlerde posta idaresine merak sardığımı söylemiştim ya...

Telefon rehberine balıklama dalıyorum. Nihayet, aradığımı buluyorum; Bay Compère'in, ticaret işlerinde kullandığı bir deposu var. Oturduğu yerden fazla uzakta değil. Adresini kaydedip çıkıyorum.

Deponun bulunduğu yer uzak değil, ama ıssız. Ardiye haline getirildiği için, insanların olabildiğince uzaklaşmayı tercih ettikleri bir kent tepecici burası.

Vardığımda, saat öğleni az biraz geçiyor. Depo, bir mezarlığın karşısında bulunuyor. Aradaki sokak da, pek iç açıcı sayılmaz...

Tahminlerimin aksine, oldukça küçükmüş bu depo. Ağzı bir kepenkle örtülmüş ve iki ev arasına sıkışmış haliyle, daha çok bir dükkânı andırıyor.

Önünde duruyorum. Düşünceliyim... Aslında meraktan çatlıyorum; içeride neler olup bittiğini gözlerimle göremezsem ölebilirim...

Bildiğiniz gibi, bu tür arzularımın gerçekleş-

mesi fazla zaman almaz.

Kepengin asma kilidine maymuncuğumla bir numara çeviriyorum... hooop, açıldı bile!

İçeri geçince kepengi yeniden indiriyorum. Cebimden fenerimi çıkarıp teftişe başlıyorum.

Depo, aşağı yukarı 10x10 boyutlarında. Dip tarafta birkaç balya sıralanmış. İçlerine bakıyorum: ipek.

Dudaklarımı buruşturuyorum. İlginç hiçbir şey yok burada. Yoksa, Bay Compère'in konut dokunulmazlığını haybeye mi ihlal ettim?..

Her yanı toz kaplamış... Elimde fenerim, depoyu santim santim gözden geçiriyorum. Birdenbire, ayaklarımın altında bir boşluk hissi duyup, olduğum yerde çakılıyorum... Anladım; altı boş bir saç levha parçasına bastım. Balyaları tartmaya yarayan baskülün tepsisi bu.

Tam uzaklaşacakken, geri dönüyorum. Bu baskülde bir gariplik var. Kiloları belirten kolunu serbest bırakıyorum, ama o yine sabit duruyor... Tuhaf değil mi? Şüphemi uyandıran ne oldu? Bir parça kafa yorup buluyorum: basküllerde tartı tepsisi oynaktır; bununki ise hiç kılmıdamıyor. Kilo göstergesinin sabitliği, bunun sahte bir baskül olduğu yolundaki kuşkumu güçlendiriyor. Üzerine çıkıyorum, kilo göstergesinde hiçbir hayat belirtisi yok... İyice bakınca, tartı tepsisinin üzerinde oynak bir kulp bulunduğu fark ediyorum. Yapışıp asılıyorum; tartı tepsisi elimde kalıyor. Demek ki gerçekten sahte bir baskülmüş bu! İlk bakışta tepsi sanılan şey, aslında gizli bir mahzenin kapağıymış... Kamuflej olarak hiç de fena fikir değil; siz ne dersiniz?

Açıklıktan içeri bakınca, fenerimin ışığında demir bir merdiven görünüyor. Altı, karanlıkta kayboluyor... Fenerimi çenemin altına sıkıştırıp, iki elimin de serbest kalmasını sağlıyorum. Sonra... bir cesaret, merdivenden inmeye başlıyorum.

İndikçe basamakları sayıyorum... On beş tane var.

Basamakların bittiğini hissedince, durup tekrar fenerimi yakıyorum. Dar bir koridorun başındayım. Yoluma devam ediyorum. Aşağı yukarı dört metre kadar gittikten sonra, koridor ahşap bir kapıyla bitiyor. Kapıda, şimdiye kadar gördüğüm en iriyarı kilit asılı. Ama bir iki gıdıklamadan sonra, *pattt* diye açılıveriyor.

Şunu kabul edin ki, kimse San-Antonio'ya korkak diyemez...

Hayatımda o kadar tüyler ürpertici manzara görmeye alıştım ki, kapıyı açınca karşıma sardalya gibi istif edilmiş bir yığın ceset çıksa şaşmayacağım...

Kapıyı itip içeri girince... yine de şaşıyorum! Karşımda, ne bir ceset, ne doğranmış insan parçaları, ne zincire vurulmuş bir kadın, ne de kurumuş bir iskelet var... Bütün bu tedbirlerin, bütün bu kamuflajın, bütün bu gizlilik numaralarının gerisine, saklana saklana... bir rulo kâğıt saklanmış!!!

Koca bir tomar, ince, beyaz kâğıt...

Birazını açıp bakıyorum... Üzerinde hiçbir işaret yok... Aşağı yukarı elli kilo çeker, diye hesap ediyorum...

Anlayan beri gelsin...

Sonra tekrar gözden geçiririm diye nümune-

lik bir parça koparıyorum ve mahzenden çıkıyorum.

Bana sorarsanız, şu Compère denen herif, iyice karanlık biri... Kendimi frenlemesem, hemen başına çöreklenip suyunu çıkarıvereceğim!

Serçe parmağımın tavsiyesine bakılırsa, elimdeki işte aceleye yer yok. Bazı soruşturmalar, elde tabanca, sağa sola hoplayıp dalarak yürütülür. Öyle işlerde, baskın basanıdır. Ama bazı soruşturmalarda da, avını gözleyen bir vahşi kedi gibi, hedefe adeta sürünerek yaklaşmak gerekir...

Mahzenin kapağını dikkatle kapıyorum. Mümkün olduğu kadar sessizce çıkıp, kepengin kilidini de eski haline getiriyorum.

Bütün bu numara, bir top kâğıt için!..

Benim gibi adamlar, günlerini saate göre değil, yemek öğünlerine göre düzenlerler.

Midem, korkunç bir kazınma hissiyle feryat etmeye başlıyor.

Aniden, Lyon mutfağının ünlü olduğunu hatırlıyorum. Üstelik, hâlâ resmen tatildeyim... Küçük bir ziyafete konmak için bundan daha iyi fırsat olabilir mi?

Buralara epey gelmişliğim vardır. Kentin ilginç lokantalarını bilirim. Üstelik, Duboin'ın da tavsiyelerini aldım.

Masaya oturduğum sırada, aklım Duboin'a gidiyor. Şu anda, az bulunur bir ayı olduğumu düşünüyorsa, haksız sayılmaz. Arabasını ödünç alalı kaç gün oldu, herife bir telefon bile etmedim. Ayıbımı bir an önce affettirmeliyim.

Garsona siparişimi verdikten sonra telefona

gidiyorum.

Tahmin ettiğim gibi, bizimki, fazla piştiğinden iyice koyulaşmış bir öfke ağdası içinde yüzüyor.

«Ha, sen misin, operet tahtakozul!» Başlangıç olarak pek yüreklendirici sayılmaz, değil mi?.. Üstelik, soluk almadan devam ediyor. «Aynasız fare! Çatapatçı maymun! Ayı kırması!..»

Bir an, boğulur gibi olmasından yararlanarak araya dalıyorum.

«Astımına dikkat etmezsen geberirsin, şişko!» diye uyarıyorum. «İki kelime daha söyleyebilseydin, boğulup giderdin! Aslında, böğürmelerin beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Ama bizi duyabilecek olan santral memureleri için endişe ediyorum!»

Bu arada soluklandığı için, formuna yine kavuşuyor. Santral memurelerini bir tarafıma sokmamı söylüyor. Ben de, bu işin genellikle ters yönde cereyan ettiğini hatırlatıyorum. Aniden... bir kahkaha patlatıyor!..

Ciddileşen bir sesle, «İşin neresindesin?» diye soruyor.

«Anlatması uzun sürer...»

Yemek üzere olduğu taze bir ceylana el uzatılmış aslan gibi kükrüyor. Savaşta, kurbanlarının gözlerini kaşıkla oyan bir Gestapo işkencecisini öldürürken, dünyanın en adi yaratığını temizlediğini düşündüğünü; ama yanılmış olduğunu; dünyanın en adi yaratığının şu anda kendisiyle konuşmakta bulunan polis kırıntısı olduğunu anlatıyor...

«Gazetecilik damarın kabardı anlaşılın, ah-bap,» diyorum. «Ama inan, şu anda hiç vaktim

yok.»

«Arabamı keyfince kullanmaya vakit buluyorsun ama, değil mi?! Seni korkutan telefon parası ise, kapat ve ödemeli olarak tekrar ara!»

Olanların özetini hemen çıkarmazsam ölümcül bir düşman kazanacağımı anlıyorum.

«Alo? Neredesin? Yoksa kapadın mı?» diye soruyorum hikâyemi bitirince. Öylesine soluksuz dinledi ki, hat koptu sandım...

«Buradayım, buradayım, merak etme... Vay anasına, demek senin işler iyice kızışıyor... Gazetecilik günlerini nasıl aramazsın birader... Şu anda içim içime sığmıyor.» Namlı dağ eşkiyasına taş çıkartacak bir, «Ahhhhh!» çekiyor. Sonra, yüksek sesle düşünmeye başlıyor. «Demek bu Compère denen herifin çorbadaki tuzu var... Herif, altınmışçasına kâğıt gizliyor... Ama matrak ha... Bundan sonra niyetin ne?»

«En acil hedefim, masamda senin yüzünden soğumakta olan pilicim...»

«Zıkkımları ve geber!»

«Sağ ol!.. Bundan başka bir dileğin var mı?» diye soruyorum.

Düşünüyor...

«San-Antonio,» diyor, «senin torik felç olmuş! Mercimek tanesi kadar bile aklın kalmamış! Süpürge sapı bile bunu senden önce düşünürdü! Elindeki işaretleri değerlendiremedikten sonra, böyle tahtakozu kim ne yapsın?! En iyisi sen git, kendini Saône ırmağına at! Yok atmaz da akşamı beklersen, beni tekrar ara; sana söyleyeceklerim olacak!»

Bu esrarlı laflardan sonra, 'eyvallah!' bile demeden kapatıyor.

Düşünceli düşünceli kulağımı kaşıyorum. Ne demek istedi acaba?..

Her şeyi sil baştan gözden geçiriyorum, dikkatimi çeken hiçbir şey göremiyorum. Adam sen de... Görmüyorsam görmüyorum! Bunun için geberecek değilim ya! Dönüp, mahzun mahzun bakan pilicime, 'merhaba!' çekiyorum...

Garson hesabı getiriyor. Elimi cebime atıp bir avuç banknot çıkarıyorum. Borcumu ödemek için paralarla oynasırken, çenem birdenbire yere düşecekmişcesine sarkıveriyor. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağım nerdeyse!

Bay Compère'in mahzeninden alıp geldiğim kâğıt parçası, bizim paralara karışmış...

Bakıyorum, paraların kâğıdı ile numunenin kâğıdı aynı! Ana bir, baba bir, tek yumurta ikizi gibi tıpatıp aynı! Compère serserisinin bunu niye böyle özenle gizlediğini şimdi anlıyorum: Banknot kâğıdı bu!!!

Işığa tutuyorum. Sahteciliği önlemek için para kâğıdına konan ince tel bunda da var... Demek, taklit mal değil. Özbeöz para kâğıdı bu...

Düşünceye dalıyorum...

«Paranızın üstü...» diyor garson.

Soylu bir el işaretiyle, «Üstü kalsın,» diyorum.

Adam yüzünü buruşturuyor.

Ancak dışarı çıktıktan sonradır ki, garsonun suratındaki tiksiniş küçümseyici ifadenin sırrını çözüyorum; uzattığı tabakta sadece birkaç kuruş kalmıştı!

Hırsızlık masasında, araba hırsızlıkları bölümünde görevli toy delikanlı, burnunu Kaf dağı-

na dikmiş, bana tepeden bakıyor. Parisli meslektaşları önemsemediğini gösterecek akıllı sıra!

Uzun boylu, soluk benizli, inek bakışlı biri bu. Gözlerinde, köy korucusundan emniyet genel müdürüne kadar, bütün kanun adamlarının ortak özelliği olan bön bakış var.

«Bizim bölgemizdeki bir araba hırsızlığıyla ne gibi bir ilginiz olabilir?»

Kulaklarıma inanamıyorum. Mesleğe girdiğimden beri, hiçbir genç benimle böyle küçümseyici bir edayla konuşmamıştır.

Gerçi adımı bilmiyor, ama rütbemi biliyor ya...

«Sağ elimle sol yanağın arasında ne kadar bir ilgi varsa o kadar!» diyorum. Bir de iyice sevindirmek için, «Sümüklü!» diye iltifat ediyorum.

«Bu ne münasebetsizlik böyle! Nasıl cesaret edebilirsiniz? Kendinizi nerede sanıyorsunuz?..» Sesi giderek yükseliyor.

«Hıyarın tekinin karşısında bulunduğumdan eminim!» diye cevap veriyorum.

Küstah, utanmadan elini kaldırıyor. Şöyle bir eğilip yumruğundan kurtuluyorum. Şimdi dalma sırası bende... İki bacağına sarıldığım gibi, masasının öteki tarafına fırlatıyorum. Bir evrak dolabına çarpıyor. Dolap, üzerine yıkılıyor.

Bizimki nerdeyse nakavt!

Açılan kapıdan atlet yapılı biri giriyor.

«Burada neler oluyor?» diyor.

Onu derhal tanıyorum: Riche bu! Geçmişte tanıştığımız bir meslektaş.

«San-Antonio!» diye bir çığlık atıyor...

Gülümsemeye başlıyor.

«Çevreyi saran gürültüden, senin geldiğini

tahmin etmeliydim...»

Acemi çaylak, üzerindeki dolabı itip titrek bacakları üzerinde doğrulmaya çalışıyor.

«San-Antonio'ymuş!..» diyor, şaşkınlığın ve hayranlığın karıştığı bir sesle.

Bana doğru geliyor.

«Kusura bakmayın, Komiserim... Ama niye kim olduğunuzu söylemediniz... Yani... ben...»

«Tamam, tamam, bu mesele kapandı,» diyorum, iyi yürekli bir prens pozunda. «Yalnız küçücüğüm, sana bir tavsiyede bulunayım: Kabadayı pozları atmaktan kesinlikle vazgeç. İnsana aptal bir görünüş veriyor!»

Sırtına bir şaplak indiriyorum.

Riche, omuz silkiyor.

«Hiç değişmemişsin...» diye mırıldanıyor.

Bunun bir iltifat mı, bir sitem mi olduğunu anlamak güç.

«Sen de değişmemişsin, tahtakoz...» diyorum, ballı bir sesle. «Yine o makarnacı suratı; yine o şarapçı burnu; yine o bunak bakışları... Yine o savruk salak kol bacak hareketleri!..»

Alnı kırışıyor. İltifatlarımdan pek memnun olmuşa benzemiyor.

«Derdin ne?» diye soruyor.

«Çalınmış bir arabanın peşindeyim... Birkaç bilgiye ihtiyacım var...»

Arabanın numarasını veriyorum. Bir sürü dosya karıştırıyor. Bu arada, patakladığım delikanlı beni hayran hayran seyrediyor... Herhalde, mahallede, San-Antonio ile dövüştüğünü anlatıp nasıl çalım satacağını kuruyordur kafasında!

«İşte buldum,» diyor Riche. «Söz konusu ara-

banın sahibi, Bay Compère diye biri.»

«Biliyorum... Kaybolduğundan beri hiçbir işaret bulunamamış mı?»

«Yok, bulunamamış.»

«Peki, siz burada sinek avlama dışında bir şey yapmıyor musunuz?»

Omuz silkiyor...

«Bu işlerin nasıl olduğunu en az benim kadar bilirsin,» diyor. «Arabanın plakasını çoktan değiştirmişlerdir. Büyük bir rastlantı olmadıkça bu DS bulunamaz!»

Patlıyorum.

«Dinle, hıyar ağası!» diye bağırmaya başlıyorum. «Söz konusu arabanın numarası değişmedi. Sizin DS aynı plaka ile dolanıp duruyor. Bu habere ne dersin?..»

Şaşkın şaşkın bakıyor.

«Ama... sen... sen...»

«Kekeleme idmanı mı yapıyorsun, ahbap?.. Demek sizde işler böyle. Hırsızlık ihbarını alınca bir güzel dosyalarınıza kaydediyorsunuz; sonra da bacak bacak üzerine atıp, hırsızın arabayla komşu dükkânın camekânına girmesini filan bekliyorsunuz... Kutlarım vallahi!»

Pis pis bakıyor...

Tepesinin tasının atmasına fırsat bırakmadan elimi sırtına dayayıp, mütareke ilan ediyorum.

«Dinle beni, Riche,» diyorum. «Şu anda çok önemli bir soruşturmayla cebelleşmekteyim. Üç kişi öldü bile. Görünüşe bakılırsa, sırada bir sürü ceset daha var... Benim için seferberlik ilan etmeni istiyorum. Anlaşıldı mı?.. Elinin altındaki herkes, 446 CF 69 plakalı arabanın peşine düşmeli. Onu bir gören olursa, hiç renk

vermeden derhal izini sürmeye başlayacak. Ben Beaux-Arts Oteli'nde olacağım. Bana haber verirsiniz... En önemlisi işi sessizce yürütmek, adamları ürkütüp kaçırmamak... Bilmem derdimi iyice anlatabildim mi?»

«Sen merak etme,» diyor. «Bütün personelimi bu işe koşacağım. Memnun musun?»

«Araba bulunduğunda daha da memnun olacağım şüphesiz...» diyerek karşılık veriyorum.

Elimle küçük bir selam işareti yapıp kapıdan çıkıyorum.

Bana sorarsanız, Lyon'un en güzel yeri kordon boyu.

İki dirseğimi duvara dayayıp, ırmağı seyrediyorum. Yeşil ve gri renkli sular, gümüş köpükler saçan küçük girdaplar halinde kıvranıp duruyor. —Bu tasvire ne dersiniz?.. Hadi gelin itiraf edin; böyle bir cümleyi Mauriac'ın bir kitabında görseniz, adamda gerçekten yazarlık istidadı olduğunu kabul ederdiniz!—

Gözlerim akan suda, aklım ise Compère denen herifte... Bu cicozun pek karanlık bir tip olduğuna hiç şüphe yok.

Adamın, kanuni yönü ağır basmayan bir işe karıştığı muhakkak. Buna rağmen, polise gidip arabasının çalındığını ihbar ediyor. Böylece de... şu bizim taşra polisi biraz uyanık olsa, suç ortaklarının yakalanmasına vesile yaratıyor...

İlginç bir davranış, değil mi?..

Şimdilik nedenini bilmiyorum. Ama merak etmeyin; yakında, hep birlikte öğreniriz...

«Banyolu mu olsun?» diye soruyor, resepsiyonda görevli bayan.

Böyle saçma soruların sorulabildiği tek gelişmiş ülke, Fransa!

«Elbette!» diyorum. Sonra, her ihtimale karşı, «Telefonu da olsun!» diye ekliyorum.

12 numaralı odayı veriyor. Garson, evrak çantasından büyük olmayan bavulumu, küçümseyici bir edayla taşıyor.

Odaya girer girmez, soyunup küveti dolduruyorum. Bu sıvı sıcaklıkta dağılıp gitmek, ne de zevkli...

Üstelik faydalı da! Bana sorarsanız, insanın kafası en iyi bu koşullarda çalışıyor.

Kendi kendime, saat henüz dört olduğuna göre, daha epey vaktim var, diyorum. Riche'in adamlarının kısa sürede bir sonuca ulaşabileceklerini hiç sanmıyorum...

Bay Compère'le meşgul olabilmek için de, güneşin batmasını beklemem gerekiyor...

Kısacası, hiç acelem yok.

Banyodan çıktığımda, yumuşacığım... Çiğnenmiş sakızdan farkım yok.

Yatağa kadar sürünüp yatıyorum.

O kadar ciddi düşüncelere dalıyorum ki, uyan-
dığımda saat sekizi gösteriyor!

Alelacele giyiniyorum.

Vaktim dar olmadığına göre, niye mi acele ediyorum? Ne yaparsınız, vazgeçemediğim bir alışkanlık bu bende; sevişme dışında her şeyi acele yaparım!

Tam odadan çıkacakken, Duboin'ın akşama kendisini aramamı istediği aklıma geliyor. Bu da kendini Sherlock Holmes sanmaya başladı ya, neyse... Zavalılık, henüz tamamen bunama-
dığını ispat etmeye çalışıyor bana...

Sonra, adamın arabasını kullandığıma göre, bu kadarcık bir nezaket göstermek de boynun-
mun borcu...

Santralci kıza Duboin'in numarasını veriyorum. Birkaç saniye sonra bizimki karşımda.

«Sen misin saman kafalı tahtakoz?» diye baş-
lıyor.

«Hayır, ben San-Antonio!»

«Kelime oyununa gerek yok, iki gözüm! Yok kelek değilim gebeşim; yok gebeş değilim hır-
boyum; yok hırbo değilim hırtapozum; yok hır-
tapoz değilim kerizim... diyerek, olmayan zekâ-
nı sergilemene gerek yok, saf oğlum!»

«Maşallah mütekait basın cengâveri! Bakıyo-
rum kendini essahtan uyanık sanmaya başla-
mışsın...»

«Ne yaparsın, adı uyanığa çıkmış olanlar, mankafalığı inatla sürdürünce, iş ister istemez bizim gibilere kalıyor...»

«Pek eğleniyorsun, değil mi?» diye soruyorum.

«Çılgınca!» diye karşılık veriyor.

«Peki, bana söyleyeceğin bu kadar mı?»
Duboin'ın şakacılığı bıçakla kesiliveriyor.
«Derhal César'a gitsen iyi olur...»

«Kim bu César?»

«Lyon'da kime sorsan bilir. Benim gönderdiğimi söyle. Sana ilgileneceğin şeyler anlatacak...»

Saldığı esrar dumanını dağıtmaya tenezzül etmeden, telefonu kapıyor bizimkil!

Hole inip, resepsiyoncuya César diye birini tanıyıp tanımadığını soruyorum.

«Elbette tanırım,» diyor. «Özel dedektifimizdir o.»

«Ha, demek öyle...» diye mırıldanıyorum.
«Adresini verebilir misiniz.»

«Yeri yakın. Childebert Sokağında.»

Teşekkür edip, tarif edilen yere yöneliyorum.

Çöp bidonları dolu dar bir sokak burası. Köşeye yakın bir binanın ilk katında, okul tahtası boyutlarında bir tabela tüm dikkatleri topluyor. Üzerindeki kırmızı harfli yazıyı okuyorum.

CESAR, Dedektif

Araştırma, İzleme, Soruşturma

Garantili Ketumiyet

Mesleğe girdiğimden beri ilk kez, bir özel dedektifin eşiğine basıyorum. İçimde, utanmaya benzer bir his var. Şu Duboin keratası, nasıl bir dolap çevirdi acaba?

Zilimi, uzun bir sessizlik izliyor. Özel bir sessizlik bu; gelenin kapı arkasından gizlice gözlendiği evlerin sessizliği.

Sonunda, kapı yavaşça açılıyor. Uzun boylu bir delikanlı çıkıyor karşıma. Bir İngiliz üniversite öğrencisine benziyor. İnce, soluk benizli,

yumuşak hatlı bir çocuk bu...

«Bay César?» diye soruyorum.

«Kim arıyor diyelim?»

«Beni Bay Duboin gönderdi...»

«Beni izleyin lütfen...»

Dar bir oturma odasına götürüyor beni. Sağa sola bir iki koltuk serpiştirilmiş. Küçük bir yuvarlak sehpanın üzerinde, sayfaları yıpranmış birtakım dergiler, dağınık duruyor.

Yine her şeyi özel bir yağ gibi saran o ılık sessizlik...

Kapı açılıyor. César karşımda.

«Selam sana, Jül Sezar!» diyorum.

Şakam, hiçbir tepki uyandırmadan, pat diye yere düşüyor.

Karşımda duran adam, oldukça uzun boylu, dazlak kafalı... —Pardon! Özenle taradığı tam üç tel saçı var!—

Gözlük kullanıyor. Gözleri soğuk, bakışları keskin. Trompet gibi dikili burnu, yüzüne biraz neşeli bir hava katmayı başaramıyor.

Gerilmiş kaytan gibi duran dudakları ipince... Kendi üzerinde sonsuz bir hâkimiyeti varmış gibi bir his uyandırıyor...

Kısacası, kolayca yutulacak bir lokmaya benzemeyen bir tip.

«Siz San-Antonio musunuz?» diye soruyor.

«Evet,» diyorum. Nedense, kendimi rahatsız hissediyorum.

Kim olduğumu biliyor. Ayağına kadar gelmem, onu oldukça memnun ediyor. Yine de öyle aşırı bir coşkusu yok... Zaten, bana sorarsanız, böyle bir adamı tahrik edebilmek için, Kamasutra'nın en renkli baskısı bile yetmez!

Beni çalışma odasına alıyor; oldukça güzel döşenmiş, rahat ve büyük bir oda...

Bir koltuk gösteriyor. Kendisi de oturuyor. Cebinden çıkardığı uzun bir ağızlığa bir sigara yerleştiriyor. Ancak bu işini bitirdikten sonra, bana bakmaya tenezzül ediyor.

Fokur fokur kaynamaya başladığımı hissediyorum. Lafa balıklama dalacağım ama... doğrusu, burada ne aradığımı bile bilmiyorum.

«Duboin bu sabah telefon etti,» diye başlıyor. «Gerçi tam sabah sayılmaz, öğlene yakındı... Dedğine göre, bu ayın sekizinde Lyon-Grenoble arasında yolculuk etmiş, beyaz haçlı bir kamyonla ilgileniyormuşsunuz...»

Zevkten salyalarım akmaya başlıyor.

En davetkâr sesimle, «Evet...» diyorum.

«Bu bölgede çalışan bir nakliye şirketinin böyle bir işaret kullandığını hatırlamış Duboin... Kamyonlarının arka kapılarına beyaz bir haç boyuyorlar gerçekten... Benden bu yönde bir araştırma yapmamı istedi...»

Bir çekmece açıp, içinden yeşil bir dosya çıkarıyor. Bu odada bir kıl bile bulunsa, derhal etiketlenip ayrı bir zarfa kaldırılacağı hissediliyor...

«Kısa bir soruşturmanın ulaştığı sonuçlar şunlar,» diye devam ediyor César.

Burada, sigarasından bir nefes çekmek için ara veriyor; sonra, kibar bir hareketle külünü silkeliyor.

«Adresi, Cuvier Sokağı 1 numara olan Bonnet Nakliye Şirketi, sekiz gecesini, Lyon-Grenoble hattında, 'Mac' marka bir kamyon çalıştırmış. Daha doğrusu, Grenoble-Lyon hattında... Kam-

yon, bir gün önce Rhône vadisinden meyve getirmiş. Ertesi gün, Pont-de-Claix'den yüklediği ve Fransız Merkez Bankasının sipariş ettiği banknot kâğıdını taşımış...»

Dibimin yayı kopmuş gibi hopluyorum.

«Ne dediniz?!»

«Dediğimi duymadınız mı?» diye soruyor César, sakın bir sesle.

Duydum, hem de nasıl duydum...

«Kâğıt!.. Ne kâğıdı demiştiniz?»

«Para basımında kullanılan özel kâğıt,» diye tekrarlıyor César.

Esrar perdesinin bir bölümü tamamen açılıyor... Herhalde, Compère bu nakliye işinden haberdar oldu. Diğerlerinin görevi, kamyonu yolda havaya uçurup yükünü çalmaktı... Hesaba göre, bu değerli kâğıdın koca bir topuna sahip olacaklardı... Böyle bir kâğıdın elli kilosundan, Allah bilir ne kadar çok banknot çıkar!

«Kamyon, seferini kazasız belasız tamamlamış mı?» diye soruyorum.

«Evet,» diye cevap veriyor César. «Sadece yolda, kayda bile değmez, önemsiz bir olay olmuş. Bir köpeği ezmişler...»

«Ulu Tanrım! Bunu kim söyledi size?!»

«Kamyonun sürücüsü. Şansımız yaver gitti, kendisini sorguya çekebildik...»

«Tebrikler!» diyorum. «Kaliteli iş diye buna derler işte...»

Gözlerine bakıyorum.

«Size borcum ne?»

César omuz silkiyor.

«Hiç,» diyor. «Duboin, arkadaşımdır. Geçmişte, onun da bana yardımı dokundu... Ola ki bir

gün sizin yardımınıza ihtiyacım olursa, beni küçümsemeyeceğinizi ümit etmek isterim...»

Parmaklarımı şaklatıyorum.

«Bana güvenebilirsiniz.»

Kartını uzatıyor.

«Bunu alın lütfen. Belki yine size yardımım dokunabilir...»

Veda edip çıkıyorum.

O yerinde oturuyor. Beni geçirmeyi aklının ucundan bile geçirmiyor. Yüzünde o renk vermez maske, öylece duruyor. Müşteri etkilemek için özel olarak hazırlanmış bu suratı, Allah bilir kaç zamanda kotarmıştır...

Onu tanımıyorum, ama içinde esaslı bir adam olduğuna dair bir his var!

Sahte İngiliz üniversite öğrencisi, beni kordorda bekliyor.

Selamıma, yarı beline kadar eğilerek cevap veriyor.

Karanlık merdivenden çıkarken, kendi kendime, soruşturmanın koca bir adım daha attığını söylüyorum keyifle. Ancak, keyiflenip ben de koca bir adım atmaya kalkışınca, merdivenden yuvarlanır gibi oluyorum. Son anda tırabzana yapışmasam, boylu boyunca yere serileceğim.

Yolumu el feneriyle aydınlatmanın daha akıllıca olacağını düşünüyorum.

Elimi cebime atıyorum... fenerim yerinde yok!

Üstümü başımı iyice yokluyorum... Boşuna; fenerden hiçbir iz yok.

Derken... beynimden aşağı bir kazan kaynar su boşanıyor... Evet, şimdi hatırlıyorum: El fenerim, Bay Compère'in gizli mahzeninde kaldı!

Bu habere sevindiğimi söyleyemem...

Gerçekten de, Compère bu arada deposuna giderse, birilerinin içerileri karıştırdığını anlayacak ve ona göre tedbir alacak.

Bu dikkatsizliğim yüzünden, bütün çeteyi kaçırabilirim.

Terreddüdüm uzun sürmüyor... Derhal o mahzene dönüp kahrolası fenerimi toplamalıyım! Şu anda suratımın pek iç açıcı olmadığından emin olabilirsiniz.

Cipe atlayıp gaza basıyorum. Kentin ardiye olarak kullanılan tepeciğini bir füze hızıyla tırmanıyorum. Daha siz ne olup bittiğini anlamadan, ben demir kepengin önüne vardım bile!

Kentin bu mahallesinde, belediye tasarrufa gitmiş. Sokak lambaları, birbirlerinin nerdeyse kilometrelerce uzağında... Mezarlıktaki beyaz haçlar, sokağa esrarlı gölgeler biçiminde yansıyor...

Maymuncuğumu çıkarıyorum. Ama... zahmet etmeye gerek yok! Kilit kapanmamış!.. Allah allah, bunu da mı unutmuşum?.. Son günlerde

iyice bunamaya başladım anlaşılan...

İçeri giriyorum... Etraf sakin. Ola ki fenerim burada kalmıştır diye, bir kibrit çıkıp loş bir aydınlık yaratıyorum. Fenerim görünürlerde yok. Sahte baskül tepsisini kaldırıp, demir merdivene geçiyorum. Yolumu el yordamıyla bularak, basamakları yavaş yavaş iniyorum.

Son basamaktan sonra, ayağım, taşlık yerine, yumuşak bir şeye basıyor. İkinci bir kibrit tutuşturuyorum. Titrek ışıktaki koridora boylu boyunca uzanmış bir erkek cesedi görüyorum.

Demek, kepengin kilidini kapamayı unutmamışım! Benden sonra birileri daha gelmiş buraya...

Cesedin yanında fenerimi buluyorum. Yakıp, yerdekinin kafasına tutuyorum... Vay canına! Bay Compère bu...

Kafasına bir badem şekeri yerleştirip merdivenden aşağı itelemişler.

Her şey sanki mahsus karışıyor bu işte... Kafam arapsaçına döndü! Tam bir şey bulur gibi oluyorum, üzerine hemen bir tas çorba dökülüyor!

Ceset henüz sımsıcak... Kellesindeki delikten akan kan daha yeni pıhtılaşmış...

Compère'i niye vurdular dersiniz?

Bana kalırsa, bu çete, pek uyumlu bir çalışma havası içinde değil!

Yukarı çıkarken, belki de komşular bir şeyler duymuşlardır, diyorum kendi kendime... Böyle sessiz bir mahallede, tabanca sesini hiç duyan olmadıysa şaşarım.

Mahzenin kapağını kaparken, ilk geldiğimde dikkatimi çekmeyen bir noktaya gözüm takılı-

yor: kapağın kulbuna bağlı incecik bir tel var.

Teli izliyorum. Döşemedeki daracık bir yarıktan geçip duvara gidiyor. Sonra da, duvardaki bir delikten, bilmediğim bir yöne...

Telin öbür ucunu mutlaka bulmalıyım. Bu telin, Compère'in ölümüyle ilgili olduğundan eminim. Herhalde, gizli bir alarm teli bu. Mahzenin kapağı açılınca, bir yerlere haber ulaşıyor...

Compère de, mahzene girildiğini böyle öğrenmiştir...

Depodan çıkıyorum. Sağa bakıyorum. Telin gittiği ev, tek katlı, basık bir bina. Kapıyı çalıyorum. Kısa bir sessizlikten sonra, ayak sesleri duyuyorum. Bir çizme boyundan az büyük biri kapıyı açıyor. Cokeye benziyor. Bastıbacak, zayıf, çelimsiz, ipince kollu biri bu. Suratında, pis bir iş karıştırırken suçüstü yakalanmış bir adamın telaşı okunuyor. Beni tanırmış gibi bakıyor. Tanış çıkmamız, canını sonsuz derecede sıkmışa benziyor...

Kaşlarımı çatıyorum.

«Aaa, senin burada ne işin var Beş Para!» diyorum.

Onun aksine, ben bu karşılaşmadan son derece memnunum.

Beş Para, Paris'in Montmartre Mahallesi'nde dikiş tutmaya çalışan, sefil bir kadın tüccarıydı. Bu işe tamamen tesadüfen başlamış bir arka sokak tellalıydı.

Pezoluk sarpa sarınca, uyuşturucu, silah kaçakçılığı gibi başka işlere bulaşmaya kalkıştı... Ama ne yaptıysa, hep çok küçük çapta yaptı...

Bir seferinde, polis arabasına bindirmeden

önce, suratına bir şaplak indirdiğimi hatırlıyorum. Deli danalar gibi dövünerek ağlamıştı. Hem bu davranışı, hem cüce boyu, yaptığı işlerin hep çocuk yaramazlığı gibi görünmesine neden oluyordu...

Karşımda, kapı aralığında, ayakta duruyor. Bet beniz atmış. Gözlerinde panik okunuyor. Hızlı hızlı soluyor.

Ünlü San-Antonio'yu karşısında görmektense, icra memurunu, hatta mezarcıyı bile tercih edeceği belli!

Onu itip içeri giriyorum. Bir topuk vuruşuyla, kapıyı kapıyorum.

Ekşimiş çorba kokan, dar bir giriş holündeyiz. Sağda, açık bir kapı var. Mutfak, yatak odası, salon, oturma odası gibi işlere yaradığını tahmin ettiğim, ikinci bir odaya açılıyor. Oradan da, eski terlik, şarap ve pislik kokusu geliyor.

«Burada mı kalıyorsun?» diye soruyorum.

Kafasını az çok topluyor...

«Evimi şereflendirmenizin nedenini öğrenebilir miyim?» diyor, sırtarak.

Sırtışı, tırnağı sökülmemekte olan bir adamınki kadar neşeli.

«Tahmin et!» diyorum.

Bu tiplerin o kadar çok bulaşığı vardır ki, böyle bir soru karşısında, 'Acaba hangisi?' diye hemen telaşlı bir arayışa girerler.

«Bilmiyorum... Bilmiyorum» diye kekeliyor.

Heyecandan, rüzgâr yemiş kor gibi giderek kızarıyor.

«İnanın temizim, Komiser Bey... Vicdanım tertemiz, inanın bana...»

Hasır bir koltuğa çöküyorum.

«Demek artık Lyon'lu oldun Beş Para...» diyorum.

Tepki göstermesine vakit bırakmadan da devam ediyorum.

«Oysa Lyon pek neşeli bir şehir sayılmaz... Üstelik, oturduğun mahalle de iyice iç karartıcı. Karşın mezarlık...»

Kendini gülümsemeye zorluyor. Bir yandan da, panik içinde beynini zorluyor. Ondan ne istediğimi bir türlü bulamıyor.

«Burada ne iş yapıyorsun, Beş Para?»

«Şey... yani... çalışıyorum,» diyor.

«Aferin sana. Peki, söyle bakalım, mesleğin ne şimdi?»

«Pazarlamacılık yapıyorum.»

«Peki ne pazarlıyorsun? Dini yayınlar mı, yoksa özel namlulu Tomson'lar mı?»

«Yanılıyorsunuz... Temizim ben...»

«Patronunun adı ne?»

«Şey... şey...»

«Compère olmasın?»

Soluğu *zınk* diye kesiliyor... Bir süre sonra, tekrar yavaş yavaş nefes almaya başlıyor.

«Ne oluyor... şey... olamaz...»

Gevelemelerini kısa kesmek için şakağının ortasına bir yumruk indiriyorum. Yeni biçilmiş buğday gibi yayılıyor.

«Ahhh... Ahhhh... Komiser Bey!...» diye inliyor, ayağa kalkarken.

Kafasını ovalarken gözleri de nemleniyor.

«Erkeklik bakımından hiç değişmemişsin,» diyorum. «Yediğin ilk zılgıtta, hemen çocuk gibi makaraları koyveriyorsun!»

«Ben ne yaptım ki?»

«Söyleyeyim meleğim. Fransa krallarının bir zamanlar çok sevdiği bir işi yaptın :Kalpazanlık!»

Pis suratlı cüceyi renkli televizyonda görebilseniz keşke; yanakları, tam bir golden elması yeşiline boyanıyor! Dudaklarında ise hiç renk kalmıyor. Tepeden tırnağa pörsüyor, küçülüyor, buruşuyor, yok oluyor...

«Aaaama... aaaaamaaa...» diye kekeliyor.

«Yalnız çalışmıyorsun, elbette... Sen bu konuda acizsin zaten!..» Gözlerim bir çift matkap gibi.

«İstersen ceza kanununun ilgili maddesini hatırlatayım sana: Kalpazanlığın cezası ömür boyu hapidir!»

Ses vermiyor.

«Söylediklerimi duydun mu, küçük adam? Ömür boyu hapis!!!»

Nihayet silkinebiliyor.

«Neden bahsettiğinizi anlamıyorum,» diyor inatla.

Bir tane daha vursam mı acaba, diye tereddüt ediyorum. Sonra vazgeçiyorum. Bu karı bozuntusunu inletmek, ne işe yarayabilir? Sonra, oldum olası, erkek gözyaşlarından nefret ederim. Bütün tüylerim diken diken olur!

«Ben neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum, ahbap! Bana kalırsa, bu kez oldukça pis bir işe bulaşmışsın... Senin Compère var ya; yandaki depoda ölü yatıyor... Leblebiyi toriğinden yemiş...»

Beş Para, olduğu yerde hoplayıveriyor.

«Öldü mü?!» diye bağıırıyor...

Bu candan feryat, iki zayı kanıtlıyor. Biri, bizim cücenin asabının iyice bozulduğu, kendini savunma gücünün tükendiği... İkincisi ise, Compère'in ölümünden gerçekten habersiz olduğu...

Kafasına bir tokmak yemiş gibi salakça bakıyor.

«Öldü... öldü ha...» deyip duruyor.

«Öldü. Üstelik de senin yüzünden, Beş Para!» diyorum.

Anlamadan bakıyor.

«Öğleden sonra erken saatte buraya gelip depoyu aradığımda, farkına varmadan alarm teli ni harekete geçirdim. Telin öbür ucu senin evde... Pek cesur olduğun için, ilk tepkin kaçmak oldu...

«Sonra da Compère'e haber verdin... Ya da başkasına... Başkasına olması daha muhtemel. O başkası geldi ve gizli mahzenin keşfedildiğini gördü. 'Compère, çeteye ihanet mi ediyor acaba,' diye şüphelendi... Senin patronu çağırıldı. Aralarında münakaşa çıktı... Galiba sebebin de biliyorum. Compère, ola ki çete yakalanır diye, tedbir olarak, polise arabasının çalındığını ihbar etmişti. Tabii, çetenin bundan haberi yoktu... Ama bugün öğleden sonra, mesele anlaşıldı... Bunun üzerine Compère'in işini bitirdiler...»

Susup, ter damlaları biriken alnımı siliyorum.

Aslında, kendim için, kafamı toparlamak için konuştum. Yoksa, Beş Para için böyle bir zahmete değmez.

Ne var ki, anlattıklarımı kulak misafiri oldu. Şu anda korkunç bir panik içinde. Fırtınaya yakalanmış yaprak gibi, tiril tiril titriyor.

Suratına pis pis bakıyorum.

«İşte böyle, cüce müsveddesi,» diyorum. «Yıllar ve yıllar boyu, güneş altında unutulmuş bir yağ paketi haline gelinceye kadar yatacaksın... Kodeste çürüyeceksin...»

Bir sandalyeye yıkılıyor. Artık bir harabeden farksız. Bu et yığınının insan demek olanaksız...

Karamsar tablomu daha da karanlıklaştırıyorum.

«Merak etme, damda sana özel muamele yaparlar Beş Para! Gardiyanlara gerekli emirleri veririm. İçeride, seni ölmediğine pişman etmesini gayet iyi bilirler... Bana güvenebilirsin!»

«Dinleyin, Komiser Bey... Benim bu işte son derece küçük bir rolüm vardı... Yaptığım, komilikten ibaretti...»

«Nasıl bir komilik?»

Sözünü kesmekle hata ettim. Oysa, tam çözülmeye başlamıştı. Şimdi, yeni bir savunma hattı tutturmaya çalışıyor.

«Komilik işte yani...»

Artık dayanamıyorum. Yakasını tek elimle avuçlayıp cüceyi havaya kaldırıyorum. Sonra da mutfak dolabının içine fırlatıyorum. Dolabın camı, bin parçaya dağılıyor. O da yetmiyormuş gibi, raflardaki tabaklar üzerine boşalıyor. Düşen her tabakla birlikte, minyatür kafatasından bir çatlak karpuz sesi yükseliyor.

Kanıyor, burnunu çekiyor, ağlıyor, inliyor... Evyeye kadar gidip bir tas su dolduruyorum. Sonra tası kafasına boşaltıyorum.

Hafifçe silkiniyor.

«Lan süprüntü, ayağa kalk ve erkek gibi davranmaya çalış!» diye bağıriyorum. «Senin var-

lğın bile, erkek milletin yedi sülalesine sonsuz bir küfür!»

Büyük bir çabayla, en yakın sandalyeye kadar sürünüyor.

«Soluklan ve artık i ini d k,» diye emrediyorum. «Uslu davranır ve yeterince gevezelik edersen, bakarsın yeryüzünde senin gibi bir pisliğın olduğ nı unutuveririm... Ama inatlaşırsan, elimden gerçekten  ekeceğın var demektir. Hadi, durma, konuşsana...»

Kafası bir garip. Beş Para, korkunç, vahşi, çıldırtıcı bir korkunun etkisindeymiş gibi bakıyor... Onu korkutan ben değilim. Böyle, karşımda, şeytan çarpmış keçi yavrusu gibi titremesinin başka bir nedeni var. Yakın, çok yakın bir tehlikenin paniğ  altında... Kaderinin çok yakında d ğ mlenmesine yol açacak bir şeyi aniden anlamış gibi...

Onu hafifçe sarsıyorum.

«Konuşmazsan  eneni dağ tırım!» diyorum. «Seni böyle korkutan şey dayak; öyle değil mi yaramaz  ocuk?! Hem haydutluk oynamaya kalkarsın, hem de içinde beş paralık cesaret yok...»

Birdenbire ceketimin bir düğmesine yapışıp kulağıma eğiliyor.

«Götürün, götürün beni ...Buradan gidelim...» diye fısıldıyor.

Düğmemi yavaşça salıyor. Israrla göz göze bakışıyoruz. Onunkilerin içinde, her an gerçekleşebilecek korkunç bir felaketin mesajı okunuyor.

‘Götürün beni... Buradan gidelim...’ dedi...

Demek ki bu evde, büyük bir tehlike gizleniyor. Çok yakınımızda biri var. Bizi dinleyen, bizi gözetleyen biri... Hızla düşünüyorum... Girdiğimde, birilerinin yakında bulunduğunu biliyordu ve bundan korkmuyordu. Aksine, bana bir kafa tutma gücünü oradan alıyordu. Ama, konuşmamız sırasında, önce kendisine güven veren bu varlığın, aslında büyük bir tehlike oluşturduğunu anladı. Kurtulayım derken, boğazına kadar pisliğe gömüldüğünü fark etti...

Şu anda, petkası ziller çalıyor, ödü bilmem nesine karışıyorsa, nedeni bu...

İlk işim, elimi cebime atıp çakaralmazımı çıkarmak. Yakınımda tehlike işareti yanınca, aldığım ilk tedbir budur benim.

Beş Para, hareketlerimi endişeyle izliyor. Avcumdaki 9 milimetrelüğün namlusu, onu bir nebze rahatlatmışa benziyor.

Gözleri koridordan yana kayıyor...

Birdenbire, aramızdaki ani sessizliğin içeridekine ne denli kuşkulu görüneceğini düşünüyorum.

«Pekâlâ,» diyorum yüksek sesle, «madem konuşmamakta ısrar ediyorsun, seni karakola götürüp ifadeni orada alacağım. Bakalım orada da direnebilecek misin!»

Bunları söylerken göz kırpyorum. Kendinde, tepki gösterecek kadar güç buluyor. Karşı koymazsa, numaranın çakılacağını biliyor.

«Beni niye götürecekmisiniz? Masum, olduğumu söyledim ya size, Komiser Bey!»

«Bu kadar kırıltma yeter! Ya çözülürsün, ya da ben seni çözmesini bilirim!» diye bağıryorum.

Niyetim, bir hamlede koridora dalıp, hareket eden her şeyi mıhlamak. Ama benim niyetlerimle gerçekler arasında bazen beklenmedik engeller çıkıveriyor.

Bu seferki engel, kapı aralığından aniden uzanan bir el. Avcunda, meyveye benzeyen bir şey tutuyor. Ama sağlığınıza meraklıysanız, bu tür meyveleri asla dişlemeye yanaşmamanızı tavsiye ederim... Şahin gözüm, olan biteni hemen kavradı ve daha meyve ile el birbirlerinden ayrılmadan, kulunuz San-Antonio karınüstü döşemeye dalmış durumda. Başını iki koluyla sıkı sıkı kavrarken, mutfakta patlayan bir el bombasının acaba nasıl bir etki yaratacağını soruyor kendi kendine.

Nasılını anlamak güç ama, derecesinin yüksek olduğundan emin olabilirsiniz. Patlama öylesine güçlü ki, en az on saniye, sersemlemiş

durumda kalıyorum. Sonra, duyma hassam yeniden canlanıyor ve büyük bir sevinç içinde, bana bir şey olmadığını saptıyorum.

Oda, tam bir moloz yığını. Mobilyalar paramparça olmuş. Buradan bir fil sürüsü geçse, ancak bu kadar yıkıntı yaratabilirdi.

Beş Para, duvara yapışıp yamyassı olmuş. Patlama, sanki onu daha da çelimsizleştirmiş. Gözleri koskocaman, dudakları bembeyaz... Elmacık kemikleri sipsivri... İki eliyle karnını tutuyor. Bir bakıyorum... Parmaklarının üzerinden akan kanı, döşemeye hızla yayılıyor...

İşi bitik. Böyle bir yara dikilmez. Buradan olsa olsa, adamın uzuvları boşaltılıp içine saman doldurulabilir.

Gerçekten de, aradan daha bir dakika geçmeden, Beş Para hafifçe içini çekip son nefesini teslim ediyor... Döşemeye yayılan cesedinin çıkardığı kısık ses, tüyler ürpertici...

Bütün bunlar, karınızın sizi en iyi arkadaşınızla boynuzlaması için gereken zamandan daha kısa zamanda oldu...

Beş Para'nın cesedinin üzerinden zıplayıp giriş holüne dalıyorum. Dışarı açılan küçük bir kapı daha görüyorum. Terk edilmiş bir bahçecik burası. Bomboş... Bahçenin dibinde, açık duran bir kapı daha var. Kendimi oraya atıyorum.

Ulaştığım sokakcığın öbür ucundan çıkıp giden siyah arabanın arkasını bir an için görebiliyorum. Bir DS değil bu.

Takibi burada bırakmak zorundayım. Ben cime dönünceye kadar, kaçan arabayı yakalama şansım zaten sıfıra iner.

Plaka numarasını da seçemedim. Sokak karanlıktı. Kaçan araba da ışıklarını yakmamıştı tabii...

Duyanın yedi sülalesini titretecek kadar sunurlu bir küfür sallıyorum. Eve dönmekten başka çarem yok. Koridorda bir telefon iliyor gözüm. Lyon Emniyeti'ni arıyorum. Bana, Başkomiser Mathon'u bağlamalarını söylüyorum.

«Alo, Mathon, sen misin?»

«Buyurun, siz kimsiniz?»

«San-Antonio.»

«Olamaz!»

«Bal gibi olur. Biliyorsun benden her şey beklenir. Lyon gibi hüzünlü bir kente gelmem bile!»

«Görüşelim yahu.»

«Çok yakında görüşeceğiz,» diye homurdanıyorum.

«Müdürlüğe mi geliyorsun?»

«Hayır, sizler buraya geleceksiniz...»

Şaşkınlık belirtisi olan bir sessizlik...

«Neredesin?» diye soruyor.

Adresi veriyorum.

«Vukuat mı var?»

«Ben iyiyim, ama iki eski tanışım cennetlik oldu...»

«Nasıl oldu ki?»

«Bir zahmet kışını kımıldatıp, olan biteni kendi gözlerinle görsen nasıl olur?»

«Tamam, hemen geliyorum...»

Omuz silkiyorum. Şu taşra polisleri hep böyledir; kændilerine ikramiye vaat edilmedikçe asla yerlerinden oynamazlar... Uyuşuk takımı, ne olacak!

Kapatıp Riche'i arıyorum.

«Sen misin?.. Maşallah, hani beyefendi, otele haberi bekleyecekti?! Seni iki saattir arıyorum. Sonra da yine bizi beceriksizlikle suçlayacaksın!..»

«Bunları bırak da olanı biteni söyle, ahbap!»

«Araba bulundu. Lyon'da... Kordonda gezen bir devriye görmüş. Bizim çocuk, hemen arabaya bakmış. İçinde kimse yokmuş. Sadece, yanaşan bir kadıncağız görmüş... Kadına, 'Araba sizin mi?' diye sormuş. Kadın da, 'Hayır, benim değil,' diye cevap vermiş. Bizim oğlan da, 'Ha, bakın buna sevindim. Yoksa sizi karakola götürmek zorunda kalacaktım; bu araba çalınmış. Sahibi ihbar etti,' diye anlatmış...»

Riche'in bu kadar çabuk sonuç almış olmaksızın gurur duyduğu besbelli.

«Haberlerime ne dersin?» diye soruyor.

«Ne diyeyim... Senin oğlan kuş beyinlinin tekiymiş!»

«Onun adına teşekkür ederim. Bu iltifatının nedenini sorabilir miyim?»

«Sormana gerek var mı?.. Eğer hırsız, arabaya yaklaşan kadınsa, seninki öyle konuşmakla onu uyarıp kaçırdı, demektir. Öyle değil mi?»

«Evet, galiba... Haklı olabilirsiniz.»

«Galiba, değil... mutlaka öyle olmuştur! Neyse... nasılmış bu kadın?»

«Gençmiş.»

«Senin delikanlının kırıtması ondan anlaşılan... Kadının üstünde ne varmış? Mavi şeyler giymekte olmasın?»

«Nereden bildin?!»

«Tamam!» diyorum. «Sen hemen salak oğlan-

dan ayrıntılı bir tarif al. Kadının eşkâlini her yere bildirsinler. İlk görüldüğü yerde yakalansın...»

«Merak etme, dediğini hemen yaparım,» diyor.

Telefonu kapıyorum. Gene ortada kaldım işte! Mavi fırtınayla aramdaki bütün köprüler uçtu... Benî ona götürebilecek olanlar nalları dikti. Üstelik, peşinde olduğumu artık biliyor da... Yaptıklarına bakılırsa, elimden kayıp giden mavi yosma, buz gibi soğukkanlı dişi bir kaplandan farksız. Mutfığa el bombasını nasıl sallayıverdi... O ünlü mavi taşlı elini gördüm... Allahtan görmüşüm; taşın parıltısı gözümü çelmemiş olsaydı, şu anda Beş Para'yla birlikte Azrail'in peşinde yürüyor olacaktım...

Karının orada, hemen yakınımnda olduğunu düşündükçe içim hop hop ediyor... Hem söylediklerimi dinliyor, hem de beni eşekler cennetine postalamaya hazırlanıyordu...

Böyle marifetli bir kariyla tanışmak için, yıllardır bankada *biriktirdiğiniz* bütün paraların yarısını vermeye hazırım...

Evi arıyorum. Katta, yoksul mobilyalı iki oda var. Birinde, duvar askısında asılı duran bir mavi yağmurluk iliştiriyor gözüme. Başucu masasında dudak boyası, firketeler, bir küçük şişecik görülüyor...

Yatağın altında, domuz derisinden bir küçük bavul buluyorum. Açınca, gözlerime inanamıyorum: İçi, 50'lik kupürlerle tıka basa doldurulmuş... Kabaca bir hesap yapıyorum; birkaç milyon eder bu. Mavi afet, bütün bu paraları niye bırakıp gitti acaba?..

Bavulu almaya vakit mi bulamadı dersiniz?.. Sanmam... Böyle bir hazine için, daima vakit bulunur. Yoksa...

Evet, yoksa...

Yoksa bütün bu gıcır gıcır banknotlar aslında değersiz mi? Bak öyleyse, tabii ki geride bırakılabilir bunlar... Zaten, gerçek bir servet niye böyle küçük kupürler halinde taşınsın? Ancak, bu banknotlar sahteyse, sürüm kolaylığı bakımından küçük rakamlar tercih edilebilir...

Paraların birini ışığa tutuyorum. Hiçbir gariplik göremiyorum.

Cebimden bir ellilik çıkarıp, iki banknotu karşılaştırıyorum. İki parayı da milim milim tarıyorum. On beş dakika kadar uğraştıktan sonra bir gözlemde bulunuyorum. Paranın üzerinde bulunan saray resminde, çok küçük bir fark var. Cebimden çıkardığımın üzerinde 18, ötekinde 17 pencere var. Bu kadar fark da bana yeter... Elimdeki mal, düpedüz taklit!

Şimdi artık, mavi kaplanın Çöpçü Dédé'ye karşı niye böyle cömert davranabildiğini anlıyorum: kâğıt parçasından ibaret parayla, insan keyfince eliaçık olabilir...

İçeriden gelen gürültüye bakılırsa, bizimkiler eve girmekte! Tahtakozlar zaten gürültülü mahluklardır, ama bu konuda da taşra polisi bir başka...

Başkomiser Mathon'u mu merak ettiniz? Anlatayım...

Yüz on beş kiloluk bir et yığını; üst üste istif edilmiş on iki kat çene; balina gözleri; gök mavisi pantolon askıları; sarı mehtap resimli yeşil bir kravat, şaraptan kızarmış bir burun...

Anlatmaya devam edeyim mi?..

Geliyor! Yanında, yoksul bir cenaze kadar çelimsiz bir de adamı var.

«Neler oluyor?» diye soruyor.

«Eğlenceli şeyler...» diyorum.

İşin başından alarak, olan biteni kısaca özetliyorum ona.

Tıss demeden dinliyor...

Sonra birlikte, cesetlerin ziyaretine gidiyoruz.

«Bana kalırsa, enikonu çetrefilli bir işe parmak sokmuşsun,» diyor Mathon. «Sahte paraları böylesine güzel kâğıt üzerine basabilmek için, bu adamların, gayet ileri bir donanımları olması lazım... Baksana, insan bunların gerçek olduğuna yemin eder vallahi! Bu bavuldakiler bizim olsa, hep birlikte emekli olup ölünceye kadar rahat yaşayabilirdik...»

Duyanın yüreğini paralayacak bir i çeki-
yor...

«Ne yapalım ki,» diye devam ediyor, hüzün-
l bir sesle, «bizim işimiz zenginlemek değil,
yasadışı yollardan voliyi vurmaya çalışanları
engellemek...»

Bu kadar konuşma şişkoya fazla geldi. Alnın-
da ter damlaları parıldıyor.

Biraz soluklandıktan sonra, yine konuşmaya
başlıyor.

«Bu mavi zehire nasıl ulaşılabileceği konu-
sunda bir fikrin var mı?»

«Vallahi, şu anda hiç bilmiyorum,» diye cevap
veriyorum. Eşkli, civardaki bütün karakollara
dağıtılacak. Belki bu yörede, kafası saman do-
lu olmayan birkaç polis memuru vardır.»

Sinirden kan çanağına dönmekte olan balina
gözlerini hiç önemsemeden lafımı srdryo-
rum.

«Hem şu anda, elimizde sürülecek bir iz bu-
lunduğunu sanıyorum...»

«Compre mi?» diyor, kendisinden beklenme-
yecek bir zekâ evikliğiyle.

«Elbette!» diyorum.

«Tamam! Merak etme... bütün askerlerimi bu
cepheye srerim. Bu cicozun geçmişini didik
didik ederiz. Gelmiş geçmiş bütün tanışlarını,
dostlarını, akrabalarını filan ortaya çıkarırız...
Bu banknotların basıldığı basımevini mutlaka
bulmalısınız!»

Oradan ayrılıp Beaux-Arts Oteli'ne dnyo-
rum. Hemen bizim büyük patronu arıyorum.
Hangi cehennemde kaybolduğumu çoktan m-
rak etmiştir.

Sesi, aşktan kudurmuş bir mart kedisini bile buzul kırığına çevirecek kadar neşeli.

«Ben San-Antonio!»

«Biliyorum.» Anasını yeni gömen bir su aygırı homurtusu bu!

Gırtlığımı temizleyip, olanları ikinci kez özetliyorum. Meslekte benim canımı en çok sıkan şey, bu rapor verme zorunluluğudur. Her sefer, kusacak gibi oluyorum.

«İyi,» diyor. «Sanırım dünden itibaren tatiliniz bitti...»

«Doğrusu, harika bir tatil geçirmiş sayılırım...»

Ağlaşmalarım karşısında, granit kadar duyarsız.

«Soruşturmanın bu aşamasında ulaştığınız sonuçlara bakılırsa, karşımızda bir kalpazan çetesi var,» diyor. «Madem öyle, bu işi Lyon'daki meslektaşlarımıza bırakalım. Bu konu bizim yetki alanımızın dışında. Siz orada işi devredip Paris'e dönün.»

«Neeee!!!???»

Bu naranın pek saygılı olmadığını hemen kabul etmeye hazırım. Ama ne yapayım ki, bu feryat yüreğimin ta dibinden kopup geldi. Durdurmam olanaksızdı... Hem, sorarım size, bu kadar gaddarlık olur mu? Aç bir köpeğin önündeki kemiğe tekme atılır mı? Gerdeğe girmeye hazırlanan damadın gelini kaçırılır mı? Bir polisiye roman okumakta olan adamın elinden kitabı alınır mı?..

Dönmekmiş!.. Daha neler???

«Dediğimi duydunuz umarım,» diyor ihtiyar keçi. «Sizi bekliyorum. Yurt dışında bir göreve

gitmeniz gerekiyor...»

Şakadan hiç anlamadığını, itirazdan ise nefret ettiğini biliyorum. Yine de, önümdeki kemik için biraz daha direnmeye kararlıyım.

«Lütfen patron! İşi bu noktada bırakamayacağımı anlamalısınız... Bu soruşturma, şahsi bir iş haline geldi...»

«Şahsi işleriniz beni ilgilendirmez!» diye keşip atıyor.

Bu sefer saldıgı zehir, çifte damıtılmış! Süper kalite olduğunu itiraf etmeliyim! İliklerime kadar donduğumu hissediyorum.

«Pekâlâ,» diyorum, tükürürmüş gibi bir sesle. «Ne zaman dönmemi emredersiniz»

«Mümkün olan en kısa zamanda...»

«Ödünç olarak bir araba aldım. Onu iade etmeliyim... Sonra, o dağ otelinden eşyalarımı da almalıyım...»

«Yarın akşama dönmüş olun!» deyip telefonu kapıyor.

Elimdeki ahizeye ana avrat küfrediyorum.

Bir süre sonra, sövgülerimin dozu azalıyor: «Kokmuş! Bunak! Kancık! İnek leşi! Buzul çorbası!..» diye mırıldanıp, susuyorum.

«Konuştunuz mu?» diye soruyor, tatlı sesli bir santral memuresi.

«Size giren...» diye başlıyorum; sonra... aniden, Fransa Cumhuriyeti'nin emrinde çalıştığımı hatırlayıp, dilimin tasmasını şiddetle geri çekiyorum!

Ahizeyi yerine koyup kapıdan fırlıyorum. İstikamet, Duboin'ın oteli!

«Ne o? Kaç gemin battı?...» Beni görür görmez

Duboin'ın söylediği sözler bunlar.

«Ondan da beter,» diye karşılık veriyorum. «Patron Paris'e dönmemi emretti! Düşün bir ke-re! Tam sonuca yaklaşımsın, soruşturmayı Lyon'daki meslektaşlara devretmemi istiyor! Çıldırarak işten değil!»

«Hayat böyle... Üzme tatlı canını,» diyor. «Gel seninle bir şeyler atıştıralım. Bir iki tek attık-tan sonra açılırsın...»

Duboin'ın hayatta en sevdiği spor, zıkkımlan-maktır. Meslek değiştirmesi de, herhalde bu yüzden... Yemek listelerini okşamaya, mutfak-ta dolaşıp tencereleri koklamaya bayılır.

Yemek yemediği zamanlarda, yiyeceği yemeği düşünerek yutkunup durur...

Sofraya bir ördek güveci ile kuru fasulye ge-liyor. Fasulye, kuzu etiyle pişirilmiş...

Bir iki şişe de şarap devirdikten sonra, yat-maya gidiyoruz. Benim tren, Grenoble'dan, ya-rın sabah saat onda kalkıyor. Demek ki, saat sekizde otelden ayrılmalıyım.

Şafakla birlikte uyanıyorum. Ağzımın içi, ge-ce boyunca biber çiğnemişim gibi acı. Ensem-den aşağı doğru, bir sürü titrek matkap, bel-kemiğimi oyup duruyor. Bütün bunlar, çok yak-laşmış bulunan hastalığın kesin belirtileri. Şim-diye kadar sadece iki kez hasta oldum: Sekiz yaşında, kızıl geçirdim; bir de geçen kış, zorun-lu bir deniz banyosundan sonra ciğerlerimi üşüt-tüm.

Nabzımı tutuyorum; damarlarımın duvarları-nı kudurmuşçasına yumrukluyor. Ayağa kalka-yım diyorum, saksım topaç gibi dönüyor...

Allağ allah, ne oluyor bana böyle?..

Giderek fenalaşıyorum. Tekrar uzanıyorum...

Beni bilirsiniz; öyle kolay pes demem... Muhallebi çocuklarından da nefret ederim... Ama olmuyor işte... Bir türlü toparlanamıyorum...

Duboin'ın komşu odada yattığı geliyor aklıma. Ara duvara kadar sürünüp yumruklamaya başlıyorum...

Öteki taraftan bir homurtu yükseliyor.

«Ne var? Ne oluyoruz?»

«Benim,» diye inliyorum... «Biraz bakabilir misin?..»

Duboin hemen geliyor. Üzerinde mor yapraklarla süslü beyaz bir pijama var.

«Sabah sabah duvar yumruklamak da ne oluyor? Yeni âdetler mi edindin? Bir ihtiyacın varsa hademeyi çağırıydın? Başka bir şey istiyorsan, o biçim tiplerden hoşlanmadığımı bilirsin!..»

«Çenen düşün, hırbo! Geberesiye hasta olduğumu görmüyor musun?»

«Sen mi?! Dalga geçme be! Çelik adam hiç hasta olur mu?..»

Bana dikkatle bakıyor... Dalga geçmediğimi anlıyor. Alnım ateş gibi; dilim ise, bakır pası tadında!

«Lan, gerçekten ayvayı yemişsin sen!.. Hay Allah... Hemen doktor çağırmalı!»

«Vallahi, iyi olur...» diye inliyorum.

Canım iyice sıkkın.

«Üstelik, bizim müdür numara yaptığımı sanacak... Dönmemek için ne kadar da direndim telefonda...»

«Merak etme, ben ona telefon ederim,» diyor Duboin. «Bana inanacağından emin olabilirsin.

Ayrıca, bir de doktor raporu göndeririz... Hem, inanmıyorsa kalkıp gelsin, kendi gözleriyle görsün seni!»

Odadan hızla çıkıyor...

İç bulandırıcı bir duman yayılıyor her tarafıma. Sanki karnıma bir yüksek fırın yerleştirmişler.

Duman, içimi yakıyor. Gözlerim yumruklanmış gibi. Dilim, şişirilmiş deniz yatağı gibi doluruyor ağzımı.

Şu halimle bana en uygun yer, kaliteli çamdan bir tabut, diye düşünüyorum kendi kendime... Sanki hapsirsam, ruhumu tüküreceğim. Her an ölecek gibiyim. İnanılacak gibi değil.

Yarı yarıya kendimden geçmiş durumda olduğum için, zamanın farkında değilim. Bir ara kapının açıldığını hissediyorum. Gelen Duboin. Yanında, yamalı bir akordeondan daha kırıksık bir ihtiyarcık var.

Bizimki, tören pijamasını çıkarıp sıradan bir elbise giymiş.

«İşte hastamız doktor bey,» diyor.

İhtiyar, çantasından çıkardığı aletleriyle oramı buramı yoklarken, bir yandan da yüzünü buruşturuyor.

Nihayet, «Sanırım bir apandisit krizi başlangıcı,» diyor. «Yirmi dört saat bekleyelim... Düşündüğüm gibi çıkarsa, o zaman sizi hemen Grenoble'da bir hastaneye yatırırız.»

«Ne de iç açıcı...» diye homurdanıyorum. «Şimdiye kadar ameliyat masalarına hep kurşun çıkarttırmak için yatmıştım...»

Lüks bir lokanta mönüsü kadar uzun bir reçete yazıyor. Sonra da çantasını toplayıp kal-

kıyor.

«Bu bay, memurdur, doktor bey,» diyor Duboin. «Bu akşam işbaşı yapması gerekiyordu. Acaba kendisine bir rapor verebilir misiniz?»

«Elbette,» diyor yamalı akordeon.

İstenen belgeyi hazırlıyor; sonra da, «Akşama görüşmek üzere,» diyerek gidiyor.

O gider gitmez, Duboin cebinden küçük bir şişe çıkarıp, «Şu doktor takımından enayisi yok vallahi birader!» diyor.

Şişeciği bana uzatarak, «Şundan bir yudum iç bakalım!» diye ekliyor.

«Nedir bu?»

«Uzatma lan! İç dedik sana!»

Daha fazla nazlanmadan koca bir yudum deviriyorum gırtlığıma.

Tat almakla görevli sinir uçlarım panik halinde. Hayatımda bu kadar kötü bir şey yuttuğumu hatırlamıyorum. En az üç dakika boyunca, karaciğeri kusacak gibi oluyorum.

Sonra... sanki bana büyü yapılmış gibi, aniden her şeyin normale döndüğünü, yıldırım hızıyla iyileştiğimi hissediyorum.

Duboin, gülümseyerek benim tepkilerimi izliyor.

«Daha iyisin, değil mi?» diyor.

«Hem de nasıl!» diye karşılık veriyorum. «Doktor çağıracağına, hemen bu haltı içirseydin ya bana...»

Tam bir yalancı şahit suratı var şimdi.

«Bunu daha önce içseydin, doktora ihtiyacın kalmazdı, şu anda elinde kapı gibi bir raporun da olmazdı!.. Üstelik, ana avrat küfretsen de, kuzu kuzu sabah trenine binmek zorunda ka-

lırdın...»

Bakışımın giderek vahşileştiğini hissediyorum.

«Bana bak! Yoksa beni hasta eden sen misin? Farkına varmadan bana bir haltlar mı içirdin yoksa?!»

Gidip perdeleri açıyor...

«Kim bilir...» diye mırıldanıyor.

«Ulan, sen deli misin?! Ya essahtan geberseydim?!»

«Mümkünü yok. Zararlı değil. Askerlerin muayeneye çıkmak için yuttukları bir halттır bu. Klasik bir numaradır... Hem ne yani, cavlağı çekseydin de kayıp o kadar büyük olmazdı!..»

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum; bir kahkaha salıyorum. Vallahi, şu Duboin keratasının üzerine yok... Onun sayesinde, Paris'e dönmeden bir iki günlük bir zaman kazandım...

«Benim müdürle konuşabildin mi?» diye soruyorum.

«Evet. Önce inanmak istemedi. Ama ben fena halde kızdım. Şimdiye kadar kimsenin bana yalancı muamelesi yapmadığını, eğer inanmıyorsa, gelip seni kendi gözleriyle görmesini söyledim...»

«Yine de biz raporunu göndeririz...»

Ne yapalım, kader böyleymiş... Ama üzüldüğümü sanıyorsanız yanılıyorsunuz... İlk randevusuna giden toy delikanlı gibi, havalarda uçağım nerdeyse!

Yataktan kalkıp hemen pantolonumu giyiyorum.

«Ne yapacaksın?» diye soruyor, Duboin meraklısı.

«Madem buradan uzak değil, Pont-de-Faix'deki

fabrikaya şöyle bir uzanıvereceğim...»

Kendi kendine düşünüyor bir süre.

«Doğru... Bu fikir fena değil,» diyor.

Kırmızı tuğladan örülmüş sonsuz uzunlukta bir duvara geliyorum. Binanın üzerinden, çinko şapkalar giydirilmiş bacalar yükseliyor...

Dış kapıdan giriyorum. Çolak bir tip, ok hızıyla üzerime geliyor. Sırtında, mareşallerinkine benzeyen bir üniforma var. Anlaşılan, kolunun birini meydan savaşında kaybetmiş!

«Ne istiyorsunuz?» diye bağıırıyor.

«Müdürle konuşmak istiyorum.»

«Randevunuz var mı?»

«Yoo...»

Kuyruğundan tavana asılmış eşek gibi anırıyor. İfadesine bakılırsa, hayatında böylesine bir küstahlıkla karşılaşmamış... Elini kolunu sallayarak kapıdan girip, randevusuz filan müdürle konuşmaya kalkışmak ha!!!

Böyle bir şeye nasıl cüret edilebilirmiş???... Müdür meşgul, çok meşgul, her anı meşgul, öle siye meşgul biriymiş. Onu görmek için, en az on beş yıl öncesinden, üç nüshası pullu dilekçeyle başvurmak gerekirmiş... Bu durumda bile, yanında en azından Cumhurbaşkanı'nın ve Maliye Bakanının tavsiye mektupları bulunmadıkça, insan onunla görüşebileceğinden emin olamazmış...

Kimliğimi çıkarıp, nutkunu bir çırpıda ağzına tıkıyorum.

Bakıyor... bakıyor... Baktıkça da gözleri, harikalar diyarında dolaşan Alis'in gözleri gibi parlamaya başlıyor.

«Poliiis...» derken, ağzından bal akacak sanki.

Öylesine esaslı bir esas duruşa geçiyor ki, sanki kopuk kolu bile bu manevraya iştirak ediyor.

Daha üç dakika geçmeden müdürün karşısındayım!..

Hoş bir suratı var müdürün. En azından, beni oturttuğu koltuk kadar cana yakın.

İkisi de tıka basa doldurulmuş... İkisine de, alabildiğine gergin bir kırmızı kılıf geçirilmiş... Vallahi, anaları bir olmasa bile... aynı babadan olduklarına kalıbımı basarım.

«Size nasıl yardımcı olabilirim?» diye soruyor, sayın müdür.

Banknot kâğıdının üretimi konusunda kendisine sorular soruyorum.

Yaptığı açıklamalara bakılırsa bu kâğıt aynı bir yerde üretiliyor. Çalışma yerinden ayrıldıklarında, işçilerin üstü aranıyor... Helaya bile giderken denetleniyorlar... Üretimin her aşamasında, her şey, miktarıyla, ağırlığıyla, tekrar tekrar kontrol ediliyor... Her yerde nöbet tutan gözcüler bulunduğundan başka, sık sık ani tefişler yapılıyor... Kısacası, bu değerli kâğıttan, üretim süreci içinde, on gram bile yürütmek olanaksız.

«İnanın, tamamen olanaksız... Komiser Bey!»

Ben bu işlerden pek anlamam, ama adam söylediklerinin doğruluğuna öylesine kani ki, ben de bu fabrikadan banknot kâğıdı çalınamayacağına kanaat getiriyorum sonunda.

Dün bavuldan aldığım sahte 50'liği çıkarıyorum. Müdüre uzatıp bunu hemen laboratuvar-

da tahlil ettirmesini ve bu kâğıdın kendi imalatları olup olmadığını tespit ettirmesini rica ediyorum.

Banknotu, pencereden gelen ışığa doğru kaldırıp bakıyor.

«Tabii...» diyor. «Tahlil ettiririm elbette. Ama bu kâğıdın bizde imal edildiğini daha şimdiden size söyleyebilirim. Göreceksiniz, tahlil sonucu beni mutlaka doğrulayacak.»

Sekreterini çağırıp banknotu laboratuvara göndertiyor.

Sonra da bana dönüp, bu soruşturmanın nedenini soruyor.

«Ürettiğiniz kâğıdın Merkez Bankası'na eksiksiz olarak ulaşmadığını gösteren bazı ciddi ipuçları geçti elimize,» diye cevap veriyorum.

Nasıl oluyor diye sormayın, ama daha da kızarak ayağa kalkıyor.

«Bayım! Ne cesaretle...» diye söze başlayıp, kendisine parmak atılmış bir hanımefendi tepkisi sergiliyor.

«Sakin olun, lütfen!» diye karşılık veriyorum. «Bu işte sizin namusunuza gölge düşürecek hiçbir yan yok... Ancak ortada, birlikte çözmemiz gereken bir sorun var: Fabrikanızda üretilen kâğıda sahte banknot basılmış bulunduğu, bir gerçek. O halde, bir yerlerde bir açık var. Bu açığı birlikte bulmamız gerekiyor... Gördüğünüz gibi, burada, sizin dürüstlüğünüz asla tartışma konusu değil.»

Trene toslamış öküz gibi, sersemlemiş durumda. Bön bön bakıyor.

«Tamam, tamam...» diye mırıldanıyor.

Bir iki dakika bekliyorum.

«Şimdi isterseniz birlikte düşünmeye başlayalım,» diyorum. «Bir kere, şu sorularımı cevaplandırın lütfen: Şimdiye kadar ürettiğiniz değerli kâğıt, gönderdiğiniz yere daima eksiksiz varmış mıdır? Nakliye işini nasıl yapıyorsunuz?»

«Malzemeyi, bu iş için özel olarak hazırlanmış, güvenli kamyonlarla taşıyoruz... Daha önce, taşıma işini biz yapıyorduk. Ama geçen yıl bir kazaya uğradık...»

«Kaza mı?! Nasıl bir kazaydı bu, müdür bey?»

«Kamyonumuz bir ağaca çarpıp yandı. Kamyonla birlikte, şoför ve koruma görevlisi de kül oldu... O zamandan beri, Lyon'da bu tür işlerde uzmanlaşmış bir nakliye şirketiyle çalışıyoruz.»

Parmaklarımı şaklatıyorum...

«Sahte banknot kâğıdının nasıl sağlandığını anlıyorum şimdi...» diyorum.

Var gücümle düşünüyorum. Bir noktada artık şüphem kalmadı. Compère'in, nakliye kamyonunun La Grive'den geçeceği saati bilebilmesi için, mutlaka fabrikada bir suç ortağının bulunması gerekiyordu.

O sırada, müdürün sekreteri, elinde sahte banknotla odaya giriyor.

«Laboratuvara göre, bu kâğıt bizde üretilmiş,» diyor.

Sekreter sarışın. Ne güzel, ne çirkin. İsveç gibi tarafsız!

Müdürle yine yalnız kaldığımızda, sorularımı sürdürüyorum.

«Bir parti mal göndereceğiniz zaman, bunun formaliteleri nasıl oluyor? Ayrıntılarıyla anlatılabilir misiniz?»

Düşünüyor...

«Nakliye şirketine telefonla haber veriyorum...»

«Malın taşınacağı saati bildiriyor musunuz?»

«Hayır...»

«Siz, taşıma saatini önceden saptamış oluyor musunuz?»

«Evet, ama sadece Merkez Bankası'nın bundan haberi oluyor. Böylece, yol boyunca bir güvenlik tertibatı alınmasını sağlayabiliyorlar. Her otuz kilometrede bir, motorlu polisler, kamyonun geçişini denetliyorlar... Herhangi bir gecikme anında, hemen kamyonun peşine düşülüyor...»

«Peki, kontrol noktalarının nerede olduğunu biliyor musunuz?»

«Kontroller, genellikle kentlere girilmeden yapılıyor. Örneğin, buradan Lyon'a, üç denetim noktası var: Voin'da, Bourgoin'da ve Bron'da.»

İçim bir hoş oluyor. Şimdi, niye La Grive'in suikast yeri olarak seçildiğini anlıyorum. La Grive, Bourgoin'ın dört kilometre ötesindedir. Dolayısıyla, kamyon tuzığa düştüğünde, daha yeni kontrolden geçmiş olacaktı... Bu, gelecek denetim noktasına kadar, çeteye, aşağı yukarı yarım saatlik bir zaman bırakıyordu...

«Kamyonda hep bir şoförle bir güvenlik görevlisi mi bulunur?» diye soruyorum.

«Evet...»

«Silahları var mı?»

«Güvenlik görevlisinin makineli tüfeği var...»

Demek bu yüzden, bu işte özel olarak eğitilmiş bir köpek kullanmayı düşündüler... Bir köpekten kim şüphelenir ki?.. Ama işte bir mucize oldu ve köpek ezilmesine rağmen bomba

patlamadı...

«İlk soruna dönelim isterseniz, Müdür Bey; nakliye saati sorununa... Saati kim kararlaştırıyor? Siz mi, yoksa Merkez Bankası görevlileri mi?»

«Merkez Bankası...»

«Sizi nasıl haberdar ediyorlar?»

«Mühürlü bir zarfla...»

«Bu zarfın içeriğinden kimler haberdar oluyor? Yani taşıma saatinden önce demek istiyorum...»

«Sadece ben...»

«Bundan emin misiniz?»

«Tamamen eminim...»

«Peki, gelen yazıyı ne yapıyorsunuz? Yok mu ediyorsunuz?»

«Hayır canım!.. Sekreterim, kasaya sakladığım özel bir dosyaya yerleştiriyor.»

Kalkıp kasaya gidiyor. Açıp, içinden bir dosya çıkarıyor.

Dosyayı bana uzatıyor, ama ilgilenmiyorum.

«Bu kasayı kimse açamaz mı?» diye soruyorum.

«Bu yönde hiçbir endişem yok,» diyor. «Özel olarak yaptırılmış bir kasadır bu. Şifresini de sadece ben bilirim. Ayrıca, bununla da yetinmem, şifreyi her gün değiştiririm...»

Karşımdaki domatesin kızarma yeteneği sonsuz vallahi... Bir an için durakladığında fark ediyorum bunu.

«Çapkın olduğumu düşünmeyin, lütfen,» diye sözünü sürdürüyor. «Ama örneğin dün, şifre Germaine'di, bugün Marcelle...»

Müdüre bakıyorum. Alev alev yanan bir yaz

güneşi gibi... Vay zampara vay... Kız isimlerini söylerken bile, ağzının suyu akıyor!

İçimi çekiyorum.

«Yardımanız için teşekkür ederim, Müdür Bey,» diyorum. «Eninde sonunda bu esrar da çözülür nasılsa. Bu arada, ziyaretimden kimseye söz etmemenizi özellikle rica ederim.»

«Bana güvenebilirsiniz!»

Gözlerinin içine bakarak, «Bundan eminim,» diyorum.

Allah allah! Adam, bir parça daha kızarmayı başardı vallahi!..

Selam verip çıkıyorum.

Hava harika bugün. Sırf bu muhteşem güneş nedeniyle bile olsa, Duboin bana, 'zoraki hasta' rolünü oynatmakta haklı sayılabilir...

Gerçekten ilginç bir tip şu Duboin... Siz de öyle düşünmüyor musunuz? Sırf arkadaşının tatilini uzatmak için, ona şişelenmiş apandisit suyu içirmek kimin aklına gelir ki?! Böyle hikâyeler ancak kitaplarda görülür. Üstelik, sadece de benim kitaplarımda. Bu kadar çok satılmalarının bir nedeni de bu olsa gerek!..

Derin bir nefes alıyorum. Süngerlerini dağ havasıyla şişirmek, bayağı iyi geliyor insana...

Fabrika avlusunu, hasmını yeni tepelemiş bir gladyatörün yavaş ve soylu adımlarıyla aşıyorum.

Çolak kapıcı beni karşılamaya çıkıyor. Bu arada, kasketinin tozunu alıp bıyığını taramış...

Yine esas duruşa geçip tekmil veriyor.

«Komiser Bey, eskiden jandarma eriydim ben!»

Bir kahkaha zembereği boşanıyor içimde. Ama çaktırmıyorum.

«Tahmin etmiştim...» diyorum.

Bu iltifat onu o kadar duygulandırıyor ki, gözleri nemleniyor.

«Yirmi yıllık jandarmalığım var...» diyor.

Arkasından da hayat hikâyesini anlatmaya başlıyor. İlk görevi, Jura bölgesindeymiş. Komutanı çoban çocukların ırzına geçermiş. Onu ihbar etmiş...

«Yerimde olsanız ne yapardınız?» diye soruyor. «Üstelik ben kulampara da değildim!»

«En doğrusunu yapmışsınız,» diyorum, sonsuz bir ciddiyetle.

Sonra, motor kazasında kolunun nasıl koptuğunu anlatıyor. Kendisininkini bitirince, sıra karısının hayat hikâyesine geliyor. Artık tam zavallı kadının rahim şikâyetlerini anlatacağı sırada, sözünü kesiyorum.

«Örnek bir yaşamınız olduğunu anlıyorum,» diyorum. «Baştan sona vatana, göreve, Fransa'ya adanmış bir hayat. Irkımızı yücelten bütün özelliklerin canlı timsalisiniz. Sizi kutlarım...»

Adam artık, tepeden tırnağa, düşman burcuna dikilmiş bir sancak gibi dalgalanıyor...

Sadede gelmenin sırasıdır.

«Sevgili müdürünüzün sekreteri nerede oturuyor acaba?» diye soruyorum, damdan düşercesine.

«Bichonet pastanesinin üzerinde.»

Elimi omzuna dayıyorum.

«Sizden memnunum!» diyorum, buram buram tören kokan bir edayla.

Ben dış kapıdan çıkıncaya kadar esas duruşunu bozmuyor.

'Bichonet' adı, pastanenin vitrinine, süslü mü

süslü bir yazıyla boyanmış.

Binanın giriş kapısı, mağazanın hemen yanında.

İçeri dalıyorum. Sıvası dökük bir duvara, birkaç mektup kutusu asılmış.

Karşımda davetkâr bir biçimde sıralanan merdiven basamaklarına tam tırmanacağım sırada, hatunun adını öğrenmeyi ihmal ettiğimi fark ediyorum.

Kendi kendinize, 'Bu ne biçim polis!' demeyin. En iyiler bile, bazen böyle salaklıklar yaparlar. Aradığım insanın adını öğrenmeyi düpedüz unutmuşum işte...

Tekrar kapıdan çıkıp pastaneye giriyorum.

Mermer bir masanın arkasındaki tabureye yerleşmiş olan et yığınının, «Günaydın, bayan,» diyorum.

Yağ tulumu, bön bakışlarını üzerimde gezdiliyor. Dudağının üzerinden gür bir bıyık fışkırdığını fark ediyorum. Sakalı da fena sayılmaz...

«Ben sayım memuruyum efendim,» diyorum. «Bu binada kimlerin oturduğunu söyleyebilir misiniz?»

Sesi, tembel bir inek böğürtüsü gibi çıkıyor.

«Auguste var... Fernand var...»

Bu noktada, boynunu cilveli bir şekilde kıvırıyor.

«Ben varım...»

Auguste ve Fernand ile ilgilenmiyorum.

«Başka?» diyorum.

«Dedim ya... Ben, Auguste ve Fernand...»

«Anladım efendim,» diyorum. «Ama üstünüzde kim oturuyor?»

«Üstümüzde kimse yok. Biz ikinci katta otu-

ruyoruz...»

«Zeminde, ben ...Auguste... ve Fernand var... Öyle tabii... Zemin demek, pastane demek. Pastane de... ben, Auguste ve Fernand demek...»

Gördüğünüz gibi, kadın, insanlığın yüz karası. Kadını boğacağım nerdeyse... Ama beni bilirsiniz, gerçek bir centilmenimdir. Onun için kendimi dizginliyorum.

Sadece, yumruklarımı alabildiğine sıkıyorum...

«Birinci katta kim var?» diyorum.

«Birincide, Bay Etienne var... Daha doğrusu, vardı. Adamcağız geçen hafta sizlere ömür oldu da... Bay Etienne'in karşısında, Bayan Rose var... Şu kâğıt fabrikası müdürünün sekreteri...»

İneği ürkütmemek için, tatlı tatlı gülümseyerek soruyorum.

«Bayan Rose'un soyadı ne acaba?»

«Laberte.»

«Sonsuz teşekkürler, sevgili hanımefendi,» diyorum. Ağzımdan ballar akıyor. «Keşke hayatta herkes sizin gibi anlayışlı ve yardımcı olsa...»

Bu tatlı sözleri söylerken pastaneden çıkıyorum.

Binaya girmeden, bir yudum dağ havası daha çekiyorum ciğerlerime.

İlk katta, iki kapı görüyorum. Birine bir kartvizit yapıştırılmış. Üzerindeki adı okuyorum: 'Rose Laberte'

Bu kapıyı, maymuncuğum şıpınışı açıyor.

İçeri girip kapıyı tekrar özenle kilitliyorum. Çevreyi görür görmez, dudaklarımın arasından bir beğeni ıslığı fırlıyor, ben farkına bile varmadan.

Burası, son derece lüks bir daire. Her şey yeni. Mobilyası, alabildiğine cafcacflı. Yatak odası olsun, salon olsun, mutfak olsun, nereye bakarsanız, bir lüks mağaza vitrini görüyor gibi oluyorsunuz. Salonun bir köşesinde, pahalı bir müzik seti var. Mutfağın her yanından, başka bir elektrikli alet sarkıyor... Anlayacağınız, burada ya pek zengin bir piliç oturuyor, ya da iyice cömert birinin kapatması.

Rahat bir koltuğa rahatça yayılıp, çeşitli içkilerle bezenmiş tekerlekli bir servis masasını yanıma çekiyorum.

Meydan saati on ikiyi vuruyor. Bizim hatun yakında düşer demektir.

Bardağımı tepeleme Cinzano dolduruyorum. Sonra da bir dikişte, bardağın dibini kurutuyorum. Muhteşem bir şey bu.

On beş dakika geçiyor. Derken, yarım saat... Yavaş yavaş sabırsızlandığımı hissediyorum.

Ama az sonra, biri koşar adım geliyor ve kapıyı hızla açıp içeri daldıktan sonra, yine hızla çarpıp kapıyor. Böyle rüzgâr gibi içeri dalan, Rose.

Arkasını döner dönmez beni görüyor. Bir çığlık atıp gerisingeri kaçmaya çalışıyor. Ama kapı kapalı.

«Korkmayın, küçük hanım,» diye mırıldanıyorum.

Tekrar bakınca, tanıyor beni. Ağzı açılıyor ve farkında olmadan, «Polis...» diye mırıldanıyor.

Demek ki, konuşmamaya söz vermiş olmasına rağmen, müdür ona benden söz etti... Yine demek ki, Rose'dan herhangi bir şey gizlemeye gerek duymuyor...

«Şöyle yakına gelin bakalım, küçümenim,» diyorum.

Yaklaşıyor.

«Konut dokunulmazlığının ihlali,» diyorum. «Şu anda yaptığım, kurallara tamamen aykırı. Ama gördüğünüz gibi, kuralları paspas olarak kullanırım ben!»

Yüzüme bakıyor.

«Ne istiyorsunuz?» diye soruyor.

Allah bilir bu soruyu hayatımda kaç kez işittim...

«Ne mi istiyorum?.. Fazla bir şey değil canım. Sizinle az biraz yarenlik etmek istiyorum, o kadar... Sohbetinizden özel bir zevk alacağımdan eminim... Önce, rahat bir şekilde oturun, gevşeyin... Evinizdeymiş gibi davranın!..»

Oturuyor. Uyurgezer bir hali var.

«Ne istiyorsunuz benden?» diye ısrar ediyor.

«Sizinle konuşmak istediğimi söyledim ya be-beğim... Örneğin, işinizden söz edebiliriz... Fena bir sohbet konusu sayılmaz, değil mi?..»

Sonra, şok etkisi yaratmak için, birdenbire şöyle diyorum:

«Ha, işten söz açılmışken, size bir haberim var: Compère öldü, biliyor musunuz?»

Ne o hal öyle?..

Yüzü aniden soluklaşıyor ve oturduğu koltuğun dirsekliğine yapışıyor.

«Öldürüldü...» diye devam ediyorum. «Oldukça garip insanların arasına düşmüşsünüz bir tanem... Çetenin başında, kesin çözümlerden asla gözü korkmayan biri bulunuyor... Son zamanlardaki meşgalesi, bu işe şu veya bu şekilde bulaşmış olan herkesi ortadan kaldırmak. Ba-

na kalırsa, şu anda pek güven içinde sayılmazsınız güzelim...»

Küçümen korkuyor. Tiril tiril titremeye başlıyor.

«En iyisi, yüreğinizi bana açmanız,» diyorum. «Böylece tutuklanırsınız ve çete reisinin pek cömertçe dağıtmaya başladığı kurşunlardan da korunmuş olursunuz...

Bana, dayak yemiş bir köpek gibi bakıyor.

«Tereddüdü bırakın, canım,» diyorum. «Değerli kâğıdın taşınma saatini Compère'e bildirenin siz olduğunu biliyorum. Müdürünüzün özel dosyasını bir tek siz görebiliyordunuz. Dolayısıyla, bu bilgiyi veren de sizden başkası olamaz... Dediğim gibi, canınızı kurtarmak için yapabileceğiniz tek şey, bana hemen, her şeyi anlatmak ve böylece, bir süre için kodese girip korunabilmek. Bu arada, çetenin işini bitiririz biz. Konuşmayı reddederseniz, sizi korkunç akibetinizle baş başa bırakırım... Gerçi, sizin gibi sevimli bir kızın beyninin ortasına bir kurşun yiyerek, bu dünyayı hayatının baharında terk etmesi beni üzer. Ama inatlaşırsanız, sizi kaderinize terk etmekten başka bir şey yapamam.»

Bir süre daha duraksıyor.

Sonra, dara düşen bütün kızların ortak tepkisini gösteriyor: hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor...

Sağanağın dinmesini bekliyorum. Kadınların üzüntü gösterilerini engellemeye kalkışmak akıl kârı değildir. Kendi hallerine bırakırsanız, zaten kriz fazla sürmez. Kadınların üzüntüsü, tıpkı sadakatleri gibidir; siz farkına varıncaya kadar, o yok olmuştur bile!

Birkaç hıçkırık daha... ve işte yine yarenliğe başlayabilecek durumdayız.

«Benim kabahatim yok...» diye başlıyor. «Bu işin... kötü sonuçları olabileceği hiç aklıma gelmedi...»

Gürültüyle yutkunuyor.

«Kabul ettiysem, bunun nedeni sakat annem... Ona bakabilmek için, bu işe 'evet' dedim...»

Hayal gücü pek de kıtmış yavrunun... Sakat anne numarası eskiyeli, asırlar oldu...

«İşe başından başlasak nasıl olur, iki gözüm?» diyorum. «Böylece sanırım her şey çok daha açıkça ortaya çıkar.»

Başını eğiyor.

«Bay Compère'le geçen kış, bir kayak merkezinde tanıştık... Yalnızdık...»

Uzatmaya gerek yok, anladım bile; bizim Compère, sekreter hanımı zımbalayivermiş!

Önce gönül ilişkisi numarasına yatmış. Sonra, araları ısındıkça, küçük bir bilgi verme işi karşılığında büyük paralar kazanılabileceğini açmış... Dedğine bakılırsa, kız önce kabul etmemiş. Ama adam bu işin hiçbir tehlikesi olmadığını, sadece firmalar arası bir rekabet oyunu olduğunu söylemiş... Herif para saçmaya başlamış... Sakat anasından —?— başka... modern müzik seti, elektrikli yumurta dövücüsü filan derken, bizimki 'ikna' olmuş!..

«Bu iş dolayısıyla, Compère'den başkasıyla ilişkiniz oldu mu?»

«Hayır, Komiser Bey...»

«Çeteden hiç kimseyle karşılaşmadınız mı?»

«Karşılaşmadım, Komiser Bey...»

Asabım bozuluyor. Sinirden kuduracak gibi-

yim... Bu iz de fazla bir işe yaramadı... Suyun başına bu yosma aracılığıyla çıkamayacağım besbelli...

Yoksa yanılıyor muyum?.. Kız bana gerçekten yardımcı olabilir mi? Neden olmasın? Demin söylediklerim doğru olamaz mı? Mavi tehlike, can sıkıcı olabilecek bu tanığı da ortadan kaldırmayı istemez mi acaba?.. Compère, sekreterle aşna fişne olduğuna göre, belki ona bir şeyler anlatmıştır diye şüphelenebilir bizim maviş... Niye olmasın? Aşüftelerinin kollarında, erkeklerin pek geveze olduğunu, o da benim gibi biliyordur...

Şu anda yapabileceğim tek şey, sekreteri serbest bırakmak. Şansım varsa, mavi yıldırımın hedefleri arasında o da vardır.

«Dinleyin küçümenim,» diyorum. «Madem bana karşı dürüst davrandınız, ben de size iyi davranacağım... Sizi tutuklamıyorum... Bu dalave-redeki rolünüzü de görmezlikten geleceğim...»

Önce minnet dolu gözlerle bakıyor bana. Sonra onu yem olarak kullanmak niyetinde olduğumu anlıyor ve panikliyor.

«Korkmanıza gerek yok,» diyorum. «Sizi ben koruyacağım...»

Gözleri nemleniyor.

«Çok iyisiniz,» diyor.

Çoraplarının üzerinden bacaklarını okşarken elim yukarı doğru kayıyor. Sonunda, sıcacık kedi tüyüne ulaşıyorum.

«Benim de zayıf noktam bu ya... Kadınlara karşı fazla iyiyim,» diyorum...

Daha önce de dedim ya, küçük Rose öyle pek çarpıcı bir güzel değil.

Buna karşılık, erkek tadına varmış bir dişi; horoz eti çiğnemeye bayılıyor. Bir süre sonra, onun yanında, yedi kat arşa kadar yükselmeye başladığınızı hissediyorsunuz.

Öyle numaralar biliyor ki, Tevrat'ta bile böylesi anlatılmıyor.

Anlaşılan, korku, her zamanki marifetini, bugün gerçek bir deha düzeyine çıkarıyor... Küçük kız, fırtına gibi esiyor... Beni sihirli bir halıya bindirmiş, uçurup duruyor... Ölüm korkusu, hayata dolu dizgin yapışmasına neden oluyor...

Güneş havuzuna son bir iki dalıştan sonra, üzerimize yapışıp kalan zevk kırıntılarını da yavaş yavaş silkeliyoruz... Küçümen, şehvetli geriniyor...

«Yumurtalı paça sever misiniz?» diye soruyor.

Anlamadan bakakalıyorum...

«Ben pek severim de...» diyor. «Bu öğlen paça yiyecektim. İsterseniz, birlikte yiyebiliriz.»

Gördüğünüz gibi, son derece pratik bir kız...

Yemekte, hikâyesini tekrar tekrar anlattırıyorum. Umudum, ilginç olabilecek bir ayrıntı yakalamak. Ama, kız gerçekten bir şey bilmiyor. Daha fazla uğraşmak anlamsız. Compère, parada cömertmiş, ama hiç gevezelik etmemiş... Onunla zaman zaman buluştuklarında, kumru- lar gibi oynaşmaktan başka bir şey yapmıyor- larmış. Herif istediği bilgiyi alıyormuş, karşılığında da bol para veriyormuş, o kadar... Bizim Rose da, daha fazlasını öğrenmek için hiç üstelemiyormuş. Tamamen haklı olarak, bu işin ayrıntısını ne kadar az bilirsem, başımın belaya girme ihtimali o kadar azalır, diye düşünüyormuş...

Kadınların bazen ne kadar akıllı olabileceklerini görüyorsunuz, değil mi? En ufak dedikodu için meraktan çatlarlar. Zamanı gelince de, sonunda belaya uğrayabileceklerini hissedip, en meraklı konularla bile zerre kadar ilgilenmezler...

Parayı alıyor, gözlerini kapıyor, sesini çıkar-mıyordu...

Tam güzel bir armudu dişlediğim sırada, zil çalıyor.

«Nedir?» diye soruyorum.

«Telefon,» diyor.

«Telefonun da mı var? Taşrada bu âdetin bu kadar yaygınlaştığını sanmıyordum...»

«Patron bağlattı... Bana ihtiyacı olduğunda hemen arayabilmek için...»

Gözünün içine bakıyorum. Hafifçe kızarıyor... O zaman, bizim domates suratlı müdürün, boş zamanlarında bu kuşu gagaladığını anlıyorum...

Canı istediği zaman çağırabilmek için bağlatmıştır telefonu, çapkın şişko!..

«Niye cevap vermiyorsun?» diye soruyorum.

Kalkıp yatak odasına geçiyor. Telefonu açıyor.

«Buyurun...»

Fırlayıp konuşmayı dinlemeye başlıyorum.

Rose hiç renk vermiyor.

Telin ucunda bir kadın sesi var.

«Bayan Laberte siz misiniz?»

«Benim, buyurun...»

«Ben, Bayan Baulois...»

Bu ismi duyunca, benimki iyice şaşıyor.

«Ha, öyle demek... Buyurun, ne vardı?»

«Öğleden sonra, işiniz biter bitmez sizi görmek istiyorum,» diyor öteki, emir verircesine.

Rose'un boynu bükük.

«Elbette, efendim... Nereye gelmemi istiyorsunuz?»

«Sizi evde bekleyeceğim.»

«Peki, hanımefendi, saat altı buçuğa doğru gelirim.»

«Anlaştık öyleyse... Allahaısmarladık!»

Telefon kapandı. Rose ise ahizeyi hâlâ elinde tutuyor. Düşünceli bir hali var.

«Ne oldu?» diyorum.

O kadar dalgın ki, dediğimi duymuyor. Ahizeyi yavaşça yerine bırakıyor.

«Kimdi?» diye soruyorum.

Bu sefer cevap veriyor.

«Müdür beyin hanımı...»

«Allah allah...»

Kızın hali hoşuma gitmiyor? Bu işin içinde bir iş var, diyorum kendi kendime. Ortada bir

dolap dönüyor, ama ne?..

Telefonun altında duran rehberi açıp, Pont-de-Mlaix Kâğıt Fabrikası Müdürü'nün gerçekten de Baulois soyadını taşıdığını tespit ediyorum.

«Sana böyle sık sık telefon eder mi?» diye soruyorum.

«Hayır, ilk kez oluyor bu...»

«Peki, seninle ne derdi olabilir ki?»

Duraksıyor. Biraz kızarıyor.

«Bilmem...» diyor.

Yatağa, onun yanına oturuyorum.

«Yalancılıktan vazgeçsek...» diyorum.

Kafasını çeviriyor.

«Korkuyor gibisin...» diyorum, yumuşak bir sesle.

«Evet,» diye itiraf ediyor. «Nasıl diyeyim, müdürle ben... yani şey...»

«Yani birlikte mercimeği fırına veriyorsunuz...» diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

«Evet...» diye mırıldanıyor.

«Telefonu onun için bağlattı, değil mi? Seni her an elinin altında bulundurmak istiyor, öyle değil mi?...»

«Öyle,» diye itiraf ediyor küçük kız.

Bir kahkaha salıyorum.

«Senin de yüreğin gerçekten genişmiş güzelim,» diyorum. «Compère, müdürün... sonra, zaman zaman doğan beklenmedik fırsatlar... Doğrusu, kimse cömert olmadığını söyleyemez!»

Çapkın çapkın gülümsüyor. Cinsel yaşamını başarılı bulduğu muhakkak. Dr. Kinsey bizimkini sorguya çekse, mutlaka kitabına bir bölüm daha eklemek zorunda kalırdı...

Neyse, konumuza dönelim biz.

«Bayan Baulois seni neden arıyor dersin?»

«Korkarım, kulağına bir şeyler çalınmıştır...»

«Haklısın. Taşralılar, hem başkalarının uçkuruna burunlarını sokmaya, hem de boynuzlulara imzasız mektuplar yazıp ahlak koruyuculuğuna soyunmaya bayılırlar...»

«Evet, ben de bundan korkuyorum...» diyor.

«Nasıl bir tip, şu Bayan Baulois?»

Bir an düşünüp, cevabını tahmin etmeye çalışıyorum. «Herhalde, boynu kıvrım kıvrım, bol mücevherli, göbekli bir kocakarıdır,» diyorum. Gülüyor...

«Hiç de değil! Tamamen yanıldınız işte. Hanımefendi Paris'lidir. Müdür beyden çok daha gençtir. Serbest bir hayat sürmesini sever... Tek korkum, kocasının bu macerasını bahane edip boşanma davası açması...»

«Açarsa ne olur ki?.. Sana yol açılmış olur. Bakarsın, patronu tavlarsın, seninle evlenir. Böylece, sakat anan artık ömrünün sonuna kadar sıkıntı çekmez!»

«O benimle evlenmez,» diyor. «Onun mevkii-ne yakışmam ben.»

Hoppala!.. Alın size, toplumsal seviye hikâyelerine hâlâ inanan biri!

«Ama o sevgili mevkii, senin bir tarafına serbestçe girmesine müsait, öyle mi?!»

İçini çekiyor.

«Bu iş çok can sıkıcı...» diyor. «Kocaman bir skandal kopacak... Çamura bulayacaklar bizi. Artık buralarda bir daha iş bulamam demektir...»

Onda bu yetenek varken, Grenoble genelevinde kolayca iş bulabileceğini söyleyecek gibi

olurken, vazgeçiyorum. İnsan, aylık gösterilerinde bulunmadan da polis olabilir... Merak etmeyin; benim gibi istisnalar polisliğin kaidesini bozmaz!

«İş olacağına varır...» diyorum, feylesof pozlarda.

Saat iki olunca işine dönüyor.

Onu uzaktan izliyorum. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyorum. Dış kapıdan girince peşini bırakıyorum. Artık çıkış saatine kadar güvencede demektir...

Aslına bakarsanız, bir tehlike içinde olup olmadığından emin değilim.

Çetenin işlerinde, bu kız, arka kapının mandalı durumunda... Onu da öldürürlerse, daha bir sürü adam öldürmeye niyetleri var demektir... Polisin peşlerine düştüğünü bildikleri bir sırada bu kadar tedbirsizlik yapmamaları gerekir...

Pont-de-Claix sokaklarında, serseri mayın gibi dolaşıyorum... İçim giderek sıkışıyor. Ne işim var benim burada?.. Paris'te, görevimin başında bulunmam gerekirken, yumurtalı paça yiyip zamparalık yapıyorum... Ayıp vallahi!

Sanki birileri boğazımı sıkıyor... Benim için görev kutsaldır. Benim defterimde böyle sahtekârlıklar yoktur... Derhal havlu atıp Paris'e giden ilk trene dalmak istiyorum...

Evet, en iyisi o olacak...

Karar verdim artık!

Postaneye gidip Duboin'ı arıyorum.

«Alo...» diyen herifin ağzı dolu. Demek ki Duboin karşımda.

«Merhaba, ben San-Antonio,» diyorum.

«Ha, sen misin, sümüklü süpermen?»

«Yine zıkkımlanmakla meşgulsün bakıyorum!»

«Hem de nasıl... Bol yağlı bir yaban ördeği...
Tam ağzıma layık bir şey...»

«Ulan sen insan değilsin, sadece bir bağırsaksın!» diyorum. «Tıkınmak, senin amaç mad-den...»

«Başkalarının amaçları yanında bence bu hiç de kötü sayılmaz...» Soylu bir eda var sesinde.

«Belki de haklısın,» diyorum.

«Eeee, de bakalım, bizim ünlü Komiser San-Antonio, soruşturmanın neresinde?...»

«Maalesef, tam ölü noktasında... Kalpazanlardan bıkmış durumda. Her şeyi olduğu gibi bırakıp, Paris'e dönüyor...»

«Neeeeeeee????!!» Duboin'ın narası telefon telini koparacak nerdeyse.

«Lamı cimi yok, gidiyorum,» diyorum. «Bu işten artık tiksinti geldi. İçim dışım bununla doldu. Bıktım, anladın mı, bıııktıım! Kusacağım nerdeyse. Ben gidiyorum!.. Bunu söylemek için aradım...»

«Olamaz,» diyor. «Sen bu kadar alçak olamazsın.»

«Oldu bile... Son derece ciddiyim. Ben hemen gidiyorum... Bagajlarımı bir dahaki trenle yol-larsın... Ayrıca, hesabı da yolla. Sana Paris'ten bir çek gönderirim.»

«Çekini al da bir tarafına sok!»

«Bu kadar şaka yeter!» diye kesiyorum.

«Evet, bu kötü şakayı burada keselim,» diye karşılık veriyor. «Yolunu cesetle döşeyen, kafana el bombası sallayan, arabayı havaya uçuran bir çetenin yakasını böyle bırakıp gidece-

ğine asla inanmam! Hele arkadaşlarını bu yolda seferber ettikten, herkesi ayağa kaldırdıktan sonra, işi yarıda bırakıp, gidecek kadar alçak olamazsın. Olamazsın!»

Yine nefessiz kalıyor. Suratının şu anda ne denli kızıştığını tahmin edebilirim.

Kısa bir soluklanmadan sonra yine saldırıya geçiyor.

«Herif en iyi müşterilerimi havai fişek gibi gökyüzüne postalıyor, beni günlerce arabasız bırakıyor, cipimi iade etmeden karbüratörünü öldürüyor...»

«Ne diyorsun sen?»

«Sadece gerçeği, bayım! Senin elinden kurtulduktan sonra bizim cip tamirciyi boyladı... Ayrıca, César'ı da bedava çalıştırdım senin için! Şimdi de, hiçbir şey olmamış gibi, 'Gidiyorum!' diyorsun...»

«Evet, gidiyorum...»

«Ulan bu ne fütursuzluk! Tanrım, bu yaratığa ben nasıl arkadaş diyebildim?! Pis, korkak, tabansızın biriymiş bu! Nereden bulaşabildim ben böyle birine?...»

Yumruklarımı öylesine sıkıyorum ki, parmaklarım çatırıyor. Şu anda Duboin karşımda olsa, gözüm arkadaş filan görmez, koca şişkoyu ayağımın altına alıverirdim.

O devam ediyor.

«Kendine adam diyen bir adam, böyle bir soruşturmayı yarı yolda terk edemez. Demek, bundan böyle iyiler kötülere boyun eğecek ha?...»

«Ne o, şimdi de ahlak hocalığına başladın,» diyorum. «Kendini hâlâ gazeteci sanıyorsun galiba!»

«Ben ne olduğumu biliyorum. Sen kendine bak asıl!»

«Hayır, bilmiyorsun! Bu kocakarı nutkunun beni etkileyeceğini sanıyorsan da yanıliyorsun! Gidiyorum, dedim. Son sözüm bu! Soruşturmaya gelince, terk edildiği filan yok. Bu işle Lyon Emniyeti meşgul olacak, o kadar! Çok şükür, koca Fransa'da tek tahtakoz ben değilim!»

«Lyon polisi mi?.. Güleyim bari. Ulan, ben onları yirmi yıl boyunca iş başında izledim. Ulan bu tipler, karılarının bile gün boyunca ne yaptığını bilmezler!.. Köpekleri çalınınca da, akıllarına gelen tek çare, gazetelerin kayıp köpek sütununa bir ilan yazdırmaktan ibarettir...»

«Bitirdin mi?» diyorum.

Sesimden, kesin kararlı olduğumu anlıyor.

Burada tekrarlayamayacağım son bir iltifatta daha bulunduktan sonra, telefonu suratıma kapıyor.

Seks partisine çağrılmış hadım bir köpek kadar kederliyim.

İyi bir arkadaşı hayal kırıklığına uğratmanın acısı, içimi burgu gibi deliyor.

Demiryolları memurundan öğrendiğime göre, Grenoble'a giden ilk tren akşam saat sekizde hareket ediyor.

Demek ki, bu kasabada daha birkaç saat vakit öldürmem gerekiyor. Aslına bakılırsa, Duboin'ın oteline uzanıp eşyalarımı alacak kadar vaktim var. Ama bu bağrıışma seansından sonra onunla karşılaşmk istemiyorum. İkimiz de bu havada iken yüz yüze gelirsek, bunun nerede biteceğini Allah bilir!..

Ne yazık... Oysa, ne de sağlam bir arkadaşlıktı bu aramızdaki... Şimdi halimize bakın... Yürekler acısı.

Bir hüzün dalgasının her yanımlı sel gibi kaplamakta olduğunu hissediyorum.

Boğazıma yerleşen düğüm giderek büyüyor. Boğulacak gibiyim.

Bu Allahın belası kasabada bir sinema olsa, kendimi oraya atacağım... Ama ne gezer?.. Burası, Gobi çölünden berbat bir yer!

Allahtan, Fransa'nın her köşesinde mutlaka bir kahve vardır.

Birine yerleşip, patrondan bir şişe beyaz şa-

rap istiyorum.

İçtikçe, içimin barometresinin, fırtına yönünden yavaş yavaş uzaklaştığını hissediyorum. Dördüncü bardakta, artık havanın düzeleceği kesinlik kazanıyor.

Adım adım pembeleşen hayallere dalıyorum. Bir ara saate bakıyorum. Altı olmuş.

«Eh, bizim Rose hanım şu sıralarda çıkmaya hazırlanıyordur,» diyorum kendi kendime.

Beni maçıtan yeni çıkmış tenis topuna çeviren ateşli kısrakı hatırlayınca, kanımın aniden hızlandığını hissediyorum.

Buraları terk etmeden önce onu bir kez daha görmek geliyor içimden.

Hesabı ödeyip fabrikanın yolunu tutuyorum.

Dış kapıya yaklaştığımda, işçiler küme küme çıkmakta. Uzaktan bizimkini tanıyorum. Kafasını sağa sola çevirip beni arıyor. Ama bulduğum yerden, onun beni görmesi olanaksız.

Yürüyüşe geçiyor. Bakıyorum, kasabanın dışına doğru yöneliyor.

Peşine takılıyorum.

Bir süre sonra, kıyısına birkaç yeni villanın dizilmiş bulunduğu, darca, ama temiz bir yola sapıyor.

Burası son derece sakin. Kimsecikler görünmüyor... Bense, yine kızın izindeyim.

Arada bir, bir elektrik direğinin arkasına gizlenip bekliyorum. Böylece, onunkinden hızlı olan yürüyüşüm yüzünden aranın kapanmasını önliyorum.

Yol giderek alçalıyor. Şimdi bir yokuştan iniyoruz. Kaldırım diye bir şey yok. Bizimki yolun tam ortasından gidiyor.

Birdenbire, benim biraz ilerimde park etmiş olan bir araba, motorunu filan çalıştırmadan, yokuş aşağı kaymaya başlıyor. Rose, hiçbir şeyin farkında değil. Lastiklerin hışırtısını fark ettiğinde artık çok geç olacak...

Üstelik, civardaki bir doğrama atelyesinin elektrikli torna makinesinden korkunç bir gürültü geliyor... Bağırsam, sesimi asla duyuramam... Olaylar şaşırtıcı bir hızla geliyor... Daha düşünmeye vakit bulamadan çakaralmazıma yapışıyorum... Havaya iki el ateş ediyorum... Rose sıçrayıp arkasına dönüyor. Üzerine gelmekte olan arabayı son anda görüyor. Can havliyle, kendini kenara atıyor. Katil sürücü, ani bir hareketle direksiyon kırıp onu yakalamaya çalışıyor; ama artık çok geç. Sadece çamurluğun kenarıyla sıyırmayı başarıyor. Rose sendeliyor, ama düşmemeyi başarıyor...

Fırsatı kaçırdığını anlayan sürücü, hışımla gaza basıyor. Araba ileri doğru fırlayıp gözden kayboluyor...

Numarasını almaya çalışıyorum, ama boşuna. Sürücü tedbirli davranıp, önceden plakasını çamurla sıvamış... Siyah bir Peugeot 404 olduğunu saptayabiliyorum, o kadar...

Demek tahminim doğru çıktı... Rose'u bile yaşatmamaya kararlılar... Anlaşılan, genel temizliğe başladılar.

Yatak sporu arkadaşşıma koşuyorum. Zavallıcıkta bet beniz kalmamış... Suratı üç aylık cese gibi...

«Görüyor musun, bebeğim?» diyorum. «Seni korumasam şu anda dil balığından farksız olurdun. Üstelik, ölü bir dil balığından...»

Bayılacak gibi oluyor.

«Hadi hadi, kendine gel bakalım...» diyorum.

«Teşekkür ederim,» diye kekeliyor.

«Hadi... Bu arada randevunu unutma güzelim... Merak etme, geçti artık... Sen hemen git. Seni burada bekliyorum.»

Bir iki kez kollarını açıp kapıyor. Derin soluk almaya çalışıyor... Bir iki dakika sonra, vil-lalardan birine doğru ilerliyor.

Kapıyı çalışını seyrediyorum. Bir yandan da, kafam motor gibi işliyor. Rose'un bugün buraya geleceğini hemen hemen kimse bilmiyordu. Yine de, katil araba onu burada bekliyordu. İs-sız, yokuş bir yolda...

Bu tür bir cinayet için ideal bir yer...

Temiz bir ölüm... Biri çarpıp kaçmış, denirdi... Böylece, bizim Rose, tam anlamıyla kim vurduya gelirdi...

Baulois'ların villasına bir göz atıyorum. Tam cafcaflı zengin evi. Üç katlı bir bina. Önünde kocaman bir terası var. Bahçesi alabildiğine bakımlı. Garajı, fışkiyesi ve... aaaaa! Bir de beyaz köpeği var!

'Beyaz köpekse beyaz köpek! Ne olmuş yani?..' diyeceksiniz. Her yerleşme merkezinde düzineleyle beyaz köpek bulunabilir... Ama mesele o kadar basit değil... La Grive'de gördüğüme tıpatıp benzeyen bir beyaz köpeklerle karşılaşınca, izninizle, kuşkulananmaya başlarım ben...

Hem bu Pont-de-Claix, garip, oldukça garip bir kasaba...

Tuhaf şeyler oluyor burada...

Düşüncelerimle cebelleşme seansım henüz bitmeden, Rose geri dönüyor.

«Uzun sürmedi...» diyorum.

Omuz silkiyor.

«Gülünç duruma düştüm...»

«Niye o?»

«Bayan Baulois telefon etmemiş...»

Bir an için durup düşünüyorum.

«Nasıl söyledi sana bunu?»

«O bir şey demedi. Aslında ben ne diyeceğimi bilemedim; ne istediğimi sordu... Ne duruma düştüğümü tahmin edersiniz... Ne diyeceğimi bilemedim... Birdenbire, kötü bir şakaya kurban gittiğimi anladım... Düpedüz, tuzaga dü-

şürdüler beni!»

Kıza bakıyorum, ürkmüş keçi yavrusu gibi titriyor.

Bütün bunlar bana iyice garip görünmeye başlıyor... Bu telefon... bu suikast... bu beyaz köpek...

«Bayan Baulois'nın sesini tanır mısınız?»

«Tanırım...»

«Sana telefon edince, hiçbir tereddüde düşmedin, öyle değil mi?»

«Hiç tereddüt etmedim... Onun yerini alan kadın, gerçekten usta bir taklitçi olmalı... Yoksa, arayanın Bayan Baulois olmadığını anlardım...»

Birkaç adım atıyoruz.

Kafamın içinde, yavaş yavaş bir perde kalkıyor sanki...

Kafamı uğraştıran iş, üç ayrı yerde düğümlendi:

Kâğıdın kaynağı yer olan Pont-de-Claix. Kâğıdın yolunun kesileceği yer olan, La Grive. Kâğıdın götürüleceği yer olan, Lyon.

Kendi kendime şöyle diyorum:

«Compère, kâğıdın hareket saatini nereden öğreneceğini biliyordu. Rose Laberte aracılığıyla bu bilgiyi edinebileceğini biliyordu.

«Compère'e Rose Laberte'le ilişki kurma fikrini kim vermiş olabilirdi?.. Bu, ancak, fabrika müdürünün özel hayatını bilen biri olabilirdi...»

Kasabaya dönmüş bulunuyoruz. Bu kasabanın ilginç özelliklerinden biri, bir de kuyumcu sahibi olması.

Vitrinin önünde duruyoruz.

Koca mavi taşlı bir yüzük kestiriyorum gözü-

me.

«Rose,» diyorum, «hatırlamaya çalış: tanıdığın kadınlar arasında böyle yüzüğü olan birini biliyor musun?»

Hiç duraksamadan cevap veriyor.

«Evet, Bayan Baulois'da bu yüzükten var...»

Heyecanlanmıyorum bile. Hatta sevinmiyorum da... Böyle bir sahneyi, daha önce birkaç kez yaşamış gibiyim...

«Esmer,» diyorum. «Mavi giyinmeyi seviyor. Birkaç gün önce seyahate çıktı. Dün döndü... Bundan başka bir beyaz köpeği daha vardı... Kamyonların peşinden koşmayı huy edinmişti...»

Sadece kendim için, mırıldanır gibi konuştum.

Ama Rose duymuş... Birdenbire durup kolu-
ma yapıyor.

«Bütün bunları nereden biliyorsun???» diye soruyor.

«Bir an gelir ki, polis her şeyi öğrenir... Kaçınılmazdır bu...»

Dalgınlıktan kurtulmaya çalışıyorum.

«Şimdi beni dinle,» diyorum. «Lokantaya girip kendine bir aperitif ısmarla. Geç kalırsam, yemeğini ye. Ne yaparsan yap, karanlıkta veya evinde yalnız kalmamaya bak...»

«Nereye gidiyorsun?»

«Nereye gideceğim... İşe tabii!»

Onu lokanta kapısında bıraktıktan sonra dönüyorum.

Hızlı adımlarla, geldiğimiz yolu ters yönde aşıyorum.

Baulois'ların villasına ulaştım bile. Zili çalışıyorum .

Kısa boylu bir hizmetçi kadın açıyor kapıyı.
«Bayan Baulois'yla görüşmek istiyorum,» diyorum.

«Bayanın müsait olup olmadığını bilmiyorum, bakayım... Kim arıyor acaba?»

«Bay Compère arıyor dersiniz...»

Hizmetçi kadın, içeride kayboluyor. Ben de, utanma nedir bilmediğimden, peşinden içeri dalıyorum.

Hizmetçi, bir kadının telefonda konuşmakta olduğu salona giriyor.

Kadın telefonda şöyle diyor:

«Evet, haberim var... Şimdilik ertelemek daha iyi olur sanırım... Tamam, ben size bildiririm...»

Telefonu kapıyor.

«Ne var?» diye soruyor hizmetçiye.

«Sizi arayan Bay Compère diye biri var, hanımefendi...»

«Neee??» diye bağıırıyor.

Sonra susuyor.

«Böyle birini tanımıyorum. Ne istiyormuş?..»

«Sizi görmek istiyor...»

Tereddüt ediyor.

«Bugün meşgul olduğumu, onu ancak yarın görebileceğimi söyleyin lütfen.»

Kapıyı itip sahneye dalmak için, işte tam bu anı seçiyorum...

Onu tanıyorum. Gerçi daha önce onu böyle tepeden tırnağa süzme fırsatını bulamamıştım, ama o olduğunu adım gibi biliyorum. Son günlerde, onunla öyle iç içe yaşadık ki...

Güzel ve soğuk bir kadın. Gözleri cesur, ama buz gibi.

Tuhaf bir kadın...

Böyle bir kadın gördünüz mü, ya ayaklarına kapanmak, ya da onu boğmak gelir içinizden. Etkileyici, ürkütücü, büyüleyici bir havası var...

«Bugünün işini yarına bırakmayın,» diyorum. «Bunu size okulda öğretilmediler mi, Bayan Bau-lois?»

«Bunun anlamı ne?!»

«Zaten size bunu anlatmak için geldim,» diyorum.

Kısa bir an için tereddüt ediyor.

Sonra, hizmetçisine dönüp, «Tamam Marie, bizi yalnız bırakabilirsiniz,» diyor.

Hizmetçi, isteksizce gidiyor. Çünkü, önemli şeyler döndüğünü hissediyor ve manzarayı kaçırmak istemiyor...

Mavili kadınla baş başa kalınca, lafı ben açıyorum.

«Epeydir sizinle tanışmak için can atıyordum. bebeğim...»

«Bu ne küstahlık! Benimle böyle konuşma cesaretini nereden buluyorsunuz?!»

Şuna bakın hele; kadın barut fıçısı üzerine oturmuş, ben elimde kibritle yaklaşıyorum... Ama hâlâ yüksekte atıyor!

«Bazen böyle cesurca davranırım işte.. Özellikle karşımda katiller varsa.»

«Ne dediniz?!»

«Şu numaraları artık bırakalım isterseniz,» deyip, kadına kral işi bir şaplak indiriyorum.

«Kendimi tanıtayım: Komiser San-Antonio!»

Yanağını ovalarken, gözleri ateş saçıyor.

«Sizin gibilere...» diye başlarken, sözünü kesiyorum.

«Olabilir...» diyorum. «Ama görev başındaki polis memuruna hakaret etmeyin lütfen!»

Telefona yaklaşıyorum.

Posta memuresi ne istediğimi soruyor.

«Grenoble Emniyeti'ni bağlayın, lütfen.»

Hemen bağlıyor. Karşıma çıkana, adımı ve rütbemi veriyorum.

«Bu civarda iki kişiyle birlikte havaya uçan araba olayını soruşturmakla görevli memuru verin, lütfen. Ona yeni haberlerim olacak.»

Bal gibi bir ses, beni dinlediğini bildiriyor.

«Derhal Pont-de-Claix'ye iki adamla bir araba yollayın,» diyorum. «Kâğıt Fabrikası Müdürü Bay Baulois'ın evine... Acele edin. Grenoble'dan saat onda kalkan trene yetişmek zorundayım...»

«Tamam,» diyor. Yolda başlarına bir kaza gelmezse, on dakikaya kadar burada olurlar...

Ahizeyi yerine koyarken kadına dönüyorum.

«Oyun burada bitiyor, güzelim,» diyorum. «Biraz uzun sürdü, beni biraz yordu, âma işte sonuca ulaştım. Size soracağım bir iki nokta kaldı. Daha doğrusu, tahminlerimi doğrulamanızı isteyeceğim... Dalavereci bir kadınsınız Bayan Baulois. Para delisi, hırslı bir kadın...»

«Bu iltifatlarınızı, beyninizin aşırı hızla çalışmasına mı borçluyum acaba?»

«Evet, hanımefendi! Benim beynim daima böyle hızlı çalışır!.. Sizin gibi bir kadın için, para kâğıdı üreten bir fabrikanın müdürünün karısı olmak son derece tahrik edici... Bunu şimdi açıkça görüyorum... Bu dümeni, çok uzun süreden beri tasarlamış olmalısınız. Belki Baulois ile evlenmeniz bile, sadece bu nedenden-

dir... Kaleye girdikten sonra, ağınızı örmeye başladınız... Ağzınızın suyun akıtan bu kâğıt, tahmininizden de daha iyi korunmaktaydı. Ona yaklaşılabilecek tek an, Paris'e taşınması sırasındaydı. Kamyonların geliş gidişlerini izlemeye başladınız...

«Bu arada yuvarınız sarsıldı. Baulois, süper zeki biri sayılmaz; ama yine de ideal bir eş olmadığına çabuk fark etti. Aranızdaki köprüleri kısmen attı... İlk hırsızlık olayında, kamyonun hareket saatini ondan öğrenmiştiniz. Stokunuz tükenince, bir parti mal daha çalmanız gerekti...

«Ne var ki, Baulois artık işlerinden söz etmiyordu. Belki de, ilk kazadan sonra, içinde bazı kuşku uyanmıştır... Bunun üzerine, sekreterden bilgi alınabileceğini düşündünüz...

«Bunun için gerekeni Compère yaptı... Compère... Hani şu dışsatımcı-dışalımıcı Compère... Sahte paraları, yurt dışında elden çıkarıyordunuz, değil mi? Böylece daha serbest çalışabiliyordunuz... Kupürlerin aynı numarayı taşıdıklarını Merkez Bankası'nın, orada fark etmesi daha güçtü... Sizin sahte banknotlar dolara veya sterline çevrildikten sonra, artık içiniz rahatı...

«Her şeyi, bütün ayrıntılarıyla tasarlamıştınız... Kamyonu özel olarak yetiştirilmiş bir köpek aracılığıyla havaya uçurma fikri, oldukça romantik doğrusu... İlginç bir teknik... Ama Bay Malaparte, bunu sizden önce düşünmüştü...»

Gözlerinin içine bakıyorum. Hiç renk vermiyor... Sanki, önemsemediği bir radyo konuşması dinlemekte...

«Birçok suç ortağınız vardı,» diye devam ediyorum. «Compère, dış ilişkilerle görevliydi... Beş Para, aracılık işlerini yürütüyordu... Suikastı örgütlemek ve malı taşımakla görevli olması gereken, korkuluk-yabancı... Nihayet, paraları basan matbaa ustası... Ona henüz el koyamadım. Ama sizi yakaladıktan sonra, onu da kolayca buluruz nasılsa!»

Sanki bir hıçkırığın yolunu kesmek istermişçesine, elini ağzına götürüyor. Tamam!.. Kadın değil mi?! Büyük ağlama, dövünme krizini başlatacak demektir...

Omuz silkiyorum.

«Ben böyle dolmaları yutmam, güzelim,» diyorum. «Hiç, ama hiç yutmam... Sel gibi göz-yaşı akıtsanız, yine de beni etkileyemezsiniz!»

Ama... sel yoluyla olmasa bile, yine de beni etkilemeyi başarıyor!

Aniden, fena halde sararmaya başlıyor. Burun delikleri küçülüyor. Gözleri titreşiyor. Elleri göğsünün üzerinde kavuşuyor. Sonsuz gibi görünen bir 'ahhh!' çekiyor ve oturduğu koltuğa yayılıyor.

O zaman, o meşhur yüzüğünün mavi taşının, kutu kapağı gibi açılmış olduğunu fark ediyorum...

Biraz fazla polis romanı okumuş, maviş hanım...

Ancak, şunu itiraf etmeliyim ki, mavi zehrin yeni bir kazığı bu bana! Ölüsüne, salak salak bakakalıyorum!

İnanın bana; tutuklamaya geldiğiniz bir kadının ancak cesedini teslim edebilmek, hiç de eğlendirici değil!

Taşralı meslektaşlar gelince, acaba benim hakkımda ne düşünecekler? Parisli bir ukala işlerine burnunu soktu diye zaten kızıyorlardır... Allah bilir şimdi nasıl intikam alırlar...

Başka şey düşünmeye çalışıyorum... Kalpazan çetesinin defteri dürüldü demektir. Gerçi, henüz yakalanmayan matbaacı var... Şu anda deliye dönmüştür. Paniğe kapılıp büyük bir yaramazlık yapmasa bari...

Bu çeteler yedi başlı ejderha gibidir. Bütün başları ayrı ayrı ezilmedikçe, daima yeniden canlanabilirler. —İtiraf edin ki, bu son tesbitim de hiç fena sayılmaz!—

Cesede bakıyorum. Suratı giderek mavileşiyor. Ayol, bu kadının mavi merakı hiç bitmeyecek anlaşılır!

İçimde ona karşı herhangi bir kızgınlık yok. Ölümlere de kızacak kadar garipleşmedim henüz... Mavi yılanın başını ezdim sonunda. Ama beni epey terletti...

Bu tatili hiç unutmayacağımdan emin olabilirsiniz. Bundan sonraki tatilimi kimsenin uğramadığı bir çölde geçireceğim... ve karşıma gerbermekte olan bir it çıkarsa, ona asla acımayacağım!

Bu düşüncelerden sıyrılıp mesleki alışkanlıklara dönüyorum, yavaş yavaş...

Telefonu açıyorum. Memureye kimliğimi açıklıyorum.

«Şu anda bulunduğum numarayla az önce kimin konuştuğunu söyleyebilir misiniz?»

Biraz beklememi rica ediyor.

«Sizin bulunduğunuz numaradan aramışlar,» diyor.

Demek ki, ben geldiğimde, mavili kadın, suç ortağını arayıp, işi niye başaramadığını soruyordu. Öte yandan, olayın üzerinden henüz yarım saat geçtikten sonra adam yerine dönebildiğine göre, uzakta oturmuyor demektir...

«Buradan hangi numara aranmış?» diye soruyorum.

«Grenoble, 256.»

«Adres nedir?»

«Bir dakika bekleyin lütfen...»

Ahizeyi parmaklarımın ucuyla döverek bekliyorum. Pencereden, bir arabanın geldiğini görüyorum. Araba duruyor. İki adam iniyor. İki si de sivil. Ama kilometrelerce öteden akrep kokuyorlar!

«Alo?» diyor posta memuresi.

«Sizi dinliyorum.»

«256 nolu telefon, Gustave-Livat Sokağında bulunan Steine Basımevine ait...»

«Teşekkür ederim!»

Tam da üzerine düşmüşüm dostlar!

Kapı çalınıyor.

Ben daha onlara gidemeden, iki meslektaş karşıma dikiliyor.

Selam filan vermeden, «Biraz geç kaldınız...» diyorum.

Gustave-Livat Sokağı, Grenoble banliyösünde, ıssız bir sokakçık.

Basımevi, çıkmaz gibi görünen bir yol çıkıntısının sonunda bulunuyor.

İki basamak tırmanıyorsunuz ve karşınıza, buzlu camlı bir demir kapı çıkıyor.

Toza batmış zil düğmesinin üzerinde bir yazı okunuyor: 'Gece zili'.

Tıpkı bir hekim veya eczacı kapısında olduğu gibi!

Kolu çeviriyorum. Boşuna... Kapı kilitli. Bunun üzerine, zile basıyorum.

Ta içerilerden bir gürültü geliyor kulağıma. Sonra, uzun bir sessizlik oluyor.

Tekrar çalıyorum...

Birinci katta, daha önce dikkatimi çekmeyen ufacık bir pencere açılıyor. Uzanan bir erkek kafası, ne istediğimi soruyor.

Fısıltıyla cevap veriyorum.

«Çabuk açın. Bayan Baulois gönderdi beni!»

Sihirli sözü nasıl da buldum!

Bir saniye geçmeden kapı açılıveriyor...

Karşımda duran adam, orta yaşlı, tıknaz, kurnaz bakışlı, haydut suratlı biri.

«Kimsiniz?» diye soruyor birdenbire.

«Size bir çift sözüm var...» diyerek içeri itiyorum onu.

«Durun bakalım!.. Ne oluyoruz!..» diye bağı-
rıyor.

Çenesinin ortasına bir yumruk indiriyorum.

«Hoşuna gitti mi?»

Korkunç afallamış durumda...

«Kimsiniz?» diye tekrar ediyor.

«Polis!»

Matbaacı ustasının bu habere sevinmediğini
söyleyebilirim.

«Bir süredir kendini Fransız Merkez Bankası
sanan kalpazan çetesinin son saygıdeğer üyesi-
siniz,» diyorum.

Gözlerinin içine bakıp devam ediyorum.

«Bayan Baulois, sizlere ömür. Gazetecilerin
dediği gibi, yaptığı işin ayıbına dayanamayıp
intihar etti...»

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için
beni dikkatle süzüyor... Hayır, yalan söylemiyo-
rum işte... Bunu anlayınca, başını eğiyor ve ga-
rip bir, «Ahh!» çekiyor.

Çevreme göz gezdiriyorum. Toz deryası bu-
rası. Her yer dökülüyor... Bu terk edilmiş ba-
sımevinin, tahmin edeceğiniz iş için satın alın-
dığı meydanda.

«Demek sahte banknotlar burada basılıyor...»
diye mırıldanıyorum. «Peki, kâğıdı niye Lyon'a
götürüyordunuz?»

«Orasını siz bulun,» diyor.

«Uzun boylu düşünmeme gerek yok, ahbap.
Her şeyi açıkça anlamaya başladım... Compère
ile yabancı, kendi hesaplarına çalışmaya kalkış-
tılar, öyle değil mi? Kâğıdı kendileri için giz-
lemişlerdi... Kendini Jeanne d'Arc'la Al Ca-
pone'un kızı zannetmeye başlayan mavi afet-

ten giderek ürkmeğe başlamışlardı!

«La Grive suikastını, o Arap bozuntusu sabote etti. Düşündükçe anladım bunu... Köpeğin tasmaındaki küçük anten bozuntusunu sıkıştırmıştı. Onun içindir ki, tehlikesizce kurcalayabildim ben onu... Ama işte, ihtiyarın kapatması biraz fazla kurcaladı anlaşılan...

«Dün, hepiniz Lyon'daydınız. Gizli mahzene daimiş olmam, sizde panik yarattı. Gelişimi Beş Para haber verdi. Ne olup bittiğini anlamak için mahzene indiniz. O gizli mahzeni, siz, dağıtım öncesinde sahte paraları gizlemek için kullanıyordunuz. Oraya böyle aniden dalınca, Compère'le yabancının kendilerine ayırdıkları bir top değerli kâğıdı buldunuz...

«Bunun üzerine, dışsatımcı-dışalımçı dostunuzun hesabını gördünüz. Zaten, aynı gün, DS'inin çalınışını polise bildirdiğini, dolayısıyla size ihanet ettiğini öğrenmiştiniz... Dedim ya, Compère mavi tehlikeden giderek ürkmişti. Onun için, siz yakalanırsınız diye, bu tedbiri düşünmüştü... Ama o tedbir de kendisini kurtarmaya yetmedi. Polisten önce, kendi suç ortaklarının hışmına uğradı...

«Evet ustacığım, gördüğünüz gibi, oyunun son perdesi inmek üzere... Artık sizin de hesap vermeniz gerekiyor...»

Kelepçeleri bileklerine geçirmek için uzanıyorum... Ama, hayatımın en büyük sürprizlerinden biriyle karşılaşıyorum. Bodur matbaacı, kurbağa gibi zıplayıp döşüme dalıveriyor.

Bir koç sürüsü birleşip toslasa, ancak bu kadar etkili olabilir. Nefesim bıçakla kesiliyor.

Bu saldırı gerçekten ani oldu dostlar...

Üstelik, bu surattan böyle bir tepki asla beklenmez. Herifin gizli numarasıymış demek ki bu...

Sendeleyip, basımevinin içinde gerisingeri yıkılmaya başlıyorum. Sırtım bir makineye çarpıyor... Sanki üzerimden bir süvari alayı geçmekte!

Daha kendimi toparlamaya vakit bulamadan, kafamın tam ortasına, inanılmaz vahşette bir tane daha indiriyor...

Artık yıkılmaktayım... Kafamın içinde bayram var sanki. Havai fişekler ardı ardına patlıyor... Enayiliğin de bu kadarına pes... Böyle bir hıyarlık nasıl yapılabilir?..

Ama oldu işte... Şimdi de, sonuçlarına katlanmak zorundayım. Kaslarımın dağıldığını, sinirlerimin gevşediğini, beynimin felç olduğunu hissediyorum...

Düş görüyor gibiyim... Hayal meyal, karşımdaki haydutun elini cebine attığını seçiyorum. Bir şeyler çıkarıyor. Bunun bir tabanca olduğunu anlayabilecek kadar bir bilinç kırıntısı taşıyorum. Emniyeti açıp namluya bir mermi sürüyor... Bana nişan alıyor... Tetiğin önünde duran parmağının hareket ettiğini görüyorum...

Bu sefer ayvayı yedim... Haydi, hepiniz sağlıklıyla kalın... Buraya kadar benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim... Artık yukarıda buluşuruz sizinle...

Güm diye bir ses. Tek kurşunda öldürür inşallah, diye dua ederek gözlerimi kapıyorum.

Sonra... yine gözlerimi açıyorum. Adam, boyu boyunca döşemede yatıyor. Kafası ortadan yarılmış durumda. Başında dikilen biri var: Du-

boin bu!..

Sayıkladığımı sanmayın; gerçekten Duboin bu. Alnı terden pırıl pırıl parlıyor. Gözleri yuvalarından fırlamış. Elinde dökme demirden kalın bir çubuk var.

İnsanın, bunu gürz olarak kullanabilmesi için, öküz kadar kuvvetli olması gerekir. Ama Duboin, öküzden de güçlüdür.

Bana doğru eğiliyor.

«Hey süpermen, ne haber?..» diyor.

Yeniden soluk alabilmek sevindirici...

«Burada işin ne?» diye soruyorum, tekrar konuşabildiğim zaman.

«Benim favori sporlarımdan biri, çaresizliğe düşmüş tahtakoz kırıntılarının canını kurtarmaktır, cicim!»

Sırıttıyor.

«Paris trenine bindiğini sanıyordum...»

«Saat kaç?»

«Dokuz...»

«O zaman, trene binmeme bir saat kaldı demektir... İnşallah, bu arada, bana bazı açıklamalarda bulunursun...» diyorum.

«Buraya nasıl geldiğimi merak ediyorsun, doğrusu benim için hiç de güç olmadı... Çekip gittiğini duyunca, korkunç bir öfkeye kapıldım...»

«Biliyorum.»

«Hedefe bu kadar yaklaşmışken işi bırakmak için, akıl almaz derecede gerzek olmak gerektiğini düşündüm.»

«Bunu daha önce söyledin.»

«Ben de soruşturmayı kendim bitirmeye karar verdim.»

«Demek öyle!»

«Evet öyle, polis müsveddesi!»

Yine candan sırtıyor.

«Senin küçük posta memuresini aradım önce. Senin adına telefon ettiğimi söyledim. Yeni bir şey var mı, diye sordum... Seninki, gazete-
de korkuluk-yabancınn resmini görmüş. Görün-
ce de, hemen mavili bayanın arkadaşı olarak
tanımış... Bunun üzerine kendi kendine bir
araştırma yapmış. Adamın bir gün Grenoble'u
aradığını hatırlamış. Sonunda, şehirlerarası te-
lefon konuşması fişini bulmuş... Yabancınn
Grenoble'la konuştuğu numarayı verdi bana...
Buranın adresini böyle bulabildim ve... işte gel-
dim...»

Artık, gülümserken ağzı kulaklarına varıyor.

«Onu unutmamanı söyledi,» diyor.

«Kimden söz ediyorsun?»

«Posta memuresinden canım... Hem, kız hak-
sız mı yani?.. Şu anda hayattaysan, bunu ona
borçlusun!»

GALİBA BİTİYOR BU HİKÂYE

Bürosuna girdiğimde, patronun suratından, ne
düşündüğünü anlamak olanaksız.

«Hayrola?» diyor. «Apandisit kriziniz geçti
mi?»

«Kriz değildi, efendim. Domates salçasından
zehirlenmişim, o kadar.»

«Vallahi, domates salçası tehlikelidir dostum.
Adamın suretini bozar...» Baktım, gülmüyor.

Anlıyorum ne demek istediğini. Çünkü, tam
da o anda, aynaya ilişiveriyor gözüm. Matbaa-

cının yumruğu burnumu çarşamba pazarına çevirmiş. Gözüm de, Bordo şarabının rengini almış...

«Neyse,» diyor patron, «sizi yeniden bulduğuma sevindim. İşler çok bu sıra. Ha, unutmadan söyleyeyim; siz hasta döşeginde yatarken, Grenoble'daki meslektaşlarınız, bu kalpazanlık işini hallettiler.»

Suratımı buruşturuyorum.

«Çok güçlü herifler,» diye devam ediyor patron.

Hiç bozmuyorum. Hayal gücünün kıtlığını yüzüne vurursam, ne olur ne olmaz, işsiz bile kalabilirm. Hoş, o zaman, Fransız Emniyeti'ni asarıatika müzesine kaldırmak gerekir ya...

«İş önemliydi,» diyor, «çok önemli adamlar vardı işin içinde.»

Nihayet, en yayımcı sesimle, «Öyle mi?» diyorum. İlgisizlik akıyor her tarafımdan...

«Neyse,» diyor patron, «bizim işimiz değil artık. Başka işlerimiz var. Formda mısınız?»

«Eh, oldukça,» diyorum. «Tatil insanı öyle bir forma sokuyor ki, patron!..»

18 MAYIS'TA GAZETECİNİZDE NERO WOLFE

VAHŞİ BATI'NIN ZÜPPESİ Rex Stout

Vahşi Batı'nın ücra bir köşesinde işlenen cinayet, Nero Wolfe'un hayatında Fransız İhtilâlinde daha büyük etki yaptı... Wolfe malikânesinden dışarı çıktı. Olay yerine doğru çeyrek bir devriâlem yaptı. Soluk kesici bir ustalıkla, düğümün ucuna doğru yürüdü...

VE MAYK HAMMER

SEKS VE CİNAYET Mickey Spillane

Mayk Hammer, kırbaçlanarak öldüröl müş bir kadın cesedi buldu. Bu ceset, jet sosyetenin kordiplomatıge kadar uzanan geniş bir yüksek tabaka ağının orta yerine atıverdi onu... 'Av' kokusunu almıştı Mayk'ın 'tazı' burnu. Dudaklarıyla dövüş-tü, yumruklarıyla sevişti, Mayk Hammer..

SARI DİZİ 'SOLUK SOLUGA'

Cebimden akmağımı çıkarıp yakıyorum...

Sonra da alevi banknotlara yaklaştırıyorum.

«Madem konuşmuyorsun Dédé, günah benden gitti; şu küçük servetin duman oldu demektir.»

Allahtan, karşımdaki herif köylü. Yavrusunu doğrasan böylesine üzölmez.

«Yapmayın!» diye feryadı basıyor.

Alevi uzaklaştırıyorum.

«Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?»

«Tamam, tamam... anlatacağım.»

San-Antonio fena halde tatile çıktı...

Şöyle, ayaklarını uzatıp gerinecek; Alp Dağları'nın mis gibi havasını ciğerlerine dolduracak; kafasını esrarengiz olaylara, bol salçalı düğümlere takmadan, on beş gün keyif yapacak, dinlenecekti... Tatilin başında, bunları engelleyecek herhangi bir belirti de yok gibiydi. Grenoble yolunda ezilen o zavallı köpekçiğin iç bulandırıcı görüntüsü dışında...

Ama koskoca San-Antonio bu! Sıradan bir taşra tahtakozu ya da pinpon bir Yasak İşler Bakanı gibi, bacaklarının üstüne bir battaniye atıp, sakın -ve sümsük- bir tatil yapabileceğini aklınız kesiyor mu? Eğer böyle bir şeye 'olabilir', diyorsanız, San-Antonio'yu tanımamışsınız demektir. Mavi taşlı bir yüzüğün ince uzun parmaklı sahibi, insanda sükunet mükunet bırakır mı hiç?...